AYŞENUR NAZLI

BAŞLANGIÇ MERİDYENİ TEORİSİ

EPHESUS

Nihan ve Teoman, aynı evin paralel odalarında yaşayarak
üniversitenin üçüncü dönemini atlatmışlardı.
Ellerinde artık ne kurallar listesi vardı, ne de
birbirlerini görmezden gelmeye yetecek bahaneler.

Şimdiyse önlerinde atlatmaları gereken sadece bir aylık kış tatili
ile yeni bir akademik dönem yoktu; çoktan tutuşmaya başlayan
geçmiş alev almak üzereydi. Kapının önüne bırakılan hatıralar,
geçmişten kalan kapanmamış yaralar ve yarım kalmış meseleler
art arda gün yüzüne çıkıyordu. Dahası, bilinmezliklerle dolu olan
geçmişin yanı sıra gelecek kaygıları da onları
hazırlıksız yakalamıştı.

Her şey yavaş yavaş kırılma noktasına taşınırken
akıllarında tek bir soru kalmıştı:

Gelecek yeni bir başlangıç mı olacaktı,
yoksa kaos mu getirecekti?

Peki, karmaşanın içindeki düzeni bilen ruhlar,
bunu bekleyebilecek kadar sabırlı mıydı?

Tabusal Teoriler Serisi - 2

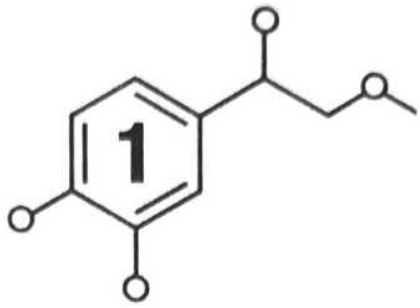
Başlangıç Meridyeni Teorisi

Ayşenur Nazlı

EPHESUS®

Geçip giden 23'e...

Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğini asla unutma.

Nihan

Babamın evindeki odamın lacivert renkli storlarını özlediğimi onları gördüğümde fark ettim. Renkleri saks da olabilirdi gerçi, renkler konusunda pek iyi sayılmazdım. Kız kardeşimin füme olduğunu iddia ettiği kazağım, benim için apaçık griydi zira. Koyu renk perdelerle ilgili güzel olan şeyse güneş ışıklarını daha çok engellemeleriydi.

"Günaydın," diye seslendi Sümeyye Abla, odamın kapısının önünden geçerken.

"Günaydın," diye karşılık verdim.

"Telefonunu salonda bırakmışsın, baksan iyi olur, çünkü Teoman Üstüner yirmi üç kez aramış." Yirmi üç mü? Bunu bilerek yapmadıysa benim adım da Nihan değildi.

"Ee... tamam," dedim bir an ne diyeceğimi bilemeyerek. "Babam evde mi?"

"Fırına gitti, gelir birazdan." Babamın kahvaltı için fırına gidip bir şeyler almasını bile özlemiştim. Demek ki ardımda ufak da olsa özleyebileceğim şeyler kalmıştı.

Dün gece havaalanına inince bir taksiye binmiştik ve Teoman, kendi evine geçmeden önce beni babamın evine bırakmıştı. Ailesi tarafından yeniden kabul gördüğünden beri para konusunda hiçbir endişesi kalmamıştı. Adam, Ümraniye'den Etiler'e taksiyle gitmişti, ki öncesinde de Sabiha'dan Ümraniye'ye gelmiştik, taksinin ne kadar tuttuğunu düşünmek bile istemiyordum. Ayrıca bir dakika, bunlar Avrupa Yakası'nda oturuyorsa neden Atatürk Havalimanı'na inmemiştik ki?

Babamın evi, balkonunun bahçeye dönüştürülmesinin dışında tamamen sıradan bir üç artı birdi. Salon, yatak odası, misafir odası, benim odam... Eskiye göre daha düzenli bir evdi. Sümeyye Abla geldiğinden beri ev, bekâr evinden bir aile evine dönüşmüştü.

Elimi yüzümü yıkayıp telefonumu salondan aldıktan sonra mutfağa geçtim. O sırada babam da gelmişti, market ve fırın poşetlerini tezgâha bırakıyordu. Dün kapıda beni gördüklerinde epey şaşırmışlardı ama en azından sevinmiş ve güzel karşılamışlardı.

"Ee, bulduğun bu iş, ne işi?" diye sordu babam, fırından aldığı böreği keserken.

"Aslında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

"Yani sırf bu Teoman denen adama mı güvenip geldin? Kötü bir şey çıkmasın? Ayrıca Teoman da kim?"

"Ev arkadaşım ve aynı zamanda da erkek arkadaşım. Sanırım." Bu konuda hâlâ acemi hissediyordum.

Babam elinde bıçakla dönüp kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı. "Ne zamandan beri ev arkadaşın erkek?"

"Dönemin üçüncü haftasından beri falan."

"Ve sevgilin. Aynı evdesiniz," diye üsteledi.

"Evlenmeden önce Sümeyye Abla'nın kaç kez misafir odasında kaldığını hatırlatmama gerek var mı?"

Babam ve Sümeyye Abla birbirlerine baktıktan sonra babam, "Hayır," dedi. "Ama biz yetişkiniz."

"Ben de öyleyim. Yirmi yaşındayım-"

"Yirmi olmana daha dört ay var-"

"Başka bir şehirde tek başıma yaşıyorum-"

"Teoman denen adamla yaşıyorsun-"

"Hem okuyup hem çalışıyorum, kendi ayaklarımın üzerindeyim. Bence gayet de yetişkinim."

"Tamam," dedi en sonunda babam, pes edercesine.

"Tamam mı?" diye sordum birbirimizin sözünü kesip durduğumuz tartışmamız aniden sona erince. Bu kadar kolay olmasını beklememiştim. Tabii babamın da toplumdan aykırı biri olduğunu hesaba katmamıştım.

"Sadece onunla tanışsak iyi olur. Neden akşam yemeğine davet etmiyoruz?" Sümeyye Abla'ya dönüp ondan onay bekledi. "Hayatım?"

"Bu akşam bile gelebilir. Tabii isterse. Yarın da gelebilir," diyerek onayladı Sümeyye Abla. İşte, babamla üvey annem böylelerdi. Onlarla anlaşması bir nebze daha kolaydı ama bazen yorucu da olabiliyorlardı.

"Ona söylerim," dedim gergin bir şekilde gülümseyerek.

"Efe'den beri hiçbir erkek arkadaşını ağırlamamıştık," diye devam etti Sümeyye Abla. Muhtemelen o ikisinin arasında ciddi bir ilişkim olmadığındandı. "Bu arada ona ne oldu?"

"Bilmem. Uzun zamandır konuşmuyoruz." Telefonum Doctor Who jeneriğiyle çalmaya başladığında konuşmayı kestik. "Yirmi dördüncü arama," dedim telefonun ekranını onlara göstererek.

"Artık cevap ver de sussun lütfen," diye söylendi babam.

Mutfaktan çıkıp telefonu açtım. "Ne var? Rüyanda beni mi gördün?" Sabah sabah yine kibarlığım üzerimdeydi.

"Sabah uyandığımda seni görememek ne kadar kötü bir şeymiş, biliyor musun?" diye söylendi sinirli bir sesle.

"Sabahları sen uyanmadan okula gittiğim oluyordu."

"En azından orası bizim evimizdi. Nihan, öyle alışmışım ki..." Benden cevap gelmeyince devam etti. "Anlaşılan sen mavi odanda, bensiz mutlusun."

"Akşam yemeğe gelmek ister misin?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Davetlisin de..."

Teoman da "Emin misin?" diye sordu şüpheyle.

"Evet. Babam, çok güzel ciğer yapar. Sever misin?"

"Ciğer benim olmadığı sürece, evet," dediğinde güldüm. Birbirimizin ailelerinden deli gibi çekinmemiz boşuna değildi. "Benden nefret etmediklerinden emin misin?"

"Onlar da buna karar vermeye çalışıyorlar işte. Geliyor musun?"

"Bugün değil. Bu akşam 'bir araya gelen aile' onuruna annem yemek yapıyor. Ama yarın gelebilirim."

"Teoman, yarın ayın otuz biri. Yılbaşında başka bir aileyle yemek yemene kırılacaklardır," diye hatırlattım. Ailesini, anlattığı kadarıyla az çok anlamıştım ve araları

henüz yeni düzelmişken böyle bir sebepten yine bozulmasını istemiyordum.

"Off, bir de o vardı, değil mi? Çaya geleyim?" diye önerdi.

"Nedir bu çay sevdası? Rizeli falan mısın?"

"Memleketle ne alaka? Ve hayır, Trabzonluyum."

"O da olur," diye onayladım.

Güldükten sonra "Onayınızdan geçtiğime sevindim, Nihan Hanım," dedi. "Pekâlâ, yarın sabah, kahvaltıya gelsem nasıl olur? Sonra senin işini ayarlarız. Yılbaşı akşamı için planınız ne?"

Düşünmediğim halde düşünüyormuşum gibi *hım*ladım. "Kuru yemiş ve televizyon."

"Bize gelmeye ne dersin? Kırılırlar mı?"

"Hayır, babamlar yılbaşını pek önemsemez. Ama bilmiyorum, bu ani oldu, yani seninkilerle tanışmak... Düşüncesi bile yorucu." Sonra fark ettim ki onlar zorunda olmadıkları halde bana iş vermişlerdi; yani babası, benim patronumdu. Onlarla eninde sonunda tanışmak zorundaydım. Hızlı bir hesaplama ve ivedi bir kararla "Tamam, geleceğim," dedim.

"Güzel, öyleyse yarın tüm gün benimsin, pardon, benimlesin."

"Yarın görüşürüz, Teoman," dedim uzata uzata. Dilinin sürçmediğine, bilerek öyle dediğine emindim ama beni gülümsetmişti. Karnım aç olduğunu hatırlatırken artık telefonu kapatıp kahvaltı etme isteğiyle doldum.

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra yeniden mutfağa geçip artık tamamen kurulmuş olan masaya oturdum. "Yemeğe gelemiyor ama yarın kahvaltıya gelebilirmiş. Yarın akşam ben onlara yemeğe gidiyorum, işverenim oldukları için hayır diyemezdim sanırım. Ha bir de Trabzonluymuş."

"Nereli olduğunu daha yeni mi öğreniyorsun?" dedi babam cık cıklayarak. "Peki, ailesiyle ne zaman tanışabiliriz?"

Sabah sabah aç karnına bu kadar tanışma lafını duyunca gerilmiştim. "Baba, biraz yavaş lütfen. Onunla evlenmiyorum."

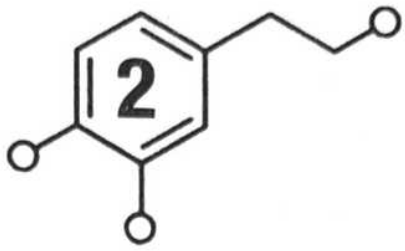
"Bilemiyorum, hâlihazırda eviniz var." Pekâlâ, sanırım sarkastik ve troll yanım babamdan geliyordu; onun da benim kadar laf sokma potansiyeli vardı. Ayrıca yanlışları düzeltmeye benim gibi bayılırdı.

"O, öğrenci evi. Neyse, bu tanışma mevzusunu soarım ama istemezlerse..."

"O zaman boş veririz." Ah, Allah'ım, mantıklı içedönüklerle yaşamayı seviyordum, her şey ne kadar kolay halloluyordu böyle?

Bir buçuk yıl sonra eve dönmek yine de garipti. Sanki burası artık benim evim değilmiş gibi geliyordu, ev bana yabancı geliyordu. Odamda bıraktığım okunmuş kitaplar ve kalabalık eder diye yanımda götürmediğim peluş hayvanlar, biblolar ve ergenlikten kalma posterler dışında burada bana ait pek bir şey yoktu. Odam, mobilyalar bakımından aynıydı; o maviliği özlemiştim ve mavi her zaman rahatlatıcıydı ama yine de bir soğukluk vardı. Bir şey eksikti.

Mezun olduktan sonra buraya dönüp burada yaşayıp yaşayamayacağımı merak ediyordum. Böyle mi olacaktı? Baba evine dönüp, uzayı pek de umursamayan bir yerde çalışıp hayatıma devam mı edecektim? Kahvaltıdan sonra odamdaki kitaplarımla özlem giderirken derin bir iç çektim. Hayır, istediğim hayat bu değildi.

Teoman

"Bir yılbaşını evde geçirelim diyoruz, sen kalkıp aile dışından birini yemeğe getireceğini söylüyorsun!" Üniversite yıllarında bir hippi olan annemin nasıl böyle gelenek ve aile düşkünü bir kadına dönüştüğünü bazen merak ediyordum. Tamam, hippiliği bırakırsın da bu kadar da değil. O nasıl bir dönüşümdür?

"O kız aylardır bana herkesten daha yakın, anne."

"He şimdi de böyle mi oldu? Bir kızı ailenden önce mi tutuyorsun?"

"Anne!" diye çıkıştım en sonunda, botlarımı giyerken.

"Asiye! Karışma çocuğa!" diye seslendi babam, benim katılmadığım kahvaltı sofrasından.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Sanki sen hiç karışmıyorsun, çocuğa avukatlık dayatan da mı bendim?!" diye karşılık verdi annem, babama.

"Aslında ikiniz de başka meslekleri dayattı-"

"Ben doktor ol diye tutturmadım, sadece doktor olmanı tercih ederim dedim!" diye sözümü kesti annem.

Gözlerimi devirirken derin bir iç çektim. "Ben kaçtım, akşama görüşürüz." Kapıdan tam çıkacaktım ki içeri doğru sarkıp babamı görmeye çalıştım. "Öğleden sonra şirkette olur musun?"

"Yılın son gününde mi? Sanmıyorum. Ama abin şirkettedir, o ayarlar her şeyi," dedi gözlüklerinin üzerinden bana bakarak.

Arabaya geçtiğimde gergindim. Ne sıfatla oraya gittiğimi, Nihan'ın beni neyi olarak tanıttığını bilmiyordum. Babam Nihan'ı pek ciddiye almamış, annem ise onu şimdiden sevmemişti. Benim ailemde durum buyken onlarda durumun ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Köprü trafiği yüzünden ve Ümraniye'nin sokaklarında kaybolmam yüzünden -navigasyon kullanmak bile aklıma gelmemişti- Nihan'ın babasının Çamlık'taki evinin önüne geldiğimde saat on biri bulmuştu. Kahvaltı için geç bir saatti ama yine de yetiştiğimi umuyordum. Fazla dik olmayan bir yokuşun sağ cephesinin ortasında duran turuncu boyalı, beş katlı apartmanın giriş merdivenlerinde durup zillerde Kızılkaya soyadını aradım. Birilerinin bana baktığını hissedince ve fısıltıları duyunca omzumun üzerinden geriye baktım; karşı ve çapraz apartmanların pencerelerinden birkaç kadın kafalarını çıkarmış, bir yandan bana bakarken bir yandan da camdan cama dedikodu yapıyorlardı. Dönüp sokağa baktım ve sonra da sokakla uyumsuz arabama baktım. Taksiyle mi gelseydim acaba? En sonunda aradığım zili bulup çaldım ve açılan apartman kapısından içeriye, bir kez daha arkama bakmadan girdim.

Apartmanın asansörü yoktu ve merdivenleri o kadar da geniş değildi. Hatta yukarı katlara çıkarken merdiven

duvarlarında gördüğüm çiziklerin, taşınan eşyaların duvarlara çarpmasıyla oluştuğunu tahmin ediyordum. Duvarların boyanmaya ihtiyacı vardı ama yine de düzenli bir apartmana benziyordu. Aşağıya paldır küldür inen çocuklara yol vermek için kenara çekildiğimde üst kattan Nihan'ın sesini duydum.

"İnsan gibi inin şu merdivenleri, Dingo'nun Ahırı değil burası!" diye çocuklara bağırıyordu Nihan. Pekâlâ, Nihan'ı kendi doğal ortamında görmek de tuhaftı. Çocuklar son basamakları inerken daha sessiz olmaya çalışıp apartmandan sıvıştılar. Belli ki Nihan'ın despotluğundan paylarını almışlardı.

"Bu çocuklara ne yaptın?" dedim dairenin kapısına vardığımda.

"Hiçbir şey," diyerek omuzlarını silkti. "Sadece birkaç kez ailelerine şikayet ettim, hatta bazen ailelerine de kızdım. Onlar da çocuklarına apartmanda nasıl yaşanması gerektiğini ve başka insanların mektuplarını açmamaları gerektiğini öğretselermiş."

"Ve sana hiçbir şey demediler mi?" dedim kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak.

"Birincisi, haklıydım. İkincisi, apartman yöneticisinin kızıyım," dedi sinsice sırıtarak.

Eğilip yana doğru kıvrılan dudaklarındaki sinsi gülüşünden öptüm onu. "Bu haklı nefretle dolu cadalozu özlemişim."

Kapının eşiğinde babası ve üvey annesi göründüğünde Nihan'dan tam zamanında uzaklaştığım için kendimi şanslı saydım. Bugüne kadar hiçbir kız arkadaşımın ebeveynleriyle tanışmamış, tanışmak da istememiştim.

Gerçi kız arkadaşlarım da beni aileleriyle tanıştırmaya pek meraklı değillerdi, sonuçta ideal damat adayı sayılmazdım. "Merhaba efendim, ben Teoman," dedim en kibar sesimle.

"Geç bakalım, evlat," dedi babası. Kendimi birazdan sorguya çekilecek yaramaz bir çocuk gibi hissettirmişti. Nihan'ın babasının, adını söylemesini bekledim çünkü Nihan hiç söylememişti. Ben de ona bizimkilerin adını söylememiştim ya neyse.

Botlarımı çıkarıp içeri geçtiğimde bana uzatılan eli sıktım. "Ben Behzat, bu da eşim Sümeyye," dedi, sonunda adının Behzat olduğunu öğrendiğim 'Nihan'ın babası'. Adamın yaşına oranla çok seyrek beyazlamış siyah saçları, beyaz teni ve Nihan'ın gözlerinden bir ton daha koyu mavi gözleri vardı. Ve görünüşe göre Nihan boyunu babasından almamıştı çünkü adam, benden kısa olsa bile uzun boylu sayılırdı.

"Hoş geldin," dedi Sümeyye... abla, teyze? Ne demeliydim ki? Sade giyinen, hoş bir kadındı. Kahverengi kısa saçlarını koyu yeşil bir bandanayla yüzünden çekmişti. Teyze denecek kadar yaşlı değildi, bu yüzden ona abla demeye karar verdim. Anlayışlı ve samimi birine benziyordu. Behzat Abi'nin mavi gözleri gibi, onun kahverengi gözleri de beni hızlıca süzdü. "Hadi içeri geçelim, sofra hazır," dediğinde rahatladım. Bir an geç kaldığım için azarlayacaklarını ve evden kovacaklarını sanmıştım.

"Nihan Ham'fendi tatilde olduğu için geç saatlere kadar oturduğundan kahvaltı bu saate kaldı. Tam zamanında geldin."

"Nihan'ın erkenden uyuduğunu hiç görmedim zaten," diye düşünmeden konuştuğumda bir an tüm gözler bana döndü. İçimden kendime saydırırken Behzat Abi cık cıklamaya başladı.

"Bu kız hep böyleydi. Lisenin son senesini gündüz uyuyup gece oturarak geçirdi."

"O sadece sınav dönemlerindeydi, baba," diye söylendi Nihan.

"Her neyse," diye geçiştirdi babası.

Evin salonu da oturma odası da aynı odaydı. Salonun bir köşesinde altı kişilik bir masa vardı, kahvaltı da onun üzerine hazırlanmıştı. Holden geçerken mutfakta ufak bir masa daha olduğunu görmüştüm, salondaki bu masa sadece misafirler geldiğinde kullanılıyordu herhalde. Evin tüm duvarları bej olduğunu tahmin ettiğim renkteydi ama Nihan'ın odasının evden farklı olarak mavi boyalı olduğunu biliyordum, konuşurken bahsettiği ufak ayrıntıları akılda tutmakta iyiydim. Özellikle de konuşan o olduğundan...

Sofranın başköşesine Behzat Abi otururken Sümeyye Abla da onun yanına geçti. Nihan, cam tarafına geçip babasının yanına oturunca ben de onun yanına oturdum, zaten dördüncü tabak da oraya konmuştu, başka seçeneğim yoktu. Tabaktaki üzerinde dumanı tüten omleti görünce "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum Nihan'a. Omlet, Nihan'ın sabit kahvaltılıklarından biriydi.

"Hayır. Bunu ben yaptım," diyerek içine örtü serilmiş sepetteki poğaçaları gösterdi.

Pastane poğaçalarından hiçbir farkı olmayan poğaçalara bakarken Behzat Abi, "Yalan söylüyor, o yapmadı," dedi.

"Fırına kadar gidip alan bendim sonuçta," dedi Nihan. Baba-kız tüm gün böyle atışıyorlar mıydı acaba? Nihan'ın kime çektiği açıkça belli oluyordu.

"Anlat bakalım, evlat, nasılsın, ne yapıyorsun?" Adamın bana evlat demesine bir yandan nedensizce mutlu olurken diğer yandan da bundan geriliyordum.

"Çocuk önce bir şeyler yeseydi, Behzat," diye uyardı Sümeyye Abla, bardaklara çay doldururken. Nihan'ın önünde çay bardağı değil de kahve kupası olmasına şaşırmamıştım elbette.

Aralarında yeni bir tartışma başlamadan önce hızlıca "İyiyim, siz nasılsınız?" diye sordum.

"Şu kıza iş bulup onu buraya gelmeye ikna ettiğin için mutlu olduk," dedi, çatalıyla Nihan'ı göstererek. "Ne işiydi bu?" diye ekledi arkasından şüpheyle.

"Aslında sürpriz olmasını istiyorum ama merak etmeyin, güvenilir bir iş," diye teminat verdim.

"Trabzonluymuşsun galiba, hakkında başka bir şey de bilmiyoruz zaten," dedi Sümeyye Abla, çaydanlığı yerine bırakıp yerine yerleşirken. Az önce Behzat Abi'ye kızarken şimdi merakına yenik düşüp kendi de sohbete ya da sorguya katılmıştı.

"Evet, öyle ama sadece birkaç kez gittim. Doğma büyüme İstanbulluyum," diye yanıtladım.

"Nihan da öyle söyler ama aslında Edirneli," dedi Behzat Abi.

"Edirne'ye kaç kere gittin diye sorsana bir..." diye mırıldandı Nihan kendi kendine.

Behzat Abi, birden "Peki, kızımı ev arkadaşı olarak alırken aklın neredeydi?" diye sorunca çay genzime kaçtı ve öksürük krizine girdim.

Nihan, sırtıma birkaç kez vurup öksürüğümü durdurmaya çalıştı. Sonra da "Aslında bu benim fikrimdi," diye belirtti.

Öksürmeyi kesince "Ben istemediğimi söyledim, erkek ev arkadaşı aradığımı söyledim ama dinlemedi," diye panik halinde hızlıca konuştum.

"Hemen sattın beni, yuh!" dedi Nihan ve babasına döndü. "Çok sevgili ev arkadaşlarımla anlaşamıyordum."

Behzat Abi, "Olur öyle şeyler, ben de annenle anlaşamıyordum," deyince çay yeniden genzime kaçtı. Nasıl bir ailenin içine girmiştim ben? Hoş, benim ailem de bir tuhaftı. Sanırım hepimiz kaçıktık. "Küçükken de böyleydi bu, mahallede kimseyle anlaşamazdı," diye devam etti Behzat Abi.

"Neden ki?" diye sordum, çocukluğunu daha çok merak ederek.

"Mahalledeki erkek çocuklarının şu an ya sanayide ya da serserilik yapmakta olduğunu; kız çocuklarının da ya koca beklediklerini ya da şimdiden evlendiklerini söylesem açıklayıcı olur mu?" diye eleştirdi Nihan. "Benim hayattaki tek amacım evlenip çocuk yapmak değildi." Kimsenin mesleğine laf etmiyordu elbette, artık onu tanıdığımdan dolayı kendi ideallerine göre konuşurken fark etmeden böyle dediğini biliyordum. Yine de masada bir an sessizlik oldu. Nihan'ın eleştirisi hoş sayılmazdı sonuçta ama haklılık payı da yok değildi.

"Doğru ya doğru, her zaman yaşına göre olgun bir çocuktu," dedi babası en sonunda. "İlkokul birinci sınıftayken bir keresinde sınıftaki çocuklar meyve suyu kutularının arkasında Kuran yazısı var diye onları çöpe atmak istememişlerdi, hatırlıyor musun Nihan?" derken gülerek aniden konuyu değiştirdi Behzat Abi.

"Hatırlıyorum," dedi Nihan da birden gülerek. Sofradaki sessizlik ve soğukluk aniden dağılmış, üstüne bir de herkes rahatça davranmaya başlamıştı.

"Sen ne demiştin, anlatsana."

Nihan, bir bana bir Sümeyye Abla'ya bakarak anlattı. "Onlara bıkkınlıkla bakıp 'O Kuran yazısı değil, Arapça yazılmış içindekiler kısmı, geri zekâlılar," demiştim."

Sümeyye Abla'yla birlikte kahkahayı patlattım. "Onlar ne dedi?"

"Önce benimle iddialaştılar tabii. Sonra hocaya sorup haklı olduğumu görünce meyve suyu kutularını çöpe atmaya başladılar."

"Keşke küçükken sana zeka testi yapsalardı. Üstün zekalılar okuluna falan kabul edilebilirdin," dedi Sümeyye Abla.

"O zamanlar öyle şeylerden haberimiz yoktu ki," diye kendini savundu Behzat Abi.

Nihan, durulmuş bir ifadeyle kahvesine bakarken şaşırtıcı bir şekilde "Üstün zekâlı olduğumu sanmıyorum," dedi. İlk önce alçak gönüllü davrandığını sanmıştım ama hayır, gerçekten de buna inanmıyordu.

"Mahallede tanıdığımız tüm çocukların arasında üniversite okuyan tek kişisin, kızım," dedi Behzat Abi.

Sesinde kızıyla gurur duyduğunu belirten bir tını vardı. Sonra bana döndü ve "Sizin oralar nasıldır?" diye sordu.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Şey, ben Beşiktaş'ta oturuyorum. Önceden başka bir semtteydik tabii. Benim çevremdekiler genellikle... nasıl desem... mirasçıdır. Aileden kalanı devam ettirirler; ya aile şirketini devralırlar ya da prestijli olarak gördükleri mesleklere yönelik okurlar. Ben çürük elmayım, orası ayrı."

"Sistemden koptun diye çürük elma olmazsın," dedi Behzat Abi, Nihan'ın üzerinden kolunu uzatıp beni destekler gibi omzuma hafifçe vurarak. "Bunu en iyi biz biliriz," diye ekledi ailesine bakarken. "Bizim yanımızda bunlarla yargılanmazsın, çekinmene gerek yok."

Sümeyye Abla, onaylar bir şekilde başını sallarken Nihan, güven verir gibi gülümsedi. O an anladım ki aslında kaçıkların arasında değildim. Nihan, mahallesindeki çocuklardan ayrılıp kendini geliştirmiş ve okumuştu; Behzat Abi, gelenekselci bir mahallede dedikodu yapılacağını umursamadan karısından boşanmış ve başka bir kadınla evlenmişti; Sümeyye Abla, bu aykırı baba-kızın evine gelip Behzat Abi'yle evlenmişti. Hepsi de sistemden ve toplumdan kopuk kişilerdi. Dolayısıyla sorgulayıcı, anlayışlı ve rahat insanlardı. Gerginliğimin son kırıntılarını da üzerimden atıp rahat bir soluk aldım. Onları sevmiştim.

Kahvaltıdan sonra Nihan'la birlikte Nihan'ın odasına girdim. O hazırlanırken benim salonda beklememi söylemişti fakat odasını merak ediyordum. Odası bahsettiği gibi gökyüzü mavisi rengine boyanmıştı. Penceresinde lacivert storlar ve mavi bir tül vardı. Başlıklı ekonomik boy bir yatak, iki kapılı bir gardırop ve yatağın karşısındaki

duvara dayanmış bir kitaplık... Nihan'ın, okuduğu için Kayseri'ye getirmediği kitaplar buradaydı. Kitaplık raflarında, kitapların önünde boş kalmış yerlere doğal taşlar, biblolar, sürpriz yumurtadan çıkmış oyuncaklar, mumluklar, içine galaksi sokuşturulmuş gibi duran kavanozlar, Mjöllnir[1] ve TARDİS[2] gibi dizi-film figürleri yerleştirilmişti. Bir insanın kitaplığının, o insan hakkında pek çok fikir verebildiğini o zaman anladım. Ve sonra doğru düzgün bir kitaplığım olmadığı için beni yansıtan bir şeyin olup olmadığını sorguladım. Yatağın olduğu duvarda Styx, Depeche Mode, The Rasmus, The Doors, Imagine Dragons, Queen, Duman, Mor ve Ötesi, maNga, Gece Yolcuları, Yüksek Sadakat gibi grupların ve David Bowie, Sting, Feridun Düzağaç, Teoman gibi müzisyenlerin posterleri asılıydı. Müzik zevki fazlasıyla iyiydi. Gözlerim Teoman posterinin üzerinde kalırken sırıttım. "Bundan hiç bahsetmemiştin."

Nihan, bavulunda giyecek bir şeyler ararken durup neyden bahsettiğimi anlamaya çalıştı. Bir bana, bir postere baktıktan sonra "Tüm Teomanlar böyle modern serseri midir acaba?" diye sordu.

"Bilmem, hiç Teoman tanımadım," dedim omuz silkerek.

"İsimleriniz nereden geliyor?" diye sordu bana bakmadan.

---

1 İskandinav mitolojisinde şimşek tanrısı olan Thor'un savaş aletine verilen ad. *(y.n.)*

2 BBC yapımı bir dizi olan Doctor Who'da, uzay ve zamanda seyahat edilmesini sağlayan mavi bir telefon kulübesi şeklinde görünen zaman makinesi. *(y.n.)*

Nihan'ın yatağına otururken "Annem eskiden görünüşte hippiydi, babamsa tarih düşkünüydü," diye açıkladım.

"Ne giyeceğim ben?" diye söylendi birden. "Sana bakıyorum ve gayet spor giyinmişsin, ne iş yaptığınızı da söylemiyorsun. Nasıl giyinmem gerekiyor?"

"Her zaman nasıl giyiniyorsan öyle giyin," dedim. Aslına bakarsanız nasıl giyinmesi gerektiğini ben de bilmiyordum çünkü şirket işlerinden epey uzaktım.

Giyinmesi için onu yalnız bırakıp salona geçtim. O kısacık sürede Behzat Abi'nin doğa aşığı olduğunu, bahçesinde sebze yetiştirebileceği bir evin hayalini kurduğunu; Sümeyye Abla'nın yemek tarifleri yayımladığı bir blogu olduğunu ve eczacılık mezunu olsa da aşçı olmayı tercih ettiğini öğrendim. Şimdi ikisi de öyle böyle bir şekilde emekli olmuş, hobileriyle uğraşıyorlardı; ilginç ama uyumlu bir çifttiler.

Nihan, ne giyeceğinden kararsız olduğundan sonundan giyinip odadan çıktığında üzerindekilere şöyle bir göz attım. Tarzından ödün vermeyip siyah bir dar pantolon ve V yaka lacivert bir kazak giymişti. O, ceketini ve çantasını alıp dolgu topuklu botlarını holde giydikten sonra ben de ailesiyle vedalaşıp, başka bir zaman bir daha gelmek için söz verip Nihan'la birlikte evden çıktım.

Apartman kapısından çıktığımızda Nihan, sokağa şöyle bir göz atıp "2002 model arabandan sonra seviye atlayıp Alfa Romeo 4C Spider'a mı geçtin?" diye sordu.

Arabanın modelini bilmesinden etkilenirken "Benim olduğunu nereden anladın?" diye sordum.

"Bu sokakta kimse Alfa Romeo 4C Spider kullanmaz. Burada insanlar genellikle hem iş yerinde hem de hafta sonu piknikleriyle yazın köy seyahatlerinde kullanabilecekleri geniş bagajlı ticari araçlarla uygun fiyata alınmış eski model arabalar kullanırlar."

"Anlaşıldı, taksiyle gelmeliydim."

"Hayır, iki koltuklu spor arabaları severim. Ne kadar az koltuk, o kadar az insan."

"Bu da bir bakış açısı tabii," dedim sürücü koltuğuna geçerken.

Nihan, siyah renk 4C Spider'ın yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapatınca "Bu arada biz niye Sabiha'ya bilet aldık?" diye sordu. Cidden iki gündür bunu mu düşünmüştü?

"Abim Atatürk'e bilet bulamamış," diye açıkladım.

Merakını gidermiş olsa gerek ki "Seni sevdiler," diyerek konuyu değiştirdi. "Babam herkese hayallerinden bahsetmez."

"Ben de onları sevdim," dedim samimiyetle. "Ama ailenin geri kalanı için önyargılıyım, bilesin."

Burukça gülümsedi. "O kısma daha sonra gelelim."

"Baban ve Sümeyye Abla, Türk kahvesi yapmayı bilmediğini söylediler."

"Konu oraya nasıl geldi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Gözlerimi yeniden yola çevirip bu sefer kaybolmadan ilçeden çıkmaya çalışırken "Sümeyye Abla, blogundan falan bahsediyordu, bir şekilde konu oraya geldi," dedim.

"Bilmiyorum, her seferinde Sümeyye Abla tarif eder ama ben yine unuturum," diye itiraf etti. Bunun nedeni

muhtemelen sıkça kullandığı ya da gerçekten önemsediği bir şey olmamasıydı.

"Cidden bilmiyor musun? Seni istemeye geldiklerinde ne yapacaksın?" diye sordum imalı bir şekilde.

Kendinden emin bir duruşla "Kimse beni istemeye gelmez," dedi.

"Neden öyle düşünüyorsun ki? Eğlenilecek bir kız değilsin, Nihan, evlenilecek kızsın."

Bana ters ters bakıp "Ama evlenecek kız değilim," dedi.

Kırmızı ışıkta aniden arabayı durdurup ona döndüm. "Nasıl?"

"Evlenmeyi düşünmüyorum. Kahvaltıda da bahsetmedim mi? Neden bu kadar şaşırdın?"

Düşüncelerimi toparlarken yüzüne öylece baktım. Sonunda yeşil ışık yanıp arkadaki araçların sahipleri kornalarına yüklendiğinde "Bunu daha sonra konuşacağız," deyip yola devam ettim. Açıkçası bu, o ana kadar düşündüğüm bir konu değildi ve hâlâ da bunun üzerinde kafa yormayacaktım, bunu olabildiğince erteleyecektim.

Sessizlik içinde geçen yolculuktan sonra şirket binasının önüne geldiğimizde Nihan, ağzı açık bir şekilde binaya baktı. Aslında sekiz katlı ve katlarının fazla büyük olmadığı bir binaydı ama genel merkez olarak burayı kullanıyorduk çünkü arsa, nesillerdir bizim ailemizdeydi ve babam dede mesleğini sürdürdüğü için başka bir binaya geçmeyi reddediyordu.

"Bana GDT'nin sahibi olduğunuzu söyleme," dedi gözlerini büyüterek.

Omuz silktim sadece ve arabanın anahtarını valeye bıraktım. "Bana bakışının değişmesini istemedim," dedim Nihan'a.

"Sana inanmıyorum! Bunca zaman GDT'nin varislerinden biriydin ve bana orta gelirli bir ailenin çocuğuymuşsun gibi davrandın. Teoman, burada ufak bir esnaf dükkânından bahsetmiyoruz, Gardien du Temps'ten bahsediyoruz."

"Evet, neyden bahsettiğimizi biliyorum ama üzgünüm, tamam mı? Bunu öğrendikten sonra seninle dalga geçtiğimi falan düşünüp eve terk edeceğinden korktum."

"Sen Zamanın Koruyucusu'sun. Ve burası da çarkların evi," dedi sakin bir sesle ve merdivenlere doğru adım attı.

Bir dakika, ne? Şimdi bana kızmış mıydı yoksa buna sevinmiş miydi?

Gardien du Temps, Türkiye'nin en eski ve en büyük saat şirketlerinden biriydi. Büyük büyük dedemiz ta Osmanlı zamanında saat tamirciliği yaparmış, meslek babadan oğula geçerken bir yerden sonra saat yapımcılığına, sonra da saat şirketine kadar büyümüş. Şirket olma aşamasında Fransa'da eğitim görmüş oğullarından biri şirkete zamanın koruyucusu anlamına gelen Gardien du Temps ismini vermişti. Günümüzde cep saatleri, kol saatleri o kadar rağbet görmüyordu çünkü herkeste saati gösteren cep telefonları vardı ama yine de GDT pahalı bir markaydı ve kendine has modelleri vardı. Saat kuleleri için ihale açıldığında kazanan da genellikle GDT olurdu.

"Rolex değiliz, abartma," dedim arkasından ilerlerken. Sadece Türkiye'nin Rolex'iydik gerçi.

Turnikelerden geçip Nihan'ın da geçebilmesi için görevliye izin verdikten sonra, beni görünce şok geçiren danışman kadının karşılama cümlelerini kabul ettim. Uzun zaman sonra buraya uğradığım için herkes şaşkındı. Anlaşılan abim, binaya geleceğimden bahsetmemişti. Sağa sola bakınarak yürüyen Nihan'ı asansöre çekip sekizinci kata bastım. "Her katta farklı departmanlar var, yönetim en üst katta," diye açıkladım.

"Şirketin hikâyesini okumuştum ama soyadınıza dikkat etmemiştim," dedi Nihan. "Dişli çarkları, çark mekanizmalarını ve saatlerle zamanı bu kadar sevdiğimi bildiğin halde bunu benden sakladın," diye yakındı yeniden.

"Bu kadar etkileneceğini bilseydim, emin ol, daha önce söylerdim," dedim, beni görünce şaşıran şirket elamanları kadar şaşkın bir halde.

"Saatlerin nasıl yapıldığını görebilir miyim?"

"Nihan, burası fabrika değil, merkez bina. Ama seni tasarım departmanına götürür ve başustayla tanıştırırım, olur mu?"

"Elbette." Çocuklar kadar şendi ve gözlerini ışıldatacak kadar gülümsüyordu. Onun bu haline çok sık rastlamıyordum. Bulaşıcıymış gibi ben de gülümsedim.

Sekizinci kata geldiğimizde asansörden inip babamın ofisinin zıddında duran abimin ofisine yöneldik. Asistanı, bize abimin müsait olduğunu haber verince içeri girdik. Abim, bizi görünce masasının ardında ayağa kalktı. Benim aksime takım elbise giymişti ve buraya daha çok yakışıyordu. "Vay canına, gerçekten geldin," dedi inanamaz bir şekilde. "Uğraşlarımı yine boşa çıkaracaksın sanmıştım."

"Yalnız gelmedim," dedim Nihan'ı göstererek.

"Bir Kızılkaya'yla baş edebilirim, yeter ki diğer Kızılkaya da çıkıp gelmesin," dedi şaka yapar gibi.

Masasının önünde karşılıklı duran tekli koltuklara oturduk. Abim de masasının ardındaki ofis sandalyesinde yerleşti yeniden. Ellerini masanın üzerinde birleştirip "Babam aradı," dedi. "Benim aksi yöndeki ısrarlarıma rağmen senin yönetici olmanın nasıl bir şey olduğunu tatmanı istiyor," dedi rahatsız bir sesle. "Sanırım hâlâ patron olabileceğine inanıyor. Neyse zaten burası bize kalacaksa öğrenmen lazım artık, sonsuza kadar kaçamazsın."

Anlamayarak kaşlarımı çatarken kollarımı dizlerimin üzerine koyarak öne eğildim. "Nasıl yani? Beni yönetici mi yapıyorsun? Sadece bir aylığına buradayım."

"Staj gibi düşün," dedi abim arkasına yaslanırken. "Son kararları yine babamla birlikte ben vereceğim ama senin de söz hakkın olacak. Benim altımda çalışıp işi öğreneceksin."

"İyi de ben şirket işlerinden anlamam ki."

"Öğreteceğiz dedik ya lan işte, gandavat." Hah, hoş geldin abilik taslayan Timuçin Üstüner. Adamı sinirlendirmeye de gelmiyordu, çalışanlara içimden sabır diledim.

"Peki, Nihan?" diye sordum, abimi daha fazla sinirlendirmemeye çalışarak.

"Orası biraz sıkıntı. Sadece iki açık var, hangisini tercih ederseniz. İlki tasarım departmanı."

"Tasarım olmaz!" diye atladım aniden sözünü keserek.

"Sebep?" dedi abim, bıkkın bakışlarını üzerimi dikerek.

"Tasarımdaki elemanları görmedin mi sen? Sen olsan kız arkadaşını oraya yollar mıydın?"

"He, sonunda *irimizdi bir şiy yik*ten koruyucu ve kıskanç sevgili seviyesine geçtiniz yani?" diye sordu. Bizi taklit ederken sadece tek bir sesli harf kullanarak alay etmesini görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Peki, ikincisi?" diye sordu Nihan, benim itirazlarımı görmezden gelerek.

"İkincisi ise Teoman yönetici olduğu için otomatikman açılan yönetici asistanlığı görevi."

Nihan, benim asistanım mı olacaktı? "Bunu kabul ediyoruz," diye atladım yeniden ama bu sefer hevesle. "Bu olur."

Nihan gözlerini devirip abime döndü. "Ben tasarımda çalışmak istiyorum."

"Şirketimde çalışanlar arasında sorun istemiyorum," dedi abim sakince. "Ama sen tasarıma geçtiğin anda bu herif tasarımdakilerle sorun çıkaracak, anlıyor musun?" Canım abim, bazen nasıl da işe yarıyordu.

"Yani sevgili olduğumuzu öğrenince seçeneklerim bire mi düştü?" diye söylendi Nihan, inanamaz bir şekilde. "Ama bu haksızlık."

"Öyle ama patron benim ve herkesin iyiliğini düşünmek zorundayım. Şu iş bilmez yöneticinin asistanısın artık, tebrikler."

"Yönetici asistanlığı, sekreterliğin modern adıdır," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Geri dönüp *waffle*cı olmayı mı tercih ederdin?" diye söylendim.

"Odan C koridorunun sonunda," dedi abim, bana bir anahtar uzatırken. Sonra da Nihan'a başka bir anahtar verip "Senin odan da onunkinin yanında," diye ekledi.

"Çok güzel, bir sekreterliğim eksikti," dedi Nihan, C koridorunda ilerlerken.

"Yönetici asistanlığı," diye düzelttim.

"Aynı şey," dedi. Odasını bulduğunda anahtarı deneyip kapıyı açmaya çalıştı. "Hayır, bir de senin sekre-" diye söylenerek arkasını döndüğünde sözünü bitiremedi. Çünkü tam dibinde duruyordum.

"Evet, bir de benim asistanımsın. Çok kötü," diye tamamladım. Bedeni benimle kapı arasında kalmışken uzanıp sinirden açamadığı kilidi açarak kapıyı ittim. "Odanız, sevgili asistanım."

Yeniden arkasını dönüp odaya girdi ve küçük odadaki eşyaları inceledi. Ofis sandalyesiyle masası, masanın önünde tekli bir koltuk, duvara dayanmış bölmeli bir dosya dolabı... Ardından gözleri benim odama bakan cama takılı kaldı. Cam açılmıyordu ve perdesi ya da jaluzisi de yoktu.

Peşinden odaya girip ona arkasından sarıldım ve kulağına doğru eğildim. "Üzgünüm, seni tasarım departmanına gönderemezdim. Bencillik yaptım."

Sahte bir öksürük sesi aramıza girdiğinde ayrıldık. Kapının eşiğinde abim duruyordu. "Odalarınızı bulmuşsunuz. Güzel. 2 Ocak'ta başlıyorsunuz, ona göre kendinizi hazırlayın."

"Akşam yemeğe geliyor musun?" diye sordum abime. Nihan'ı ailemle tanıştırırken onun da yanımda olmasını istiyordum.

Abim, Nihan'a bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Tabii. Annem bahsetti. Başka gelen var mı? Nihan'ın ailesi falan?"

Yargılar gibi gözlerimi kısarak baktım ona. *Başka*dan kastının kim olduğunu anlamıştım sanırım. "Hayır, sadece biz ve Nihan."

"İyi," dedi ve çıkıp gitti.

"Nihan, gidelim mi?" diye sordum, abim bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

Bana biraz kırgındı, cevap vermedi ama odadan çıkıp kapıyı kapattı. Kapıyı yeniden kilitlemeden anahtarı cebine atıp koridordan geçerek asansörlere doğru yöneldi. Sonunda asansöre girdiğimizde "Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordum.

"Bundan sonra beni ilgilendiren konularda benim düşünce ve isteklerimi de dikkate alırsan sevinirim," dedi birden.

"Üzgünüm," diye yineledim. "Bundan sonra kararlarına saygı duyacağıma söz veriyorum."

Sonunda kafasını kaldırıp gözlerime baktığında yüzünde yaramaz bir gülüş vardı. "Anlaştık. Bu arada bil diye söylüyorum; eğer atlamasaydın yönetici asistanlığını seçecektim, sırf sana inat olsun diye tasarımı seçmiştim. Yoksa ben tasarımdan ne anlarım, Allah aşkına?"

O, imalı bir şekilde kaşlarını kaldırırken ben, içimden kendime küfrettim. Bu kısa süreli anlaşmazlık benim sabırsızlığım ve yersiz kıskançlığımdan doğmuştu. Belki ben de bu ciddi ilişki olayında acemiydim.

"Şirketi gezmek ister misin?" diye sordum, eski halimize dönmeye çabalıyordum. "Ya da... başka bir yeri?"

Biraz düşündükten sonra "Pierre Loti'ye gidebilir miyiz? Ama teleferikle?" diye sordu.

Hava soğuktu ve Pierre Loti Tepesi eserdi ama yine de itiraz etmedim. "Tabii, arabayı aşağıda bırakırız."

Pierre Loti için Eyüp'e geçip sokaklarında dolaşırken Nihan yeniden eski haline döndü. Şehrin tarihi dokusu, Nihan'ın enerjisini şarj ediyor gibiydi. Arabayı, teleferiğin Eyüp durağına yakın bir otoparka bırakıp durağa girdik. Nihan, pasom olmadığı için biraz söylenmiş, biraz da şaşırmıştı. Ama ne yalan söyleyeyim, İstanbul'dayken pasoya ihtiyacım olmamıştı hiç. Nihan'ın pasosundan benim biletim için yeterli para çıkmayınca da başka birinin pasosunu para karşılığında kullanarak turnikelerden geçtim.

Teleferikte dizilerdeki gibi sadece biz yoktuk. Bizimle birlikte bir çift daha vardı. Karşılıklı duran oturakların birinde onlar oturuyor, diğerinde biz oturuyorduk. Mezarlığın üstünden geçerken Nihan, kirli pencerelerden aşağıya bakıp "Ne kadar güzel," dedi. Ardından çılgınca bir sırıtışla dönüp "Şimdi kaza olup teleferik düşse ve ölsek mezarımız hazır," dedi.

Ben, Nihan'la birlikte gülmeye başladığımda karşımızdaki çift, bize şok olmuş gözlerle baktı. Kadın, adama doğru sinerken Nihan'a "Hayatım, böyle yapma. İnsanları ürkütüyorsun," dedim şakacı bir tavırla. Sonra çifte dönüp "Siz ona bakmayın. En son uçakta da uçağın düşmesinden bahsetti ama bir şey olmadı. Uçak düşmediyse teleferiğe hiçbir şey olmaz," dedim. Normaliyle çift de rahatlamak yerine daha bir gerildi. Nihan, gülmeyi kesmeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ama ölümden

bahsedip insanları germekten hiç de rahatsız değildi. Öte yandan bana kalırsa, kara mizahı oldukça yaratıcıydı.

Haliç'i rahatça görebileceğimiz, ağaç dallarının etrafını örttüğü bir masa bulup oturduk. Nihan, ceketini yeniden üzerine geçirirken "Kayseri'ye neyle döneceğiz?" diye sordu.

Dönmemize daha bir ay olmasına rağmen bunu şimdiden sorması beni şaşırtmıyordu, çünkü her şeyi planlamadan rahat edemiyordu. Ben de kesin bir şekilde "Spider'la döneriz," dedim.

"Kayseri'deki araba ne olacak?"

"Satarız. Ya da sen kullanırsın," diye önerdim.

"Ah, hayır, sat gitsin," dedi istemediğini belirtir bir şekilde elini sallarken.

"Araba kullanmasını da bilmiyorsun, değil mi?" diye takıldım sırıtarak.

"Bilmiyorum ve öğrenmeyi de düşünmüyorum. Ayrıca o kadar büyük bir şeyi kabul edemem," dedi tek elini onaylamaz bir şekilde yeniden sallarken.

Güzel Haliç manzarası karşısında anılara dalıp İstanbul'daki hayatımıza dair konuştuk. Farklı çevrelerde büyümüştük ve muhtemelen kendi yollarımızı çizip kendi isteklerimiz doğrultusundan bu şehirden ayrılıp Erciyes Üniversitesi'ne gitmeseydik, bu şehirde hiçbir zaman karşılaşamayabilirdik. O, benden bihaber yaşayıp belki başka biriyle, belki eski sevgilisiyle olurdu; ben, onu hiç tanımadan şirketin dört duvarı arasında abim gibi çalışıp şirket menfaatleri için başka bir şirketin kızıyla nişanlı olurdum. Düşüncesi bile kötüydü. Kendimi başka türlü hayal edemezken onu da başka birinin kollarında

hayal etmek istemiyordum. İstanbul'a, yuvaya dönmek sadece anıları canlandırmamıştı, uzun zamandır bastırdığımız duyguları da açığa çıkarmıştı. Anılara dalmak, insanı duygusallaştırırdı zaten.

Akşama doğru ailemin Etiler, Beşiktaş'taki evine vardık. Biz de aynı şekilde apartman dairesinde oturuyorduk aslında, sadece tek farkı dairenin kocaman bir apartmanda olması, apartmanın da bir sitede olmasıydı. Daire de beş oda, bir salondu o kadar. GDT olabilirdik ama abartılı bir zengin hayatımız yoktu. Annem, mesleği doktorluktan fırsat bulamadığı için kapıcının eşi Saniye Abla ek iş olarak bize yemek yapardı ve temizlikçi şirketinden Binnur Abla da haftada iki üç kez temizliğe gelirdi, tek ayrıcalığımız bu sayılabilirdi.

Yeniden asansöre binip yukarı çıkarken bu sefer gergin olan taraf çoğunlukla Nihan'dı. Seslice oflayıp asansörün duvarına sırtına yasladı. "İstersen vazgeçebilirsin," dedim. "Onlara bir işinin çıktığını söylerim."

"Hayır hayır, gerek yok," dedi anında. "Üstesinden gelebilirim."

"Tabii ki gelebilirsin. Sen ufak bir mahallenin beklentilerini aşıp Astronomi okumaya karar vermiş, kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmiş, güçlü bir kadınsın. Bunun mu üstesinden gelemeyeceksin?"

"Teşekkürler, çok tatlısın," derken gözlerini devirdi.

"*Hah!*" derken burnumu kırıştırdım. "Ben burada sana destek olmaya çalışıyorum, sen benimle alay edip gözlerini mi deviriyorsun?"

Omuz silkip kaçıncı katta olduğumuza baktı. İki kat daha çıkıp asansör durduğunda asansörden indik. Nihan,

peşim sıra dairenin kapısına kadar beni takip etti. Kapıyı annem açtı. Gün boyunca babam tarafından ikaz edilmiş olsa gerek ki gülümseyerek bizi içeri aldı. Babam da annemin yanına geldiğinde "Hoş geldin, kızım," dedi gülümseyerek. Pekâlâ, ilk karşılaşma güzel geçmişti.

Yemeğe kadar ortalarda dolanıp annemi çıldırtmamak için Nihan'ı odama aldım. Nihan, benim onun odasını incelediğim gibi, benim odamı incelerken o köşeden o köşeye geçip eşyalarıma yakından bakıyordu. Kirli beyaz rengine boyalı odanın bir duvarına ortalanmış çift kişilik yatağıma oturup onu izledim. İlk önce kitap konusunda biraz açlık çeken, daha çok DVD, oyun CD'leri ve birkaç plaketin bulunduğu rafları inceledi. Liseler arası basketbol şampiyonluğu plaketine, madalyasına ve yanındaki fotoğrafa bakarken "Basketbol mu oynuyordun?" diye sordu.

"Takım kaptanıydım," dedim, popüler öğrencilerden olduğum bir lise dönemi geçirmiştim.

"Neden bıraktın?" diye sordu.

"Bir zamandan sonra anlamsız gelmeye başladı, benim olayım değildi."

Kafasını sallayarak anladığını ifade ederken sırayla çalışma masama, bir köşeye yaslanmış klasik gitarıma, duvarlardaki müzik grubu, film tanıtımı ve manken posterlerine, komodinlerin üzerindeki birkaç fotoğraf çerçevesine geçti. Gözlerimle yoğun bir şekilde onu takip ettim. Bakışlarımı hissediyor olmalıydı ama yine de odayı incelerken duraksamadı. En sonunda yatakta oturan bana döndüğünde "Eee?" diye sordum.

"Çalabiliyor musun?" diye sordu gitarımı işaret ederek.

Başımı iki yana salladım. "Ergenken almıştım, epey çabaladım ama iyi bir şeyler çıkmadı."

Yeniden başını sallayıp yanıma oturdu. "Kadın posterleri demek... Tam bir klişesin, Teoman Üstüner."

"Gitar çalamadığım için klişeden çıktığımı sanıyordum," dedim.

"Ah, onu istisna geçebilirim. Hâlâ büyük bir klişesin."

Aniden onu yatağa yatırıp üzerine eğildim. "Daha fazla klişe olabilirim, hiç umurumda değil. Bugün benimle çok fazla uğraşıyorsun, özlemini gösterme yolun bu mu?"

Dudaklarıma bakarken bir anda altımdan çıkıp doğruldu. "Hayır." Bal gibi de öyleydi.

Salona dönüp sofraya yöneldiğimizde annem çorba tenceresini masanın kenarına bırakıyordu. Bize göz ucuyla bakıp son hazırlıkları tamamladı. Abim de geldiğinde masadaki yerlerimizi aldık. Babam Yaman, başköşede otururken annem Asiye ve Nihan karşı karşıya denk düşmüştü. Ben yine Nihan'ın yanına geçtiğimde abim de benim karşıma oturmuştu. Yolda gelirken Nihan'a isimleri söylediğim için bir kez daha şükrettim, zira annemle babam kendilerini tanıtma gereği duymamışlardı. Tanıtılmaya ve hâlihazırda tanınmaya alışıklardı.

En başta her şey yolunda gidiyordu. Memleket muhabbetleri, okul hayatı derken birden konu ailenin mesleği ve durumuna doğru yön değiştirince ortam biraz gerilmişti. Annemin, Nihan'ın ailesini "uygun" bulmadığı her halinden belliydi ama şükür ki dile getirmemişti.

"İşinden memnun musun, bir sorun var mı?" diye sordu babam, gerginliği yok etmek istercesine.

"Memnunum, teşekkürler, çok yardımcı oldunuz," dedi Nihan kibarca gülümseyerek.

"Tabii memnun olacak, Yaman, hayatında daha önce şirket görmüş müdür sanki!" diye araya girdi annem küçümsercesine.

"Anne," diye uyardım fısıldar gibi alçak bir sesle.

"Haklısınız, hiçbir zaman plaza kızı olmayı düşlemediğim için görmedim," dedi Nihan meydan okurcasına. Ah, hayır, kesinlikle altta kalacak biri değildi. Onu korumaya çalışmam boşunaydı, Nihan kendini koruyabilecek biriydi. "Gözlemevlerinde ve laboratuvarlarda olmayı düşledim ve inanın bana, onlardan bolca gördüm."

Annem suratına tokat yemiş gibi gerilerken öfkeli görünüyordu. Muhtemelen Nihan'ın ona cevap vermesini bile beklemiyordu. "Ne kaba bir şeysin sen böyle... Hiç terbiye görmedin mi?"

"Haşa! Sizin kadar terbiye gördüm."

"Sen bana terbiyesiz mi diyorsun?!"

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Nihan, sinirlenen annemin aksine sakin bir şekilde.

Derin bir soluk aldım. Yılbaşı akşamında, tanışma yemeğinde sanki az sonra kan dökülecek gibiydi.

"Teoman, al bu kızı gözümün önünden!"

"Asiye, sakin olur musun?" diye çıkıştı babam birden. "Bir zamanlar ailede onaylanmayan gelin sendin, şimdi kızcağıza nasıl böyle davranırsın?"

"Beni, onca yıllık karını tutmak yerine, bu terbiye nedir bilmez dünkü çocuğu mu tutuyorsun, Yaman? Ben böyle değildim!"

"Affedersiniz ama... Yok, hayır, hatta kusura bakın siz; terbiye, insanın ezilirken susması değildir. Siz beni aile ve maddiyat durumumla ezerken ben susacak değilim. Ayrıca bir insanın aile ve maddiyat durumu onun ezilmesini gerektirmez," dedi Nihan, ilk kez sesini yükselterek.

Annem aniden histerik bir kahkaha atıp yeniden Nihan'a döndü. "Dengimiz olmadığının farkındasın yani? Söylesene, oğluma ne zaman yanaştın? GDT'nin vârislerinden biri olduğunu öğrendiğin zaman mı?"

"Anne!" diye sesimi yükselttim ben de en sonunda.

Nihan yeniden kendini kontrol altına alarak sakinleşti ve çenesini ileri çıkarıp başını dik tutarak sakince konuştu. "Paranız umurumda bile değil. Ben oğlunuzu sevdiğimde onun parası olduğunu bilmiyordum, onun ailesinin dayattığı hayatı reddettiği için ailesi tarafından reddedilmiş ve beş kuruşsuz kalmış bir memur çocuğu olduğunu sanıyordum. Belki siz de oğlunuzu her şeye rağmen sevmeyi ve onun istekleriyle kararlarına saygı duymayı öğrenmelisiniz."

Nihan elinde buruşturduğu peçeteyi tabağına bırakıp hızla masadan kalktı ve portmantodan ceketini, çantasını ve botlarını alarak evden ayrıldı. Arkasından bakakalırken "Sana inanamıyorum, anne," dedim. "O kız hakkında daha fazla yanılamazdın. Ve beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdın."

Nihan'ın arkasından, ona yetişmek için apar topar evden ayrılırken annemin itiraz dolu sözlerinin hepsini duymazdan geldim. Oğullarını geri mi istiyorlardı? O zaman onu olduğu gibi kabul etmesini de öğreneceklerdi.

Apartmanın bahçesine indiğimde Nihan, merdivenlere oturmuş, henüz giydiği botlarının iplerini bağlıyordu. İpleri bağlayıp ayağa kalkınca apartmanın kapısından ona bakan beni gördü. Gözleri dolmuştu ama ağlayacak gibi de değildi. Sanki sinirden gözleri yaşarmıştı sadece. "Üzgünüm," dedim, bugün kaçıncı kez özür dilediğimi bilmezken. "Böyle yapacağını hiç tahmin etmezdim. Onun adına özür dilerim."

"Neden peşimden geldin? Seni yeniden reddedecekler," dedi ciddiyetle.

"Hayır, sen haklıydın, Nihan. Beni her şeye rağmen sevmeyi ve kararlarıma saygı duymayı öğrenmeliler," dedim ona yaklaşırken. "Ve sana öyle davranmamalıydı. Elbette, senin peşinden geleceğim."

"Hiç değişmedikleri ve muhtemelen hiç değişmeyecekleri halde neden onlara döndüğünü anlamıyorum," dedi burnunu çekerek.

"Üşüyeceksin, gel benimle," dedim onu otoparka yönlendirerek.

Arabayla sahile indiğimizde tamamen sakinleşmiştik. Hava iyice soğuduğu için arabadan inmeden öylece oturduk. "Sen de aynı şekilde kendi anneni affedip ona dönmedin mi?" diye sordum, uzun süren sessizliği bozarak. "Onlar benim ailem, Nihan. Onlar kürkçü dükkânı ve ben de tilkiyim."

"O hikayenin sonunun tilki için iyi bittiğini sanmıyorum," dedi, başını bana çevirerek.

"Ben de öyle, güzelim. Ama yapacak bir şey yok, değil mi?"

"Bazı fikirleri değiştiremezsin," dediğinde başımı sallayarak onayladım.

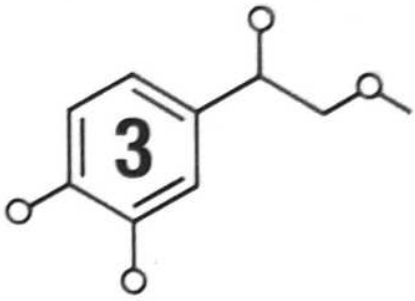
Birden aklıma gelenle gülümseyip ona baktım. "Sen orada *oğlunuzu sevdiğimde* mi dedin?"

"O hengâmede buna mı dikkat ettin?" dedi gülerek.

Gözlerimi, gözlerinden hiç çekmeden "Çok fazla dinleyen sadece sen değilsin. Oğlanı seviyor musun, sevmiyor musun, onu de sen," dedim. Ne söyleyecekse gözlerime bakarak söylemek zorundaydı.

Samimiyeti gözlerine yansırken "Oğlanı seviyorum," dedi. Ve bu oğlan da kesinlikle onu seviyordu. Duymaya ihtiyacım olan şey tam da buydu.

Oturduğu yolcu koltuğuna doğru eğildim ve bir avucumu yanağına koyarken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunu bekliyormuş gibi öpüşüme karşılık verdiğinde artık emindim. Kim ne derse desin benim istediğim oydu; benim arzuladığım oydu; yanında olmak istediğim ve saygı duyulması gereken kararım oydu: Nihan'dı.

Nihan

Yıllardır insanları gözlemliyor ve yargılıyordum. Yargılamak, benim sözlüğümde yalnızca kötü bir anlam içermiyordu; benim için yargılamak, aynı zamanda sorgulamak ve bir sonuca varmak demekti. Yargılar her zaman kötü olmazdı. Sırf görünüşüne bakarak yargıladığım insanların bazıları hakkında yanılmazdım. İnsanların görünüşleri onlar hakkında pek çok şey anlatırdı. Bu sayede onlarca kez yanlış seçimlerden kurtulmuştum.

Ama bazen görünüşler aldatırdı.

Birini tanımadan yargılamak doğru bir şey değildi ama yine de bunu yapardık, yapardım, yaparım. Bazı şeylere engel olamazdınız, bazı şeyleri değiştiremezdiniz. Yargılar kadar genellemeler de tehlikeliydi. İşte bundan elimden geldiğince kaçınmaya çalışıyordum.

Türkiye'ye akımlar biraz yarım yamalak gelirdi ya da biz akımları kendimizce yorumlardık. Bohem yaşam tarzını çok yanlış anlamış insanlar vardı mesela,

'bohem' olduğunu düşündükleri vintage tarzı kıyafetlere tonla para verip pahalı yerlerden yemek yerlerdi. Akımlar, bize sadece görüntü olarak geliyordu bazen. Onları hissederek, bilincine vararak yaşamıyorduk; içimize işlemiyorlardı. İnsanlar sadece modaya kapılıp, çıktıkları fabrikadan yeni güncellemeleri alıyorlardı. O yüzden Teoman, annesinin eski bir hippi olduğunu söylediğinde buna pek itibar etmemiştim. Çünkü zamanın, rock müziğin ve kültürün içine işleyen o çiçek çocuk akımı, barışı, sevgiyi ve birliği savunurdu. Onlar, Teoman'ın annesi gibi gelenekselci yapıya boyun eğmiş, çocuklarının isteklerini göz ardı eden ve başkalarını maddi veya manevi durumlarıyla ezen bireyler olamazlardı. İlk düşüncem buydu. Ama yine de içimde küçük bir umut vardı. Belki demiştim, belki o görünüş olarak büründüğü akıma içten inanıyordur.

Sonra umudum parçalandı. Asiye, eski bir hippi değildi; eski bir hippi özentisiydi. Üniversite yıllarının çılgınlığını, bağımsızlığını ve isyankarlığını atlattıktan sonra özentiliği de gitmiş, görünüşünü değiştirip iş kadını ile ev hanımı arasında bir görünüşe bürünmüştü; sonunda içi dışı birdi. Sonradan öğrendiğime göre Asiye'nin bir zaman aileye kabul edilmemesinin nedeni de üniversite yıllarındaki aykırı görülen görünüşüydü; maddi durum konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu, hatta ailesi GDT kadar varlıklıydı, şu an Asiye'nin başında olduğu büyük bir hastaneleri vardı. Zamanında görünüşü yüzünden aykırı bulunup sevdiği adamın ailesi tarafından kabul görmediği için mi bu denli bir değişim yaşadığını da düşünmüyor değildim. Eğer bu ihtimalin gerçekliği varsa bu, üzülecek bir şeydi. Bu, bir insanın ruhunu kaybetmesiydi,

sevdiği için bir fedakarlıktı ve kesinlikle üzücüydü. Lakin ben, işin aslını tam olarak bilmiyordum ve daha fazla bu konu hakkında düşünüp yanlış yargılara varmayacaktım.

"Ailenizin iletişim bilgileri?" diye soran kadın, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Siyah bir döpiyes giymiş, kırmızı kemik çerçeveli gözlük takmış ve saçlarını tepeden sıkıca atkuyruğu yapmıştı. Dar siyah pantolon ile sarı bir kazak giymiş benim aksime tam bir iş kadını gibi görünüyordu.

"Buna niye gerek var ki? Sadece bir ay buradayım," dedim, elimi gelişigüzel sallayarak. O mükemmel iş kadını görünümlü kadın, eksik olan CV'mi tamamlama ve kayıt işlemlerimi yapmak için buradaydı. İşe -doğruya doğru- torpille pat diye girdiğim için sistemde bilgilerim yoktu. Şirket de çalışma politikaları gereği bilgilerimi ve yeteneklerimi sisteme girmek için beni resmen geç kalmış bir mülakata sokmuştu.

"Bir ay, bir aydır," dedi kadın ciddiyetle. Bir yönden bana benzediği bile söylenebilirdi. Ona saygı duymuştum birden, iş dünyasında daha fazla onun gibi güçlü kadınlara ihtiyaç vardı. Bir kez daha sormadan annemin ve babamın numaralarını ve ev adreslerini verdim.

Henüz mezun olmadığım için sonraki birkaç soruyu geçip "İngilizcen var mı? Varsa hangi düzeyde?" diye sordu.

Bu cevaplayabileceğim bir soruydu işte. "Advanced."

Gözlüklerinin üzerinden biraz şüphe biraz da saygıyla baktıktan sonra sonraki soruya geçti. "İkinci yabancı dilin var mı?"

"Telaffuzumun, Jonas'ın 'ja'larından ve Noora'nın 'nei'larından hallice olduğu Norveççem var, sayılır mı?[3]"

Kadın bu sefer bana bıkkınlıkla bakıp muhtemelen içinden sabır dilendi. "Cevabımı aldım ben," dedikten sonra "İnsanlarla iletişimin nasıldır?" diye sordu.

"Norveççem kadar iyi," diye cevapladığımda gözlerini devirdi. *Nei*[4], kesinlikle bu şirkete torpilsiz giremezdim.

"Pekâlâ," dedi, tabletini kucağına bırakıp parmaklarını birbirine kenetlerken. "Dua edelim ki sadece bir aylığına buradasın, yoksa burada olduğun sürece canına okurdum. Torpilden hoşlanmayız."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Benim de torpilden hoşlandığım söylenemezdi. Eğer uzun vadede burada olsaydım muhtemelen sürekli birilerinin hakkını yiyormuş gibi hissederdim, ayrıca dediğim gibi burada olmaya can atıyor da değildim. Sadece sonraki dönemi atlatabilmek için paraya ihtiyacım vardı ve o beş bin lira bir dönemi idare ederdi.

Kadının yanından ayrılır ayrılmaz telefonum çaldı. Onun yanındayken çalmadığı için şükrettim, yoksa kesin bunun hakkında da bir şey derdi. Ekranda Timuçin'in deyimiyle 'Diğer Kızılkaya'yı gördüğümde kaşlarımı kaldırıp telefonu açtım. "Evet?"

"İstanbul'dasın ve haber vermedin," dedi Nazlı, suçlarcasına.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin aksine, ablacığım, ben sosyal bir insanım ve başka insanlara telefon açıp onlarla haberleşiyorum."

---

3 Skam adlı Norveç, gençlik dizisinden iki karakter. *(y.n.)*

4 *Norveççe.* Hayır. *(y.n.)*

"Hmm, aferin sana, Diğer Kızılkaya."

"Diğer Kızılkaya ne be?" diye çıkıştı birden.

"Timuçin'in senden bahsetme şekli," deyip asansörden indim ve minik ofisime doğru giden koridora ilerledim.

"Timuçin bana 'Diğer Kızılkaya' mı diyor? Hah! Neyim ben, Boleyn kızı mı? Herife bak ya!" Sonra aniden duraksayıp jeton düşmüş gibi ekledi: "Bir dakika ya, Timuçin niye benden bahsetti ki? Hayır, dur, Timuçin'i nerede gördün?"

"Off, pireyi deve yaptın. Garip bir aile şirketine bacadan girdim, gemideki kaçak yolcu gibiyim şu an. Sadece bir aylığına."

"Ne şirketi? Hangi şirket? Ne?"

"GDT."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Ardından Nazlı düşünür gibi "GDT..." diye uzattı. "GDT? Gardien du Temps olamaz, değil mi?"

"Tam olarak Gardien du Temps."

"NE?! Holy şirk[5]! Ne demek Gardien du Temps! Delirdin mi sen? Şu an elim ayağım titriyor, bir saniye oturmam lazım. Tamam, şimdi konuş. Başından beri o Timuçin kasıntısı GDT varisi miymiş?"

"Lütfen, daha fazla GDT deme, kafamın içinde dönüp duruyor."

"Oraya geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

"Geliyorum ve hatta... ah, ikizler de geliyormuş."

5 Yiğit Özgür karikatüründen. *(y.n.)*

"Hay ben senin! Hadi seni geçtim, ikizlerin ne işi var burada?!"

"Seni seviyorum, ablacığım," deyip telefonu suratıma kapattı.

Suratıma kapatılan telefonu kulağımdan çekip ağzım açık bir şekilde ekrana bakakaldım. Hayır, onları burada düşünemiyordum. Harika, ilk günden kovulacaktım. Torpil de buraya kadarmış. Elveda beş bin.

Ofisin kapısını kapatıp ofis sandalyesine geçtim. Ne yapacağımı düşünürken Teoman'ın odasını gösteren cama bakmamıştım bile. Masadaki sabit hat çaldığında göz ucuyla Teoman'a baktım. "Evet?"

"Odama gel," dedi buyurur gibi.

"Vay canına, sen bu işe çabuk alıştın. Bunun için mi doğmuştun?"

"Sadece... yardımına ihtiyacım var, tamam mı?"

Telefonu kapatıp yerimden kalktım ve masanın üzerinden not defteriyle bir kalem kapıp yandaki büyük ofise geçtim. "Ne konuda?" diye sordum, direkt konuya girerek.

Teoman, bana inanamıyormuş gibi bakıp kafasını iki yana salladı. "Bana geçen seneki modellerin satış istatistiklerini ve reddedilen model tasarımlarını getirebilir misin?"

İkisinin arasında bir bağlantı kuramasam da "Peki," deyip odadan ayrıldım.

Teknoloji ilerlediğinden beri arşiv dijitaldi. O yüzden satış istatistiklerine ulaşmam zor olmadı. Fakat reddedilen tasarımlar sistemde yoktu ve anladığım kadarıyla reddedildikleri için tasarımlar kağıttan dijital ortama hiç taşınmamıştı. Reddedilen tasarımlara ulaşmak için tasarım

departmanına gittiğimde Teoman'ın neden beni buraya göndermediğini anladım. Tasarımcıların çoğu gençti ve kadınlar, döpiyesli iş kadınından farklı olarak benim gibi rahat giyimliyken erkekler, modellik ajanslarına başvurabilecek görüntüde, Güzel Sanatlar öğrencileri gibi entelektüel ve rahat duruyorlardı.

"Ne lazımdı?" diye sordu kadınlardan biri, oraya ait olmadığımı fark ettiğinde.

"Ee... Geçen senenin reddedilen tasarımları," diye cevapladım etrafa bakınmaya devam ederken.

Kadın kaşlarını çatarken bana biraz daha yaklaştı. "Onları bir kere reddettiler, neden tekrar istiyorlar ki? Bir daha reddetmek için mi?" İlerideki masanın ardında oturmuş, bizi dinleyen adama baktığında adam omuzlarını silkti; anlaşılan sorusu bana değil, o adamaydı. Sonra yeniden bana dönüp "İsteyen kim?" diye sordu.

"Teoman Üstüner."

"Bak bu yeni," dedi kadın kaşlarını iyice kaldırarak. "Ve ilginç. Neyse, şuradan sağa dönüp sondaki odaya git, sana yardımcı olması için birini göndereceğim birazdan."

Gösterdiği yere doğru bakıp "Tamam, teşekkürler," dedim ve ona hızlıca gülümseyip gösterdiği koridora girdim. Her yerde koridorlar, holler ve kapılar vardı. Ne biçim bir binaydı bu böyle? Labirent gibi.

Tarif ettiği odaya girdiğimde odanın tüm duvarlarını kaplayan bej rengi ofis çekmeceleriyle karşılaştım. Hani şu büyük, uzun ve kulp yerine en tepede tutmak için açılmış bir boşluğu olan dosya dolaplarından. Bazı çekmeceler hafifçe açıktı ve aralıklarından dışarı dosyalar dağınıkça çıkmıştı. Üzerlerinde hiçbir şey yazmayan

çekmecelere bakarken kapıdan stajyer olması muhtemel genç bir adam girdi. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. "Selam," dedi içeri girerken gülümseyerek. "Sanırım yeni yöneticimiz reddedilen tasarımları istemiş."

"Evet," dedim ve onun bir iki saniyelik duraksamasından sonra sol tarafta kalan dolapların birini açmasını izledim. "Neden dolaplar sınıflandırılmamış?" diye sordum. "Aradığınızı nasıl buluyorsunuz?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Tatlım, tasarımdasın. Çoğumuzun fotoğrafik hafızası var. Öyle olmasa bile artık ezberlemiş durumdayız."

"Sanırım buraya uyardım," diye mırıldandım, başımla onaylarken.

"Al bakalım," dedi doğrulup bana bir dosya uzatırken. Dosyaya uzandığımda beni baştan aşağı süzüp "Sen kimdin?" diye sordu.

Sol elimle dosyayı alıp sağ elimi tokalaşmak için uzattım. "Nihan Kızılkaya. Yeni yöneticinin asistanı."

"Ben de Kerem Öztürk. Hâlâ stajyer muamelesi gören genç tasarımcı." Tokalaştıktan sonra bir adım geri çekilip tekrar beni süzdü. "O kazakla kesinlikle bu departmana daha çok uyardın, Nihan Kızılkaya."

Kafamı eğip üzerimi kontrol ederken iç çektim. "Kıyafetimde sorun olduğunu biliyordum."

"Kıyafetinde bir sorun yok, sadece yönetim departmanı için uygun değil. Bir yönetici asistanı için... ilginçsin. Neden bu işte sin?"

"Yöneticinin yanında eşantiyon olarak geldim," dedim gözlerimi devirerek.

Kerem içten bir kahkaha attı. "İkinci varisin şirkete sevgilisiyle geldiğini duyduğumda senin gibi birini beklemiyordum, doğruyu istersen. Ben daha çok kendini beğenmiş bir zengin avcısı bekliyordum."

"Aslına bakarsan benim de kendini beğenmiş olduğumu söylerler."

Kerem yeniden güldü. "İnsanlar, kendilerinde olmayan yetenekleri ve bilgiyi dışa vuran birilerini gördüklerinde onu kendini beğenmişlikle suçlarlar. Ama aslında kendini beğenmişliğin içi boştur."

Kafamı, onaylarcasına bir kez eğip kaldırırken gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek. Hadi git artık, Teoman Üstüner'i bekletme, sevgilisiyle flört ettiğimi düşünmesini istemem," dedi beni kışkışlar gibi elini sallayarak. Bunu önemsiyor gibi görünmüyordu ama işini ciddiye aldığından ve işini garantilemek istediğinden emindim.

Yeniden asansöre binip yönetim katına çıktım ve elimde dosyalarla Teoman'ın ofisine girdim. "Bunlar satış istatistikleri," dedim, çıktısını alıp dosyaladığım istatistiklerin kırmızı dosyasını uzatırken. "Bunlar da reddedilen tasarımlar," diye ekledim, diğerine göre kalın bir klasör olan mavi dosyayı uzatarak.

"Teşekkürler," dedi ve dosyaları alıp masanın üzerine bıraktı.

"Başka bir şey yoksa-"

"Lütfen kal," diyerek sözümü kesti. Ona birkaç saniye boyunca sessizce baktım. Timuçin'in hızlandırılmış yönetim dersleri yüzünden yorulmuş duruyordu. O adamın cidden güçlü bir otoritesi vardı.

"Bunların arasındaki bağlantı ne?" diye sorarken kalmaya karar verdiğimi gösterir gibi masanın etrafından dolanıp yanında durdum ve masadaki dosyaları işaret ettim.

"Ben de bir bağlantı kurmayı umuyorum aslında," dedi, kırmızı dosyanın kapağını kaldırırken. "Bu benim kişisel projem, ses getirecek yeni bir tasarım arıyorum. Biliyorsun, saatler eskisi kadar revaçta değil."

İzin bile istemeden -ki karşı çıkacağını da düşünmüyordum- masanın kenarına oturdum. Reddedilen tasarımları masaya yaymasına yardım ederken birkaç kez masanın üzerine eğilmek zorunda kaldım. Bu tasarımların neden reddedildiği merak konusuydu çünkü bazı çizimler gerçekten çok hoştu ama bu sektörden olmadığım için benim fikrimin bir öneminin olduğunu sanmıyordum.

"Şuna bir bak." dedi Teoman, kırmızı dosyadan bir kısım göstererek. "Yılın en az satan ürünü bu." Masanın yanından bir başka dosya uzattı. "Ve bu da ürünün özellikleri."

"Kullanışlı duruyor," dedim, özellikleri anladığım kadarıyla.

"Öyle," dedi Teoman, masanın üzerinde bir tasarım ararken. "Ama estetiği yok."

"Görüntü."

"Elbette," dedi ve eline bir kâğıt aldı, sonunda aradığı tasarımı bulmuştu. "Şimdi de buna bak. Özellikleri, en az satan ürününkiyle aynı."

"Ama görüntüsü farklı," diye tamamladım onu.

"Aynen öyle."

"Neden reddedilmiş?"

Tasarımın kenarındaki notları okurken gözlerini kıstı. "Bilmiyorum, muhtemelen teknolojik görünmediğinden. Ama şu an, eskiye dönüş var. Moda on yılda bir geriye döner. Eğer kullanıcıların eksik gördükleri şeyleri analiz edip biraz da onca yıl boyunca reddedilen tasarımları eşelersek bu yıl için kullanılabilecek birkaç tasarım bulabiliriz diye düşünüyorum. Tek yapmamız gereken birkaç geliştirme."

"Bu dâhice," diye itiraf ettim.

Şaşkınlıkla gülümsedi. "Teşekkürler ama bu yeterli değil."

"Ne yeterli değil? Tasarımlar mı?"

Beni masadan indirip kucağına çekerken "Hayır," dedi. Onun yönlendirmesiyle dizlerimi iki yanında kırıp yüzüm ona dönük bir şekilde kucağına oturduğumda "O döpiyeslerden giymediğine şükrediyorum, o zaman böyle oturamazdın, o lanet etekler çok dar," diye söylendi.

"Yine de alışverişe çıkmam lazım, değil mi?" diye sorarak iç çektim.

"Maalesef. Bir aylığına rahatsız kıyafetler giymeye dayanabilir misin?"

"Sanırım."

"Abim canıma okuyor, çok yorgunum," diye söylenmeye devam etti ama cümlesinin sonunda boynuma bir öpücük kondurmaktan da geri durmadı.

Kollarımı omuzlarından atıp boynuna doladım. "Bunun için gücün var ama," dedim iğnelercesine.

"Her zaman," dedi fısıldar gibi ve elleri sırtımdan inip kalçalarıma yerleşti. Derin bir soluk alıp verdim. Kalçalarımı sıkarak beni daha da kendine çekerken dudaklarını

yeniden boynuma gömdü. Ona yardımcı olmak ister gibi başımı geriye atıp boynumu açığa çıkardım.

"Muhtemelen şu an çalışma ihlali falan yapıyoruz ya da adına her ne halt deniyorsa. Gün boyu duyduğum terimlerden beynim yanıyor," dedim. Birden beni çekip kendine yasladığında hazırlıksız yakalanarak inledim.

"Patron olmanın bazı getirileri var," dedi. "Kimseye hesap vermek zorunda olmamak ve çalışma saatlerinde sevgilinle oynaşmak gibi."

Gözlerimi devirdim. "Patron sayılmazsın ve Timuçin'e hesap vermek zorundasın," dedim. Bacaklarımın arasında hissettiğim sertlikle "Ayrıca bunun sadece oynaşma olduğuna emin misin?" diye ekledim.

"Aramızdaki her şeyin yoğun olması benim suçum değil, güzelim; bizim suçumuz. Bizim muhteşem suçumuz."

Aynı anda birbirimizin dudaklarına uzandığımızda benim küçük ofisimdeki sabit hat çalmaya başladı. Odaların ses geçirmez olduğunu sanıyordum. "Buna bakmam lazım," dedim, itirazlarına rağmen kucağından kalkarak. "Hatırlarsan benim soyadım Üstüner değil."

Ben kapıya doğru ilerlerken "Olabilir, biliyorsun," dedi imayla.

Ona omzumun üzerinden karşı çıkar gibi bir bakış atıp kapıdan çıktım ve yandaki odaya geçtim. Masanın üzerindeki sabit hattı açıp "Buyurun?" derken Teoman'ın gözleri camın ötesinden hâlâ beni izliyordu.

"Nihan Kızılkaya, değil mi?"

"Evet?"

"Ben danışmadan arıyorum. Burada sizi görmek isteyen üç genç var. Nazlı Kızılkaya ve Değirmenci ikizleri, tanıyor musunuz?"

"Tanımamayı dilerdim," dedim iç çekerek. "Evet, lütfen onları yukarı yollayabilir misiniz? Çok teşekkürler."

Kendimi toparlayıp üstümü başımı düzeltirken onları bu odanın neresine sığdıracağımı düşündüm. Zira ofis sandalyemin haricinde sadece bir tane sandalye vardı.

Nazlı, odadan içeriye girerken şaşkındı. "Vay canına, gerçekten buradasın. Aman Allah'ım, ofisin mi var?"

"Hiç 'hoş geldin, abla' yok tabii," diye söylendim.

"Selam, Nihan," diyerek içeri girdi Enes. Hemen arkasından da Furkan odaya girip hayırlar diledi. İkizler bana hiçbir zaman 'abla' deme gereği duymamıştı, zaten aramızda iki yıldan biraz daha az vardı.

"Burada ne işiniz var?" dedim lafımı gocunmadan.

"Ben meraktan geldim, bunlar da beni yalnız bırakmak istemediler," dedi Nazlı, elini ikizlere doğru sallayarak.

"Ablası kendini koruyabilir ama kardeşine güvenmiyoruz," dedi Furkan dalga geçercesine. Enes de başını sallayarak onayladı kardeşini.

"Annemin bundan haberi var mı?" diye sordu Nazlı.

"Hayır. Peki, senin burada olduğundan haberi var mı?"

"Anneme burada çalıştığını haber verseydin, benim burada olduğumdan da haberi olurdu," dedi meydan okurcasına.

"İlk günden misafirin mi var?" diye bir soru geldi kapı tarafından. Hepimiz dönüp kapıya baktığımızda Timuçin'le karşılaştık.

Nazlı, ilk defa takım elbise içinde gördüğü Timuçin'e yutkunarak bakıp bozuntuya vermemeye çalışarak "Selam, Tim," diye şakıdı.

Timuçin, düşünceli bir şekilde Nazlı'ya baktıktan sonra ikizleri inceledi, sonra ikizler ve Nazlı arasında gözleri gidip gelirken durup bana döndü. "Bir gün sonra toplantı var, şimdiden toplantılarda ne yapılacağını öğrensen iyi olur. Asistanım sana yardım eder." Ardından Nazlı'yı görmezden gelip Teoman'ın odasına geçti.

"Adam beni takmadı bile," dedi Nazlı, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle.

"İnsanların işi gücü var, Nazlı," dedim.

"Siz nerden tanışıyorsunuz?" diye sordu Enes, gözlerini şüpheyle kısarak.

Nazlı, ona göz ucuyla bakıp nasıl anlatacağını bilemediğinden dudağını ısırdı. "Şey... Teoman, Nihan'ın ev arkadaşı. Ben, Nihan'ı ziyarete gittiğimde Timuçin de oradaydı."

"Bu gerçekten masum bir özet oldu," diye takıldım.

Enes bir bana, bir Nazlı'ya bakarken "Ne demek istiyor?" diye sordu.

"Kapa çeneni, yoksa seni anneme söylerim," diye beni tehdit etti Nazlı. Gülmekle şaşırmak arasında kalırken omuz silkip masaya oturdum. Ben sonunda bir yere oturunca Nazlı ofis sandalyesine, Enes misafir sandalyesine geçti, Furkan da masanın diğer ucuna benim gibi oturdu. Masada otururken karşıdaki camın ötesindeki Teoman ve Timuçin'in buraya baktıklarını gördüm. Muhtemelen bu küçük ofisin misafir ağırlamak için değil, sadece çalışmak için yapıldığını düşünüyorlardı.

"Başka neler oldu?" diye sordu Nazlı, ofis sandalyesinde bir sağa, bir sola dönerken. Evdeki çalışma masasının sandalyesinde de hep böyle yapardı. Hızlıca ve suçlarcasına ekledi: "Teoman'ı, babam ve Sümeyye Abla'yla tanıştırmandan başka."

"Babamla telefonda dedikodu mu yaptınız siz?" diye sordum inanamaz bir ifadeyle.

"Beni hâlâ başkalarıyla aldattığını görüyorum, Nihan," diyerek dudak büzdü masanın diğer ucunda oturan Furkan. Beni sevdiği falan yoktu ama tanıştığımızdan beri benimle ilgileniyormuş gibi yapıyordu; bu artık aramızda bir şakaya dönüşmüştü.

Yapmacık bir sevgi gösterisiyle "Seni sona sakladım, canım," dediğimde ikimiz de güldük. Bizim aksimize Enes gözlerini devirirken Nazlı kusar gibi yaptı.

Nazlı bir kez daha neler olduğunu soramadan kapının önünden Timuçin geçip gitti. İçeriye göz ucuyla bile bakmamıştı. Hemen ardından da Teoman odaya girdi. Kapının eşiğinden koridorda ilerleyen Timuçin'e göz atıp bize döndü. "Bana mı kızdı?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Başka bir konu var. Toplantılarda profesyonel görünmemizi istiyor, o yüzden kıyafet alışverişine çıkabilir misin? Mesela yarın?"

"Ama sadece bir ay buradayım," dedim ellerimi iki yana açarak şansımı denerken. "Neden boşuna israf yapıyoruz?"

"Bu konuda bir sorunun varsa Timuçin'le hallet." Lafımı resmen ağzıma tıkmıştı. Timuçin'e bu konu hakkında tabii ki bir şey diyemezdim. Kayseri'deyken adama neredeyse tekme atmanın eşiğine gelmiş olabilirdim ama

şimdi burada Timuçin'in topraklarındaydım ve o disipliniyle insanı ürkütüyordu. Ayrıca şu an kimseyle tartışacak havada değildim.

"Ben varım," diye atladı Nazlı, dönen sandalyesini durdurup el kaldırarak.

"Sana ne oluyor yahu?" diye sorup masanın üzerinden atlayarak ayağa kalktım.

"Bu iyi fikir aslında," diye araya girdi Teoman.

Ona doğru yaklaşırken kafamı iki yana sallıyordum. "Hayır, sen onu tanımıyorsun. Tişört almaya girdiği mağazadan iki pantolon, üç etek, yedi tişört ve bir ayakkabıyla çıkar o." Nazlı, omuzlarını silkerek beni yalanlamadı.

"Abimin kartıyla gidiyorsunuz. Sorun değil."

"Bunu kabul edemem," dedim bıkkınlıkla. "Alışveriş yapmayı da sevmiyorum."

"Nihan," dedi Teoman, uyarırcasına. "Bu iş için gerekli. Ve alışverişi bazen seviyorsun."

"Zorunda olmadığım zamanlarda," diye mırıldandım.

Teoman, beni belimden çekip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm. Ama bunun altından da kalkarsın sen."

Memnuniyetsiz bir surat ifadesiyle başımı sallayarak onu onayladım ve geri çekildim. Arkamı döndüğümde Nazlı şaşkınca bize bakıyordu. "Aman Allah'ım! Siz çıkıyorsunuz! Bir dakika, Teoman sevgili sıfatıyla mı tanıştı babamla?"

Durumdan bezmiş bir şekilde iç çekip "Beni yoruyorsunuz," dedim.

"Pekâlâ, sonunda doğru yolu bulmanıza sevindim. Ee, o zaman yarın alışverişe çıkıyoruz, değil mi? Hmm, okulu ekmem lazım. Malum; bizim tatile daha bir hafta var ama sorun değil. Nasılsa son hafta diye ders yok." Nazlı, çoktan plan yapmaya başlamış, kendi kendine konuşuyordu.

"Biz zaten dış kapının dış mandalıyız," diye söylendi Enes, oturduğu yerden.

"Ha, sizi unuttum, siz de gelin?"

"Oldu!" dedim birden.

"Seher'i arayayım mı?" diye önerdi Teoman. "Nereden ne alınacağını iyi bilir."

Ben, Seher'in kim olduğunu düşünürken Nazlı, "Pardon, Seher kimdi?" diye sordu.

"Timuçin'in nişanlısı," diye cevapladı Teoman.

Nazlı, psikopat gibi sırıttı. "Tabii, sonra kadın beni yolsun orada, değil mi?"

"Seher biraz işkoliktir, ara sıra da abimi sıkboğaz eder ama aslında iyi kızdır."

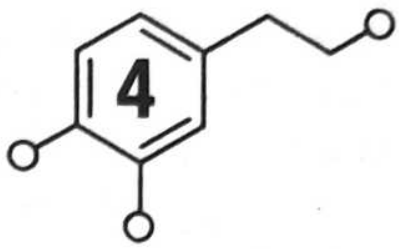
"Olay boka sarıyor," dedim uzata uzata.

Ertesi gün işe gitmeyip Nazlı'nın peşinden o mağazadan şu mağazaya sürüklendim. Hayatımda giymeyi hiç planlamadığım kıyafetlere iğrenç bir şey görmüş gibi bakarken Nazlı, bana sormadan bir şeyler alıyordu. Kendine bir şeyler almayı da ihmal etmemiş, Timuçin'e olan sinirini adamın kredi kartından çıkarmıştı. Bugünün sonunda kesinlikle kovulacaktım. Nazlı'nın bana aldığı kıyafetleri kendi zevkine göre seçtiğinden şüpheleniyordum

çünkü bir ay sonra işten ayrılıp okula döndüğümde kıyafetleri o alacak gibiydi. Avukat olma hayalleri kurarken döpiyes ve mini eteklerle beyaz gömlekler giymeyi de hayal ederdi her zaman.

Akşamüzeri elimizde onlarca poşetle eve döndüğümüzde babam ve Sümeyye Abla, küçük çaplı bir şok geçirdiler. Babam, Nazlı'yı şirketi batırıp mağazaları zengin etmekle suçlarken bana, eğer şirket kızarsa tüm suçu Nazlı'ya atmamı tavsiye etti. Bu görüntüden Nazlı'yı benimle alışverişe gönderen Teoman ile bize o kartı veren Timuçin de epey suçluydu. Oysaki ben uyarımı yapmıştım. O yüzden kenara çekilip birbirlerini ateşe vermelerini gülümseyerek izleyecektim.

Teoman

Herkes öğretmen, doktor, mühendis olmak zorunda değildi. Dünyanın tesisatçılara, çiftçilere, boyacılara, temizlik işçilerine de ihtiyacı vardı. Hepimiz bir bütün oluşturuyorduk; hepimiz bu sistemi döndüren çarklar, birbirine tabi zincir halkalarıydık. Birimiz olmasaydık; zincir kopar, çarklar dönmez ve sistem dururdu. Ama yine de ben, sistemdeki yerimi bulduğuma inanıyordum, tepedeki yönetici olmakta iyiydim. Olmak zorunda değildim; ama bunda iyiydim ve bunu sevmeye başlamıştım. Yönetmek, bende olduğunu bile bilmediğim güçlü yönlerimi ortaya çıkarıyordu. Bu işte şaşırtıcı bir şekilde iyi olduğumu keşfetmek, bir yandan zihnime iyi gelirken bir yandan da beni korkutuyordu. Sonuçları göremiyordum.

Nihan'la ortak yanlarımızdan biriydi bu, sürekli atışmamızın sebebiydi. Tepede sadece bir taht vardı ve ikimiz de orada olmaya alışkındık. Orta yol bulmamız zaman alıyordu.

Yuvaya dönen, ikinci GDT varisiydim ben. Herkes köklerimi buraya salmamı bekliyordu. Artık geri dönmememi, yönetimde kalmamı... Belki de dönmem için çabalamaları bundandı. Yönetmenin tadını aldığımda bırakmayacağımı bildiklerindendi.

Kapı tıklatılıp aralandığında Nihan'ın yerinde olup olmadığını görmek için yandaki asistan odasına bakan cama baktım. Nihan yerindeydi, önündeki evraklarla kavga ediyor gibi görünüyordu. Daha önce Nihan'ın çaydanlıkla bile konuşup çaydanlığı 'Seni evden atarım,' diye tehdit ettiğini gördüğümden bu manzaraya şaşırmamıştım.

Kapıdan giren Seher'di. Abimin nişanlısı. Gerçi ikisi de birbirlerini nişanlıdan çok şirket anlaşmaları ve ortaklık olarak görüyordu. Seher, ara sıra abimi gereksizce kıskanırdı ama bunun sevgiden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamazdınız. "Dönmüşsün!" dedi içeri girerken sevinçle.

"Israrlara dayanamadım," dedim gülerek.

"Hadi oradan! Parasızlığa dayanamamışsındır sen."

"O da var tabii. Abime mi geldin?"

Seher davet bile istemeden masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. Nasıl olsa şirketin yabancısı değildi. "Hayır. Babam gönderdi. Birkaç dosya vardı, onları getirdim. Ee, kalıcı mısın?"

Arkama yaslanıp yan odaya bakan cama kısa bir bakış attım. "Sanmıyorum. Abimin buranın başına geçeceği belliydi ama o da okudu. Benim de o diplomayı almam lazım."

"Abin çift anadal yaparken aynı anda açıktan Dış Ticaret okuyarak üç üniversite bitiren bir manyaktı."

"O sırada dil öğrendiğini ve şirkette staj yaptığını da unutmayalım," diye ekledim.

"İşkolik manyak," dedi Seher, ne beklersin der gibi ellerini iki yana açarken. "Ama sen abin değilsin, Teo. Resti çekip aile şirketine girmek istemeyen şimdiye kadarki ilk Üstüner'sin. Şimdi tükürdüğünü yalayıp şirkete mi döneceksin?"

Omuzlarımı silkip öfledim. "Bilmiyorum. Hâlâ fiziği ve bilimi seviyorum ama yönetmek öyle güzel ki..."

"Git bir laboratuvarı falan yönet o zaman."

"Haklılık payın var. Neyse ki mezuniyete daha iki yıl var, düşünüp karar vermek için iki yıl..."

Kapı yeniden tıklatıldığında bu sefer kapının arkasındaki kişi gir sözünü bekledi. İçeri giren genç kadın, hemen çıkacağını belli eder gibi kapıyı açık bırakarak masaya doğru ilerledi. Seher'i gördüğünde başını hafifçe eğerek selam verip bana döndü. "Teoman Bey, bunları Timuçin Bey gönderdi. Dedi ki: 'Bu işi bağlayamazsa gözüme görünmesin.' Çok üzgünüm, efendim ama bunu iletmemi istedi." Seher gözlerini devirdi.

Dosyayı alıp inceleyerek hangi işten bahsettiğini anlamaya çalıştım. Asya fuarlarından birine katılmakla ilgiliydi. "Şaka mı yapıyorsun? Ben daha İngiliz aksanını anlamıyorum, Asyalı aksanını nasıl anlayayım?"

"Ama- Yani... Neden bana kızıyorsunuz ki? Ben sadece Timuçin Bey'in-"

"Tamam tamam. Kusura bakma. Abim acımasız olabiliyor bazen."

"Kolay gelsin, efendim," deyip Seher'e tekrar selam vererek odadan ayrıldı.

Kız odadan çıktığında Seher'e tatlı tatlı baktım. "Asya'yı seversin sen."

"Hiç boşuna yavru köpek bakışlarını takınma. Hukukçuyum ben, iş kadını değil."

"Aşk olsun," deyip gönül koymuş gibi burun kıvırdım. O sırada gözlerim yeniden cama kaydı. "Lan, asistanım var ya benim?"

"Bundan pek emin değil gibisin?" dedi Seher, gözlerini yan odaya bakan cama çevirirken.

"Göreceğiz," deyip telefona sarıldım. "Nihan, odama gelir misin?" diye sordum, telefon açılır açılmaz.

"Niye?" diye karşılık verdi, bir bana bir Seher'e bakarken.

"Çünkü ben yöneticiyim, sen de asistanımsın ve ben odama gelmeni istiyorum."

Nihan iç çekip "Yeterince makul," dedi ve telefonu kapattı. Seher telefon konuşmasına şaşırırken Nihan, daha bir dakika dolmadan odaya gelmişti. "Ne oldu?" diye sordu, içeri girerken.

"Hmm... İngilizcene ihtiyacım var. Asya fuarlarından birinde yer almak için-"

"Asya mı? Adamların Çin malı var, neden daha fazla ödesinler ki?" Sonra kafasını yana çevirip kendi kendine söylendi. "Ruhum fakir lan benim."

"Nihan," dedim, yeniden dikkatini vermesi için. "Bana o işi bağla. Yoksa abim ikimizin de ayaklarına taş bağlayıp bizi denize atar."

"Yalan söylüyor, Timuçin sadece onu tehdit etti, seni değil," dedi Seher, Nihan'a.

Nihan, Seher'in kim olduğunu anlamayarak bakınca "Tanıştırayım; Seher," diyerek araya girdim.

Nihan, onu tanıdığında "Aa, Timuçin'in nişanlısı Seher, memnun oldum," diyerek elini uzattı.

Seher, Nihan'ın resmî olmayışına bir kez daha şaşırırken Nihan'la tokalaştı. "Ben de."

"Ve bu da asistanım, Nihan," diye hızlıca ekleyip bakışlarımı Nihan'a çevirdim. "Lütfen, o işi bağla."

"Teoman, CV'mi okumadın mı? İnsan ilişkilerinde Norveççede olduğum kadar iyi olduğum yazmıyor mu? Ve Norveççe bilmiyorum. Dur da sana insan ilişkilerinde ne kadar iyi olduğumu bir kez daha anlatayım. Fuarda çalışırken yanlışlıkla müşteriye 'iyi günler' yerine 'hayırlı işler' demiştim. Otobüsten inerken otobüste tanıştığım adama 'iyi yolculuklar' diyeceğime 'görüşürüz' demiştim. Allah aşkına, adamı bir daha nerede göreceksem? Fatura ödeme merkezindeki görevliye 'iyi akşamlar' dedim ve saat daha üçtü!"

"Vay canına, cidden... Sakin olur musun, lütfen? Sen aylar önce beni ev arkadaşlığına ikna etmiş kadınsın, bu iş mi kurtulacak senden? Sana güveniyorum, Nihan, yaparsın sen."

Dosyayı elimden sinirle alıp "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Etmiyorsun," dedim uzatarak.

Seher, bir Nihan'a bir bana bakarken Nihan, son noktayı koyup küfretti. "Siktir git, Teo."

"Bana küfretme, Nihan," dedim, durumu kurtarmak istercesine.

"Ne yapayım? Haiku mu yazayım?" dedi kapının yanında dururken.

"Oldu olacak mani yaz."

"Yok, o çok manidar olur." Ardından odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Bu da neydi?" dedi Seher, kapanan kapıdan gözlerini çekip bana dönerken gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Bu nasıl asistan?"

"Yeniden tanıştırayım; Nihan Kızılkaya, sevgilim," dedim gülerek.

"Çok aradın mı bu kızı?"

"Hayır, bir gün kapımda beliriverdi," dedim başımı eğip gülümseyerek.

"İnanılmazsınız," dedi Seher, kafasını iki yana sallayarak. "Annen buna ne dedi?"

"Nihan'ı gördün, sence annemin laflarının altında kalır mı?"

Seher yeniden şaşkınca baktı. "Hem annene laf yetiştirdi, hem de seni yola mı getirdi? Bu kızla arkadaş olmam lazım."

"Eh, o konuda kolay gelsin."

Yarım saat sonra toplantıya gideceğim sırada Nihan'ın odasına kafamı şöyle bir uzatıp ne yaptığına baktım. Nihan odanın içinde volta atarken zorlama bir düzende nefes alıp veriyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Arada bir durup sesini kontrol ediyor ve su içiyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, ona garip garip bakarak.

Odanın diğer tarafına doğru yürürken dönüp bana baktı. "Telefon görüşmesi yapacağım da ona hazırlanıyorum. Psikolojik olarak buna hazır değilim henüz."

"Hayatımda gördüğüm en ilginç kadınsın, hatta insansın," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Teşekkürler," dedi hiç istifini bozmadan.

Volta atmaya döndüğünde arkasından gidip sarıldım. Kollarımın arasında kalınca durdu. Kulağına doğru eğildim. "Otur biraz. Sakinleş. Merak etme, telefonda hata yapmayacaksın. Sadece bir iş görüşmesi; resmî, saygılı, teklif sunumu, soru-cevap. Aslında ufak bir liste bu. Hepsinin bir sırası var."

Kollarımın arasında gevşedi ve sonunda rahat bir nefes aldı. "Listeleyince kafamdakiler düzene girdi. Böyle daha iyi oldu." Sonra birden, kollarımdan çıkmadan döndü ve başını yüzüme doğru kaldırdı. "Seni hak edecek ne yaptım ben? Ciddiyim, o kadar kötüyüm ki senin gibi birini hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Başımı eğip saçlarına ufak bir öpücük kondururken ona katılmıyordum. "Sadece kendin oldun."

"Bu kadar iyi olma. Kendimi kötü hissediyorum. Kötü bir sevgiliyim ve-"

"Nihan," dedim uyarırcasına. "Kendini yargılamayı bırak." Derin bir nefes alıp kollarımın arasından çıktı. Bunu yapamayacak gibiydi. Nihan, kendini bildi bileli insanları yargılıyor olabilirdi ama çuvaldızı başkalarına değil, kendine batırırdı. En çok da kendini yargılıyordu. Tüm o kendini beğenmişliği bazen sadece bunu kapatmak içinmiş gibi geliyordu. O, uçlarda dolaşıyordu; ya öz güveni zirvede oluyordu ya da deniz seviyesinin altında.

Kendi içinde yaşadığı bir çelişki vardı. Bense çoğu zaman kendime güvenirdim, bu ister istemez dışa dönüklüğün getirdiği bir özellikti. Ayrıca yetiştirilme tarzlarımız gözetildiğinde de nerede ayrıldığımız anlaşılıyordu.

"Sonucu sana söylerim," dedi masadaki dosyaya uzanırken.

"Toplantıda olacağım ama sonucu bekliyorum. Bol şans."

Ben kapıdan çıkmak üzereyken "Teoman," diyerek durdurdu beni. Ona döndüğümde eli telefonda kalmış bir şekilde bana bakıyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu sefer, gerçekten. Sana da bol şans."

Gülümseyip odadan çıktım. Ve anladım ki ihtiyacım olan buydu. İhtiyacımız olan buydu; birbirimizdi. Biz, bir şekilde birbirimizi tamamlıyorduk.

Toplantı, sandığımdan uzun sürmüştü. En azından eski tasarımların üzerinden geçip onları kullanma projemi kabul ettirebilmiştim. Hatta abim bu fikri beğenmişti bile -ki en şaşırtıcı olanı da buydu. Nihan'dan hâlâ işi bağlayıp bağlamadığı konusunda bir haber gelmediğinden abimden çekiniyor, göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

"Timuçin Bey, balo için de bir bütçe ayırmamız lazım," dedi, abimin asistanı.

"Ne balosu?" diye sorduğumda abim, bana ters ters baktı. Her şeyden habersiz yönetici olarak toplantıda pek hoş durmuyordum herhalde. Hayır yani, yılbaşını da geçtik, ne balosu ama?

"Kuruluş yıl dönümümüz," dedi kelimeleriyle dövercesine, sinirle. Pekâlâ, bu bilmem gereken bir şeydi.

Sonra diğerlerine döndü. "Bütçeyi babamla konuşun. Davetli listesini de bana getirin."

"Tabii," dedi asistanı.

Kapı tıklatıldıktan sonra odaya yirmili yaşlarının ortasında genç bir kadın, özür dileyerek girdi. Doğrudan benim yanıma gelerek "Efendim, bunu asistanınız yolladı, önemliymiş," diyerek kare şeklinde turuncu bir not kâğıdı uzattı.

"Teşekkürler," deyip kâğıdı aldım. Nihan'ın el yazısını hemen tanıdım; kuyruğu uzun 'ğ', bilgisayar 'a'ları, noktası kendisine yapışık 'ş', kafasına göre birleşip ayrılan harfler.

İşi bağladım.

Not: Ve senden nefret etmiyorum.

Kâğıda gülümseyerek bakıp kafamı kaldırdım. "Asya'daki fuar meselesi..." dedim abime bakarak. "İşi bağladık."

Abim Timuçin, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken gülmesine engel olamadı. "Aferin, gözüme girdin." Bunun için Nihan'a teşekkür edecektim, bol bol öpücükle.

Kâğıdın arkasını çevirince arkada da yazılar olduğunu gördüm ve okuduğumda toplantı moplantı demeyip kahkahayı bastım. "Yine ne?" dedi abim sinirle.

"Nihan," dedim kağıdı göstererek. "Bana haiku yazmış." Kağıtta 5-7-5 hece ölçüsüyle şöyle bir haiku vardı:

Bunaltma beni

Bıktım senden Teoman

Siktir git lütfen

Bana inat haikuya bile küfür sokmuştu. Fakat küfrün yanında 'lütfen' demesi daha da komikti. Bunu bana toplantıda olduğumu bilerek göndermesi de ayrıca çakallıktı. Pekâlâ, o teşekkür öpücükleri biraz sert olacaktı.

Kâğıdı iki kez katlayıp daha küçük bir kare yaptıktan sonra cebime koydum. Abim toplantıyı bitirir bitirmez de kendimi toplantı salonundan dışarı attım. Nihan'ı odasında değil, asansöre binmek üzereyken koridorda buldum. Kapılar kapanmadan asansöre girip karşısına dikildim. "İşi bağladın," dedim, bir adım atarak. "Teşekkürler."

"Ne demek, görevimdi," dedi.

"Toplantının ortasında bana bir haikuyla küfrettin. Bu görevin değildi."

"Mani mi bekliyordun?" dedi çenesini kaldırarak.

Arkamda kalan asansör tuşlarına bakıp aradığım tuşu buldum ve asansörü iki katın arasındayken durdurdum, böylece kimse tarafından rahatsız edilmeyecektik. "Ne yapıyorsun?" dedi Nihan, kaşlarını çatarak.

"İade-i haiku."

Aradaki mesafeyi tamamen kapatıp önünde durdum. Asansörün aynasına yaslandığından gidecek daha fazla yeri de yoktu. Eziyet verici yavaşlıkta beş öpücük kondurdum dudaklarına. Devamını beklediği her anda gerip çekilip ardından sonraki öpücüğe geçmiştim.

"Ve bu haiku, aşk hakkında," deyip sonraki hece ölçüsüne geçtim.

Yedi öpücüğün hepsi bitemeden onu kucaklayıp aynanın önündeki tutma demirine oturtarak aynaya dayadım. Kalem eteği yüzünden ilk önce bacaklarını belime dolayamayınca eteğini kalçalarına kadar sıyırmak zorunda

kaldım. Yedinci öpücüğün sonunda soluk soluğa kaldığında "Bana işteyken dokunmanı yasaklamam lazım," dedi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Öyle mi?" dedim sırıtarak. "Sen de benim dikkatimi dağıtıyorsun, bu durumda eşitiz bence."

"Ben ne yaptım?" dedi itiraz edercesine.

"Bana her küfrettiğinde seni sertçe öpmek istediğimi bile bile bana küfrediyorsun."

"Bilmiyordum!" dedi inandırıcı bir sesle.

"Sanki bilsen bu sana engel olurdu da. Seni tanıyorum, Nihan, inatçı keçinin tekisin." Uzanıp sonraki hece ölçüsüne kendi geçti. Sonraki öpücüğü geçemeden "Şiir yazmakta berbatsın," dedim.

"Şiir sevmem," deyip bir kez daha öptü.

"Tanrıya şükür, şiir sevmeyen ve bunu itiraf edebilen bir sevgilim var. Herkes şiir sevmek zorundaymış gibi davranmalarından bıktım."

"Vay canına, ortak bir yönümüz daha oldu."

Dudaklarına hızlıca bir öpücük daha kondurdum, artık sadece iki öpücüğü kalmıştı ölçüyü tamamlamak için. "Ama bunu sevdim, hep yapalım," dedim, tekrar öperek.

"Düşünmem lazım."

Sonuncu öpücükle 5-7-5 hece ölçüsünü tamamladığımda ona düşünür gibi baktım. "Hayır, bunu düşünme. Ama düşünmeden duramazsın, değil mi? O zaman sana düşünmen için başka bir şey verelim."

"Ne?" dedi anlamayarak.

Mümkün olduğunca gözlerine bakarak kafamı eğdim ve sonra dudaklarımı köprücük kemiğinin biraz üzerine

kapatarak boynunu emdim. Düşmemek için birden parmaklarını kollarıma geçirerek benden tutundu. "İzi kalacak," diye söylendi.

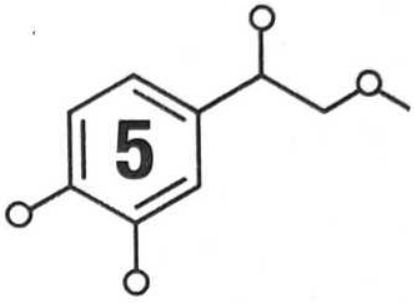
Onu yere indirdiğimde boynuna bakıp tatminkâr bir şekilde gülümsedim. "Güzel, şimdi düşünecek bir şeyin var. Yarın işe gelirken bu izi nasıl kapatacağını düşünürsün."

Nihan, kalem eteğini çeke çeke düzeltirken dönüp aynaya baktı. "Kapatacağımı kim söyledi?" Dağılmış rujunu elleriyle silmeye çalışıp bana döndü. "Ruj süremeyecek miyim ben? Bir daha sana haiku falan yazmıyorum."

"Ah n'olur, bu sefer kaside yaz."

Numaradan koluma yumruk atarak beni itti. "Çıkarcı." Asansörü yeniden çalıştırınca aşağı katlara inmeye devam ettik. "Bu halimle nasıl çalışmaya devam edeceğim?"

"Biliyor musun? Yönetici işten erken ayrıldığında asistanın da işte durmak için bir nedeni kalmaz," deyip en üst kat tuşuna bastım. "Gidip toparlanalım ve çıkalım buradan."

Nihan

"İki gün sonra balo var, sanırım yine alışverişe çıkman lazım."

Masanın ardındaki ofis sandalyesinde oturan Teoman'a ters ters baktım. Hayatımda hiç bu kadar kısa aralıklarla alışverişe çıkmamıştım, üstelik hayatımda bir daha hiç giymeyeceğim kıyafetler için. Bezgin bir şekilde iç çektim. "Buna neden balo diyoruz? Kendimi Disney filmlerinde gibi hissediyorum."

"Çünkü herkes abartılı kıyafetlerle geliyor, kokteyller içilip karın doyurmayan gıdalar tüketiliyor, dans ediliyor ve bağış etkinliği yapılıyor."

"Pekâlâ, direkt etkinlik de denilebilirmiş."

"Allah aşkına, bir şeye de muhalefet olma kadın," diye söylendi Teoman, onayladığı tasarımların bulunduğu dosyayı uzatırken.

Dosyayı alıp iki elimle tutarak önüme indirdim ve normal bir şeyden bahsediyormuşum gibi gülümseyerek

"Seni o balonun merdivenlerinde topuklu cam ayakkabılarımın topuğuyla öldürürüm," dedim.

Teoman da benim gibi gülümsedi. "Ah, yine çok romantiksin sevgilim." Sonra hızla konuyu değiştirdi. "Nazlı da davetli, ona da bir şeyler al. Bu sefer abimin kartını değil, benim kartımı kullanın çünkü alışverişe Seher ile gitmeni kabul etmiş olabilirim."

Boş bakışlarla gözlerimi tembelce kırpıştırdım birkaç kez. "Pardon da niye senin katılım bile göstermeyeceğin bir alışverişe benim adıma başka birinin gelmesini kabul ediyorsun?"

"Seninle arkadaş olmak istiyor, Nihan."

"Bir alışverişte." Kahkaha attım. "Sabırsızlanıyorum." Kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar konusunda bilgisizliğimi gördüğünde bir daha böyle bir şeyi istemeyecekti kesin.

"Merak etme, ona alışveriş yapmayı sevmediğini söyledim." Aslında bazen alışveriş yapmayı severdim, *bazen*, kırk yılda bir mesela, canım istediğinde. "O da bu konuda yardım edebileceğini söyledi. Birkaç mağaza saydı ve fazla dolaşmadan kısa sürede sana güzel bir şeyler bulacağının teminatını verdi."

Nazlı gibi beni o mağaza senin bu mağaza benim dolaştırmayacağını duyduğumda biraz olsun rahatladım. Sonra başka bir şeyi fark ettim. *Nazlı ve Seher, alışverişte, birlikte.* "Nazlı'yla Seher'i yan yana getireceğimizin farkındasın, değil mi? Kardeşimin, Seher'in nişanlısını öptüğünü hatırlıyorsun, değil mi?"

Teoman'ın yüzünde bir şok ifadesi belirdi anında. "Siktir. Ben onu unutmuştum. Dua edelim Nazlı da unutmuş olsun."

"Neyse, ben onunla konuşurum. Zaten ne olacak ki? Durup dururken Seher'e *ben senin nişanlınla öpüştüm* mü diyecek?"

"Yani..." Teoman bir süre sessiz kaldı. Elimde dosyayla orada öylece ne yapacağımı bilemedim bir an. Teoman düşünceli bir şekilde önce saate, sonra telefonuna baktı, ardından bana döndü. "Annenle konuştun mu hiç? Şehirde olduğunu biliyor mu?"

Gözlerimi ellerimde tuttuğum dosyaya indirdim. Tam da içimi kemiren yerden vurmuştu beni. İki buçuk haftadır buradaydım ve onunla konuşmamıştım. Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Konuşmadım. Bilmiyor." Onunla aramızdaki sorunları çözmüştük fakat annem hâlâ o evdeydi ve ben oraya gitmek istemiyordum. Annemle dışarıda bir yerde buluşmak da istemiyordum çünkü yüksek sesle ve genelde beni eleştirir şekilde konuşurdu ve bu da etraftaki insanların bize bakmalarına neden olurdu. Bununla kalsaydı iyiydi ama annem bir de o insanlara benden yakınırdı. Sonra da bu kız neden özgüvensiz ve sosyofobik oldu? Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Çevremdeki herkes, beni öyle uyumsuz, öyle işe yaramaz görüyordu ki aslında nasıl biri olduğumu gösteremiyordum bile. İnsanlar her zaman anneyi dinlerdi, her zaman anneyi haklı bulurlardı çünkü anneler her zaman haklıydı, öyle değil mi? Kim çocuğu haklı bulup anneyi yalancı çıkarmayı göze alabilirdi ki? Bazen öyle dışlanırdınız ki ağzınızı açıp kendinizi savunamazdınız çünkü bilirdiniz ki savunmanız geçersiz sayılacaktı. Annem benden o kadar çok şikayet etmiş ve el alemi öyle çok önemsemişti ki sonunda o da benim için el alem olup çıkmıştı. Artık istesem de yakın olamıyordum.

"Onu affettiğini sanıyordum," dedi Teoman, yerinden kalkarak.

"Af, hatıraları silmez," dedim, gözyaşlarıma rağmen donuk ve keskin bir sesle. "Bazen aklıma geliyor ve o zaman bir süre öfkeli oluyorum. Ama bazen de bir bakıyorsun, ne iyi bir anne diye düşünüyorum, belki de haksızlık etmişimdir, belki de o haklıdır."

"Nihan." Başımı kaldırıp ona baktım. Hemen önümdeydi. Başını eğip gözümün altındaki bir gözyaşının üzerine dudaklarını bastırarak beni gözyaşımdan öptü. "Kendine bu kadar yüklenme. Görünüşe göre ancak uzaktayken anlaşabiliyorsunuz, yakın olmak ve sık görüşmek size iyi gelmiyor. Kalıba uymak zorunda değilsin, değil mi? Bunu en iyi sen bilirsin. Kendini zorlama."

İçimde hüküm süren bir karmaşa vardı. Çatışan düşünceler vardı ve hangisi kazanırsa kazansın, diğeri bana eziyet ediyordu. Bana ne olduğunu biliyordum, yükselen çöküşü hissedebiliyordum. Çöküşler de yükselirdi, bu bir ters orantıydı. Çöküş yükseldikçe dibe batardınız. "Boş ver. Ben iyiyim, bana tavsiye verme."

Teoman iç geçirdi. Onu yorduğumu biliyordum. Bana destek olmaya çalışıyordu. Ama sorun şuydu ki bir şeylerden yakındığımda bu konu hakkında tavsiye veya nasihat istemezdim çünkü zaten kendi içimde çoktan çözümü ve sonucu bilirdim. Tavsiyelere ve nasihatlere ihtiyacım yoktu, istememişsem söylenmesi gereksizdi. Fakat Teoman, hemen pes edip geri çekilecek biri değildi. Hakimiyet kurmayı seven, insanlara işlerini nasıl yapacaklarını söyleyen, ne istediğini bilen biriydi. Tam bir şey söyleyecekken telefonum çaldı.

Telefonum çok nadir çalardı. Kaşlarımı çatarak dosyayı masaya bıraktım ve tek elimle cebimden telefonumu çıkardım. Ekranda kardeşimin adını görünce kaşlarım daha da çatıldı. Nazlı, genellikle bana mesaj atardı. İnsanlar, istisnalar dışında sadece çok acil ve önemli bir konu varsa beni ararlardı. Bakışlarımı tekrar Teoman'a kaldırırken telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Abla, bir sorun var. Hastanedeyiz. Anneme burada olduğunu söyledim ama konuşamayacak durumda. Gelsen iyi olur."

"Ne? Ne hastanesi? Hastanede ne işiniz var? Ne oluyor, Nazlı?" dedim duraksamadan. Hastane lafını duyunca Teoman anında kulak kesildi ve gözlerini gözlerime dikti. Benim gibi o da endişelenmişti.

"Erdem Hastanesi'nde, Çakmak'ta."

"Ta orada ne işiniz var?!" Annemin ve eşinin evi Ataşehir'deydi. Çakmak, oraya yakındı fakat bir sorun olduğunda Ataşehir'de bir hastaneye gitmek yerine kalkıp da Çakmak'taki hastaneye gitmezdiniz. "Ne oldu?"

"Eve yakın bir hastaneye gitmeyi göze alamadık. Şey... off... burası çok karışık. Sana ihtiyacımız var, abla. Ben gittikçe panik oluyorum ve burada soğukkanlı, aklı başında birine ihtiyacımız var." Daha da endişelendim. Kardeşim yerinde duramayan enerjik biri olabilirdi ama yeri geldiğinde kendini kontrol edebilen sakin biri olurdu. Eğer ileride iyi bir avukat olmak istiyorsa bu zaten gerekliydi. Ama şimdi panik oluyorsa durum gerçekten ciddiydi.

"Nazlı, artık ne olduğunu söyleyecek misin? Annemin nesi var?"

"Annemin bir şeyi yok. Yani önce şok, sonra sinir ve ardından da ağlama krizi geçirmesinin dışında. Belki biraz tansiyonu çıkmış olabilir ama burada olmamızın nedeni o değil." Derin bir nefes alarak duraksadığında artık sesi daha sakin ama umarsızdı. "Abla, Esma hamile."

Dondum. Dilimin ucuna onlarca kelime geldi ama dilim dolandı. Sonunda sadece "Ne?" diyebildim. Esma, benimle yaşıt olan üvey kardeşimdi. Her zaman ev işlerine, çeyize, evlenmeye, düğünlere meraklı bir kız olmuştu ama katı yetişmişti ve muhafazakâr davranırdı. Başında Emre ve Yalçın gibi iki maço abi varken başka türlü davranmazdı zaten. Onlara öyle mükemmel bir imaj çizmişti ki, abileri ona fazla karışmazlardı. Babaları disiplinli ve sertti, belki de ondan çekiniyordu. Onca zaman Esma'yla kıyaslanmıştım. Mükemmel evlat Esma'yla. Sosyal davetlere katılan, ev işlerini yapan, dantel örüp çeyiz kuran, erkeklerle takılmayan, hanım hanımcık Esma. Şoktaydım. Erkeklerle takılmayan o Esma, hamileydi.

"Şimdi sorunu anlıyor musun?" dedi Nazlı, hattın diğer ucundan. "Evde kıyamet koptu. Mehmet Amca bağırdı çağırdı, Esma'ya tokat attı. Bebeğin babasının kim olduğunu öğrenmek için baskı yaptı. Esma da 'bilmiyorum' dedi. İnanabiliyor musun? *Bilmiyorum* dedi. İşte o zaman cıvatalar koptu, annem de sinir krizi geçirdi. Sonra Mehmet Amca, Esma'ya bir zarar verir korkusuyla kızı evden kaçırıp buraya geldik. Sürekli arayıp duruyorlar ve bizi bulacaklar diye korkuyorum. Abla lütfen, hemen buraya gel."

Gözümün önünde canlanan sahneler beni şoktan çıkardı ama bu sefer de adrenalin seviyem yükseldi. Sinirlerim altüst olurken çarpıntıdan titremeye başladım.

"Geliyorum," deyip telefonu kapattım ve masaya yaslandım.

"Nihan? Ne oldu?" Çarpıntım devam ederken Teoman, beni kollarımdan tuttu. "Annene bir şey mi olmuş? O iyi mi?"

"O iyi," dedim. Derin derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. "Üvey ailemi hatırlıyor musun? Üvey babam, onun üç oğlu ve bir kızı? O kız, hamile. Annemin sürekli beni kıyasladığı o evcimen muhafazakâr kız, hamile. Ve daha kötüsü bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyor."

"Nasıl olur? Sarhoş muymuş? Allah muhafaza, tecavüze mi uğramış?"

"Öyle olsa söylerdi. Bilmiyorum, belki biliyordur da babası ve kardeşleri zarar verir diye onu koruyordur. Hastaneye gitmem lazım. Kardeşimi ve annemi o çatlak Öncülerle yalnız bırakamam." Tekrar doğrulup derin bir nefes daha aldım, artık daha iyiydim.

"Ben de geliyorum," dedi Teoman, sandalyesinden ceketini alıp ceplerinde arabasının anahtarını aradı. "Ben de seni yalnız bırakamam."

"Anneme seni nasıl açıklayacağım? Hem de şu durumda? Şu an seninle tartışmaya vaktim yok, Teoman."

"O zaman tartışma," dedi sinirle. Elimden tutup beni kapıya doğru çekti. "Ben kendimi açıklarım."

Anadolu Yakası'na geçmemiz epey vakit almıştı, neyse ki hastaneye vardığımızda Öncüler orayı henüz bulamamıştı. Nazlı, koridorda beni görür görmez koşup

bana sarıldı. İlk önce donup kalsam da hafifçe karşılık verdim. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Nazlı. "Senin için zor olduğunu biliyorum; annem her zaman Esma'yı sana örnek gösterirdi."

"Esma iyi mi?" diye sordum.

Nazlı, beni bırakıp bir adım geri çekildi. "İyi. Bazı testler yaptılar, o da bebek de iyi. Üç aylık hamileymiş. Şimdi annemle birlikte odada. Bu gece buradayız ama yarın ne yapacağız bilmiyorum. O eve nasıl döneceğiz... bilmiyorum."

Kafamı salladım. "Hangi oda?" Nazlı, eliyle koridorun solundaki odalardan birini gösterdi. Başımı çevirip sağımda duran Teoman'a baktım. Bana güven verircesine ve beni onaylarcasına gözlerini ağır bir şekilde kırptı. Koridorun solundaki sondan dördüncü kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Hastaneleri sevmiyordum. Bu sadece burnumun direğini sızlatan hastane kokusu ve insana bir gün hastalanacağını ya da öleceğini hatırlatan o ürpertici havası yüzünden değildi. Bu, bir zamanlar bende bir sorun olduğunu, asosyalliğin bir hastalık olduğunu, benim düzeltilmesi gereken arızalı biri olduğumu düşündüğü için beni zorla psikiyatra sürükleyen ve baskılardan kaçıp kafa dinlemek için evden uzaklaştığımda beni sağda solda sürtmekle suçlayıp benim bakire olup olmadığımı kontrol ettirmek için beni doktora götürmekle tehdit eden annem yüzündendi. Hastaneler, bu anıların hep hatırlatıcısı olacaktı. Buralarda güzel anılarım yoktu.

Kapıyı açıp içeri girerken Teoman tereddüt etmeden beni takip etti ve orada olduğunu, yanımda olduğunu

belirtircesine elini belime koydu. Esma, yatağın içine oturup sırtını yatak başlığına dayamıştı, dizlerini ve karnını yorganla örtmüş, ellerini karnının üzerine koymuştu. Refakatçi koltuğunda annem oturuyordu, dirseğini koltuğun kolluğuna dayamış, başını eline yaslamıştı. Biz içeri girdiğimizde kafalarını kaldırıp bize baktılar.

"Nihan?" dedi annem, şaşkınlıkla. "Kızım, sen burada mıydın?"

Başımla onayladım. "Nazlı sana söylemiş ama sanırım onu duyacak durumda değilmişsin. Bunu sonra konuşalım mı?"

"Tabii," derken bakışları Teoman'a kaydı. "Siz?"

Teoman, sert yüz ifadesine rağmen elini kibarca uzattı. "Ben, Teoman. Memnun oldum. Sizinle tanışma fırsatım olmamıştı. Nihan'ın..." Onay bekler gibi gözlerime baktı; uzatmaya gerek yoktu, gözlerimi kırparak onayladım. "...sevgilisiyim."

Annem, Teoman'ın elini sıkarken hayretle kaşlarını kaldırdı ve hüzünle güldü. "Bugün daha ne kadar şaşırabilirim acaba? Burnumun dibindeki kız hamile, aylardır görmediğim kız karşıma sevgilisiyle çıkıyor." Ardından gülüşü soldu, Teoman'ın elini bıraktı, gözleri doldu. "Nasıl bir anneyim ben böyle? Çocuklarım benimle hiçbir şey paylaşmıyorlar."

"Buna olanak sağladınız mı ki?" diye sordu Teoman iğnelercesine.

"Teoman-"

Annem hızla sözümü kesti. "Cesur ve sözünü esirgemeyen birisin," dedi Teoman'a. "Tam da Nihan'ın bulabileceğini gibi."

"Anne, lütfen," diye araya girdim.

"Hayır, Nihan. Teoman haklı. Ben kötü bir anneyim zaten. Tüm suç bende." Bunu öyle bir söylemişti ki aksini kastettiği barizdi. Zaten hep böyle yapardı. Bizi suçlamak, kendini masum göstermek için duygu sömürüsü yapardı. "Ama bir konuda pişmanım. Bugüne kadar seni onunla kıyasladığım için üzgünüm, kızım. Sen en azından karşıma üç aylık gebe olarak çıkmadın."

Kafamı iki yana sallarken hayretle soludum. "Sana inanamıyorum, anne. Esma hemen arkanda, seni duyuyor," dedim yatağı göstererek. Sonunda bir şey için benden özür diliyordu ama yaptıkları için değildi; beni kıyasladığı kişi benim aksime hamile olduğu içindi.

"Duysun, o daha neler duyacak, bunlar ne ki?"

Yanından geçerek yatağa doğru yürüdüm. Yatağın kenarına oturarak "İyi misin?" diye sordum Esma'ya.

Esma bir bana, bir yanımda dikilen Teoman'a bakıp gözlerini üzerime dikti. "Neden geldin?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Kendinin ne kadar iyi ve ahlaklı olduğunu anlatırken benim nasıl bir orospu olduğumu yüzüme vurmaya mı geldin? Benimle dalga geçmeye mi geldin? Babama ve abimlere senin hakkında ne kadar yanıldıklarını, asıl orospu olanın ben olduğumu söylemeye mi geldin?"

Yataktan kalkıp birkaç adım geriledim. Cidden, neden gelmiştim ki sanki? Huylu huyundan vazgeçmezdi. "Allah aşkına, her şeyin siyah ya da beyaz olmadığını anlayamıyor musunuz? Ben sizin için endişeleniyorum ve siz hâlâ beni suçluyorsunuz!"

"Ah, şimdi de azize oldun, öyle mi? Zahmet edip benim için endişelendiğiniz için minnettarım, Nihan Hazretleri."

"Biliyor musun, Esma? Ne halin varsa gör. Seni korumaya falan çalışmayacağım."

"Hıh, sanki beni korumana ihtiyacım var. Kendini çok güzel korudun, öyle değil mi? İlk fırsatta evden kaçıp babana sığınarak."

Bu duruma nasıl geldik? Şöyle bir durup düşündüm. Anlamıyordum, ben ne yapmıştım ona? Bana olan bu kör nefreti nedendi? Onca zaman ben, onunla kıyaslanmıştım. Ben, onun gölgesinde ezilmiştim. Ben, onun iyi evlat hikayelerini dinlemiştim. Ben, babasının hakaretlerine maruz kalmıştım. Ben, abilerinin baskılarına katlanmıştım. "Ben sana ne yaptım?" dedim isyan eder gibi.

"Bir şey yapmana gerek mi vardı? Var olman yetiyordu," dedi kin kusarcasına. "Eve yardımın dokunmazdı, düğünlere nişanlara gelmezdin, çeyiz kurmak namına tek bir şey yapmazdın, burnunun dikine giderdin, evi kitaplarla doldururdun. Sen babamın söz geçiremediği kızdın, Yalçın'ın dize getiremediği kızdın, Akın'a karışan kızdın. Ben mükemmel evlattım, sen asinin tekiydin ama yine de tüm ilgi senin üzerindeydi!"

"Ne yani tüm bu hamilelik ilgiyi üzerine çekmek için miydi?" diye araya girdi annem, birazdan fenalık geçirecek gibi duruyordu.

"Hayır, ben onu sevdim," diye karşı çıktı Esma.

"Kimi?" diye sordum dalgınlıkla. Sonradan anladım. "Bebeğin kimden olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Ne sanıyorsun beni? Her gün başkasıyla yatıp kalkan orospunun teki mi?"

"Ben öyle bir şey demedim, bebeğin kimden olduğunu bilmediğini söyleyen sendin."

"Kim olduğunu söyleyemem. Beni reddetti, anlıyor musun? Beni bu bebekle bir başıma bıraktı."

Annem söylenmeye başlamıştı ki odanın kapısının ardında uğultular yükseldi ve kapı şiddetle açıldı. "Nerede o sürtük?!" Mehmet Öncü, annemin eşi, Esma'nın babası, odaya dalıp gözleriyle odayı taradı, ardından yatağa doğru yürüdü. "Sizi bulamayacağımı mı sandınız?!"

Mehmet Öncü, Esma'nın koluna yapışmak üzereydi ki başka bir el araya girip adamın kolunu tuttu. "Baba, bir dur, öldürecek misin kızı?" Bu, Emre Öncü'ydü. Mehmet Öncü'nün ikinci oğlu ve benim benden iki yaş büyük üvey abim. Düzeltiyorum; abiden saymadığım üvey kardeşlerimden biri.

"Onları durduramadım!" diye bağırarak Nazlı geldi arkasından.

Ardından odaya Mehmet'in en küçük çocuğu Akın daldı. "Baba, Allah aşkına dur," dedi soluk soluğa. "Olan olmuş zaten, yeter bu kadar. O hâlâ senin kızın. Hadi hep beraber evimize dönelim. Kızını sokakta mı bırakacaksın?"

"Piçini kimden peydahladıysa ona gitsin o!" diye bağırdı Mehmet Öncü. Mehmet Öncü'yle tartışmak, bir duvarla tartışmaktan daha zordu. Bağıra bağıra konuşur, hakaretler eder, karşısındakini dinlemez ve yine kendi aklında inandıklarını bağırmaya devam ederdi.

En son olarak odaya giren Yalçın'dı. Diğerlerinin aksine koşmuyor, sadece büyük adımlarla yürüyordu. Yanımızda durdu, benimle göz göze geldi. Ardından beni her an düşecekmişim gibi sıkıca tutan Teoman'a gözlerini öfkeyle dikti. "Senin burada ne işin var, Nihan?" diye sordu tekrar bana dönerek.

"Benimle uğraşmak yerine kendi kardeşini kendi babandan korumaya ne dersin, Yalçın?" dedim iğnelercesine. Yalçın, *sonra görüşeceğiz* dercesine başını sallayıp babasına döndü.

"Nihan, ben katil olmadan gidelim buradan," diye kulağıma fısıldadı Teoman. "Bunların hepsi delirmiş, Nazlı'yı da alıp gidelim."

Başımı hafifçe yana çevirip Teoman'a baktım. "O kadın, hâlâ annem ve o kız hâlâ yardıma muhtaç. Onları bu adamın insafına bırakamayız."

Teoman, iç çekip beni korumak istercesine kolunu belime sardı. "Bazen hiç yoktan ortaya çıkan merhametin beni şaşırtıyor."

Bağırıp çağırmaya devam eden Mehmet Öncü, birden bana döndü. "Seni sürtük, seni cadı..." dedi üzerime yürürken. "Kızımın aklını sen çeldin! Onu doğru yoldan çıkaran sendin! Seni şeytan, hepsi senin yüzünden! Sen evime girmeden önce hiçbir sorunumuz yoktu!"

Teoman, beni arkasına çekmeye çalıştı ama ısrarla orada durdum. "Bana elini kaldırmaya cüret edersen o elini kırarım. Sana yemin ediyorum, bu odadaki herhangi birine ufacık bir şiddet gösterirsen seni öyle bir hale getiririm ki şu an hastanede olduğuna şükredersin."

"Seni yılan... Sen kim oluyorsun da beni tehdit ediyorsun, ha? O pısırık babana mı güveniyorsun?"

"Nihan, geri dur!" dedi Teoman.

"Ellerini kızdan çek!" diye araya girdi Yalçın. Ey Allah'ım, koyun can derdinde, kasap et derdinde. Ortam zaten gergin, bir de bu çıktı.

Bir şey söylemek yerine yüzüme doğru inen eli tuttum ve ters çevirerek parmaklarını kırdım. Ben uyarımı yapmıştım, öyle değil mi? Onca zaman ahşap boyama kursunda olduğumu mu sanıyorlardı? Çıkan iğrenç, kırılma sesinin ardından odada oluşan sessizliği, Mehmet Öncü'nün bağırması ve küfürleri bozdu. Beni dava mı edecekti? Hadi bakalım, etsindi. Onu hâkimin karşısında *'Bir altmış üç boyundaki üvey kızım parmaklarımı kırdı,'* derken görmek istiyordum, çok iyi dururdu doğrusu.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı, sağlam olan eliyle saçlarıma doğru uzanarak.

Cık cıklayarak eğilip yana çekildim ve dirseğimi sırtına indirdim. Az önce parmaklarını kırmıştım ve hâlâ beni hafife alıyordu. Evde hakaretlerle bezdirdiği o kızı özleyecekti çünkü o kız, ezilmesi kolay biriydi. Şimdiyse o kız yoktu.

"Siktir," diye soludu Teoman. "Dövüş sanatlarını *biraz* bilmiyorsun, değil mi?"

"Sen bana nasıl orospu dersin, şerefsiz! Seni boşuyorum! Yetti artık, yarın ilk iş avukatıma gidiyorum!" diye bağırdı annem öfkeyle. Ortalık daha fazla karışmasın diye Nazlı, onu kolundan tuttu. Heh! Bir de Yalçın çıktı derken annem son noktayı koymayı yine başarmıştı. Hastane odası, trajikomik sitcomlardan halliceydi.

Oda yeterince kalabalık değilmiş gibi dört güvenlik elemanıyla bir doktor ve iki hemşire odaya girdiler. "Burada ne oluyor?! Burası hastane! Ne bu gürültü, ne bu şamata? Hemen dışarı çıkın!" diye bağırdı doktor.

Hep birlikte sinirden deliye dönmüş anneme, şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış Öncü fertlerine, sırıtmasını

zor bastıran Teoman'a, ablasının bu haline alışık olduğundan şaşırmamış Nazlı'ya, kırılmış parmaklarını sağlam eliyle tutarak acıdan kıvranan Mehmet Öncü'ye ve hemen onun yanındaki hiçbir şey olmamış gibi duran bana şaşkınlıkla bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştılar.

"Beyefendi, elinize ne oldu?" diye sordu doktor, öne atılarak.

"Ben kırdım," dedim söz hakkı ister gibi elimi kaldırarak.

"Sen kimsin?"

Tokalaşmak için elimi uzattım. "Hapkido Federasyonu'ndan Nihan Kızılkaya. Ferda Öncü'nün korumasıyım. Bu adam, eşi Ferda Öncü'yü ve kızı Esma Öncü'yü zorla ve şiddet kullanarak tutuyor." Pekâlâ, ne Hapkido Federasyonu'ndandım, ne de annem Ferda Öncü'nün korumasıydım.

"Hasta hariç herkes dışarı!" diye bağırdı doktor ve güvenlik, hepimizi öyle ya da böyle dışarı çıkardı.

Ufak bir sorgudan sonra Mehmet Öncü'nün benden şikâyetçi olmaması sebebiyle serbest kaldım. Tabii ki benden şikayetçi olmayacaktı, ufacık bir kızdan dayak yemeyi o koca gururuna yediremezdi. Ama ben gittiğim an annem ve kardeşim tehlikeye girerdi. Annemi, Nazlı'yı ve Teoman'ı bahçenin uzak bir köşesine çektim. "O eve dönmüyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi annem. *Ney?* Şaşkınlıkla laflarımı yuttum. Çünkü annem bu sefer ciddiydi, içtenlikle özür diliyordu. *Benden.* "Sen haklıydın. O şerefsizden daha bile önce ayrılmalıydım. Sana hakaret ettiği o ilk anda seni korumalıydım."

"Pardon?" dedim duyduklarımı sindiremeyerek. Annem ne tür bir aydınlanma yaşamıştı birden?

"Üzgünüm," dedi alçak bir tonda. "Demek ki bazı şeyleri anlamak için tüm bunları yaşamam lazımmış." İç çekip devam etti. "Boşanma davası bitene kadar kardeşimde kalırım, Ebru teyzende. Nazlı da babasında kalır."

"Esma ne olacak?" diye sordum. O kızı sevmiyor olsam da o halde o evde kalmasına gönlüm el vermiyordu.

"İsterse evden bizimle ayrılabilir ama istemezse yapabileceğim bir şey yok. Eğer çocuklar arasında bir seçim yapmam gerekirse kendi çocuklarımı seçerim." Burnunu çekip sağa sola baktı. "Kavga etmeyi nerede öğrendin?"

"Erkeklerle sürttüğümü iddia ettiğiniz yerde," dedim dümdüz bir sesle.

Gözleri doldu, dudakları titredi. "Gerçekten üzgünüm. Artık bir şey ifade etmese de..."

"Abla," dedi Nazlı uyarırcasına, gözleriyle arkamda bir noktayı işaret ederken.

Omzumun üzerinden baktığımda buraya doğru gelen Yalçın'ı gördüm. Bugün sabrımı sınıyorlardı resmen. "Teoman, anahtarlar," dedim elimi ona doğru uzatarak.

Teoman, elini cebine atarken "Arabamın iki kişilik olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"Biz köye giderken beş kişilik arabaya dokuz kişi sığmış manyak bir aileyiz," dedim. Teoman'dan anahtarları alıp Nazlı'ya verdim. "Arabaya gidin. 4C Spider." Bulamama ihtimaline karşın ekledim: "Siyah."

"Sanki otoparkta başka 4C Spider var da..." diye söylendi Nazlı, arabaya doğru ilerlerken.

"Ne istiyorsun?" diye sordum en bıkkın sesimle, yanımıza ulaşan Yalçın'a.

"Evden kaçtın, dönmedin. Şehirden kaçtın, kolunda züppenin tekiyle döndün."

"Sevgilimden uzak dur. Ben onun hayatında olmasam bile sen onun dengi değilsin," dedi Teoman ürpertici bir soğukkanlılıkla.

"Kimin dengi olup olmadığımı senden öğrenecek değilim, muhallebi çocuğu." Muhallebi çocuğu mu? Cidden, hangi yıldan kalmaydı bu? Taş devri falan mı? Mağarasından çıkamamış besbelli.

"Çok yazık," dedi Teoman, kafasını iki yana sallarken. Ardından Yalçın'a sağ kroşesini geçirdi. Sol yumruğunu da Yalçın'ın sol gözüne indirdi.

"Hass..." dedim ve kaldım. Yalçın, Teoman'dan şikâyetçi olmakta hiçbir sakınca görmezdi. Karşılık vermek için kolunu kaldırdığında kolunu tutup ona engel oldum. "Mahkemede annem o kürsüye çıktığında boşanma sebeplerinden biri olarak eşinin en büyük oğlunun, kızına cinsel tacizde bulunduğunu göstertirim. Beni anlıyor musun, Yalçın? Bizi rahat bırak."

Akın, gelip başıyla beni selamladı. Sanırım şu ailede bana saygı duyan tek kişiydi ama diğerleri varken bunu göstermiyordu. "Nihan, kardeşim için... üzgünüm. Öyle bir şey olmayacak çünkü hiçbir şey yaşanmadı, tamam?" Başımı eğerek onayladım ve Yalçın'ın kolunu bıraktım. Hastanenin kapısında gözden kaybolana dek onları izledim.

"Arabaya dönüp sığmaya çalışmadan önce söylemek istediğim bir şey var," dedi Teoman kulağımın dibinde.

"Ne?"

"Bir: Üvey ailen kafadan kontak, artık onlarla akrabalığı keseceğine sevindim. İki: Benden sakladığın daha neler var? Üç: Dövüşürken ne kadar seksi göründüğünü biliyor musun? Ve dört: Seni bütünüyle seviyorum."

Kollarının arasında dönüp ona baktım. "Bir bakalım; ailem manyak, hem de üç ailem birden, ben weirdonun[6] tekiyim, nefret dolu bir cadıyım, az önce bir adamın parmaklarını kırdım ve diğerini hapse göndermekle tehdit ettim ve sen beni bütünüyle seviyorsun."

"Güzelim, farkında mısın bilmiyorum ama benim ailem de manyak, tehdit ettiğin o adamın gözünü morarttım, fazla buyurgan herifin tekiyim ve bazen fazlasıyla anlayışsız bir odun olabiliyorum. Bence çok uygun bir çiftiz."

"Kalite kontrolden geçtiğimize göre şimdi gidip o arabaya sığmanın bir yolunu bulalım."

Anneme direksiyonu vermek zorunda kaldık, Teoman bundan pek memnun değildi ama başka türlü sığamıyorduk, zira annem balıketli bir kadındı. Nazlı, yolcu koltuğunun el freni tarafına doğru sığmak için bacak bacak üstüne atıp koltuğun ucunda dengede durmaya çalışırken söylendiğinde onu ikiye katlayıp bagaja tıkıştırmakla tehdit ettim. Devamı daha fenaydı. Koltuğun cam kenarında kapıya doğru yaslanmış olarak Teoman oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım. Evet, arabaya sığmak uğruna annemin yanında, sevgilimin kucağındaydım. Gün daha ne kadar tuhaf devam edebilirdi ki?

6 *İngilizce.* Tuhaf anlamına gelen "weird" kelimesinin, "diğerlerinden farklı; tuhaf kişi" anlamı vermesi için değiştirilmiş hali. *(y.n.)*

Teoman, ön cama fırlamayayım diye beni belimden tutup kendine bastırırken annem, "Bir daha hiçbir şeyi kınamayacağım, neyi kınasam başıma geliyor," diye söylendi.

"Arabaya sığmaya çalışıyoruz, anne," dedim.

"Taksi çağırmak yerine bizi buraya tıkıştıran aklına tüküreyim Nihan," diye söylenmeye devam etti annem. "Babasının kızı ne olacak, cimri."

"Anne yola bakar mısın lütfen?" dedi Nazlı endişeyle.

"Benim şoförlüğüme kurban ol sen, nankör," diye karşılık verdi annem.

Teoman, sessizce gülerek yüzünü, sağ omzumdan boyun girintime gömdü. "Bu sabah kalktığımda günün böyle olacağını düşünmemiştim hiç," diye fısıldadım.

"Aslına bakarsan bir parça eğlenceliydi," diye cevap verdi Teoman aynı şekilde fısıldayarak. Belimdeki elinin parmaklarını aşağı doğru çevirip en uzun parmağı olan orta parmağını kıyafetlerimin üzerinden kadınlığıma bastırdı. "Özellikle şu an çok eğlendiğimi söyleyebilirim." Yanımızda sırtı hafifçe dönük olarak oturan Nazlı, bize doğal bir paravan oluşturduğundan şükür ki annem Teoman'ın elini görmüyordu.

Parmak uçlarından vücuduma yayılan elektrik yüzünden ürpererek kıpırdandığımda fısıldamaya devam ederek "Eğer parmaklarını seviyorsan bunu şimdi yapma," dedim.

Elini yeniden belime çıkarırken muzip bir şekilde yeniden fısıldadı. "Hmm, daha sonra yapabilirim yani. Peki." Kesinlikle hiç utanması yoktu.

Hepimizin akıl sağlığı için ilk önce annemi, öz teyzem olan Ebru teyzemin evine bıraktık. Yarın Öncü evinde

kimse yokken eve gidip Nazlı'nın eşyalarını ve kendi eşyalarını toplayacaktı. Teoman'ın direksiyona geçmesiyle rahat bir nefes aldım. Her saniye belimde gezen elinin başparmağı karnımda daireler çizdikçe beni ateş basıyordu. Görülme korkusu bir yandan, bastıramadığım heyecan yüklü hormonlar bir yandan... Adamın aklından zoru vardı.

En sonunda babamın dairesinin olduğu apartmana geldiğimizde bizimle birlikte arabadan inip apartmana girdi. Nazlı'nın bir kat çıkmasını bekleyip beni giriş katın merdiven boşluğunun duvarına doğru çekti. "Olaylı bir gün olduğunu biliyorum ama..." deyip kredi kartını çıkardı. Ardından kredi kartını, iş için aldığım kumaş pantolonun arka cebine soktu. Elini cebimden çıkarmak yerine orada bırakıp kalçama bastırdı. Kollarımı boynuna dolayıp ellerimi ensesinde birleştirdim karşılık olarak. "Yarın alışveriş, unutma," dedi tane tane. "Seher öğlene doğru sizi alacak, adresi verdim ona. Yarın izinlisin, şirkete gelmen gerekmiyor." Merdivenleri kontrol edip devam etti. "Baban olanları ılımlı karşılayacak mı?"

"Babam seni, *bizi* bile kabul etti, sence bu akşam olanları sorun eder mi? Aslına bakarsan artık eski eşini o kadar umursamıyor, sadece saygı var. Babam anlayışlı biridir -çoğu zaman."

"Pekâlâ." Elini cebimden çıkarıp geri çekildi, omuzlarındaki kollarımı çözdü. "Babanın anlayış sınırını zorlamak istemiyorum. Bizim burada ne halt yediğimizi sorgulamaya başlamadan önce eve çıksan iyi olur."

Babam bir süre durup Öncü ailesiyle aramızda geçenleri dinlemişti ve sonra da ilgisizce dinlemeyi kesip başka şeylerle ilgilenmeye başlamıştı. Sonra Mehmet Öncü'nün parmaklarını kırdığım için beni tebrik edip Yalçın Öncü'nün kanıtlanamayacak bir tehditten bu kadar çabuk korkup geri bastığı için ne kadar salak olduğundan bahsederek mutfağa doğru ilerlemişti. Nazlı ve ben de arkasından öylece bakakaldıktan sonra fazla düşünmeden uyumaya gitmiştik.

Seher, öğlene doğru bizi almaya geldiğinde ben çoktan hazırdım. Genellikle kendimi, dışarı çıkmaya hazırlamak için evden çıkacağım saatten en az iki saat önce kalkar hazırlanmaya başlardım. Bu sadece fiziksel bir hazırlanma değildi, ruhsal olarak hazırlanmayı da içeriyordu. Kendimi dış dünyaya hazırlamam, dışarı çıkabilmek için yeterli enerjiyi ve özgüveni toplamam zaman alabiliyordu. Eğer iyi günümdeysem, moralim yerindeyse ve gideceğim yer ile karşılaşacağım insanları biliyorsam o zaman daha rahat olabiliyordum ama kötü günümdeysem, moralim bozuksa, gideceğim yere ilk kez gidiyorsam ve ne tür insanlarla karşılaşacağımı bilmiyorsam o zaman stresten çarpıntı yaşama raddesine gelirdim. En sonunda dışarı çıktığımda da kendimi gergin hisseder, başımı eğip kimseyle göz göze gelmemeye çalışır, sürekli izleniyormuşum hissine kapılır ve acaba yüzümde ya da kıyafetlerimde bir sorun var mı diye düşünmekten paranoya ve anksiyetenin dibine vururdum. Sırf bu yüzden bazen bahaneler uydurur, dışarı çıkmazdım. Hatta bazen bu yüzden okulu kırar ve tüm gün evde otururdum. Eğer bir gün ev hapsi cezası yersem, muhtemelen bunun için teşekkür ederdim.

Seher'in Countryman model, koyu yeşil bir Mini Cooper'ı vardı. Benimle selamlaşmak için sürücü kapısından çıktı, kaldırımın kenarına geldi ve benim merdivenlerden inmemi bekledi. Üzerinde siyah bir kazak ve gri çizgili kalın bir pantolon vardı. Bu sadeliğine rağmen oldukça hoş görünüyordu. Kürek kemiklerine kadar gelen sarı saçları ve dingin mavi gözleri vardı. Topuklu botlarıyla yüz yetmiş santim boyunda duruyordu. Çıtı pıtı sayılmazdı ve yuvarlak yüz hatlarına rağmen inanılmaz güçlü bir duruşu vardı.

Buzlanmış son basamağı da düşmeden inmeyi başardığımda "Selam," dedim. "Nazlı da birazdan gelir, çizmelerini giyiyordu."

Seher, etrafa bakarken başıyla onayladı. Nasılsın diye sormadığına sevindim, zira o kısmı her zaman gereksiz bulmuşumdur. "Hava birkaç gündür ne kadar iyiydi, değil mi? Tam da balo gününden önce birdenbire yeniden kar yağışının başlaması hoş olmadı."

"Kışı sevmiyor musun?" diye sordum gülümseyerek. Çevremdeki insanların neredeyse hepsi kışı seviyordu, onlara göre dünyadaki her pisliğin üzeri bembeyaz bir örtüyle örtülüyordu. İnsan neden pisliğin üzerinin örtülmesine sevinirdi ki? Pisliği ortadan kaldırmak varken neden görmezden gelir gibi üzerinin örtülmesini isterdi ki?

"Güneşi ve sıcaklığı daha çok seviyorum diyelim," dedi Seher. "Sen de pek seviyor gibi görünmüyorsun. O merdivenlerden düşmeden inmeye çalışırken suratın resmen acı çekiyor gibiydi."

Gülerken kaymamak için merdivenlerin korkuluğuna tutundum. "Ben bahar insanıyım. Yaz ve kışla aram yok."

"Bu kar yağışında da ne güzel gideriz şimdi," diye söylendi Seher yola bakarken. "Neyse ki balo yarın da akşama yetişmek zorunda falan değiliz."

Nazlı, apartmanın kapısından çıkıp korkuluklara tutunarak merdivenlerden inerken Seher'i başımı sallayarak onayladım. Nazlı en sonunda yanımıza geldiğinde başını kaldırdı ve Seher'i inceledi. "Selam, ben Nazlı," dedi elini uzatarak.

"Seher," diye karşılık verip Nazlı'yla tokalaştı Seher. "Sizden çok büyük değilim, abla falan demeye gerek yok yani." Zaten abla demek aklımın ucundan bile geçmemişti ve sevgili kardeşimin de buna istekli olduğunu sanmıyordum. "Gidelim mi?" diye sordu Seher, başını arabaya doğru eğerek.

"Evet, lütfen," dedim, burada böyle dikilmeye bir son vermek isteyerek.

"Buna ne dersin?" diye sordu Seher. Elinde göğüs kısmından sık başlayıp diz kapaklarına doğru seyrekleşen taş işlemeli, kırık beyaz, uzun ve straplez bir elbise vardı.

Elbiseye gözlerimi kırpıştırarak baktım. Öncelikle çok fazla taşlıydı ve gelinlik gibi duruyordu ama asıl mesele straplez olmasıydı. "Straplezlere güvenemiyorum, ya birden üzerimden kayarsa?"

Seher gözlerini devirip elbiseyi yerine bıraktı. Kendi elbisesini bir hafta önceden hazırlamıştı ve içi rahattı, o yüzden şu an tamamen bana odaklanmış durumdaydı. Nazlı, üzerinde altın renginde, parıltılı bir elbiseyle kabinden çıkıp yanımıza geldi. "Gelinin kız kardeşi gibi olmuşsun," dedim.

Nazlı, sahte bir ciddiyetle "Aynen, kafama da sim dökeceğim," dedi ve kahkahaya boğuldu. "Neyse, şuna bir bak," dedi, bana bir askı uzatırken.

Askıyı alıp siyah dantelli kısa elbiseyi inceledim. "Fena değil aslında."

Nazlı, elbiseyi çekiştirerek geri aldı. "Bize *fena değil* değil, mükemmel lazım." Sonra da dönüp gitti.

"Al, bunu dene," dedi Seher, bana açık mavi bir elbise uzatarak. "Gözlerini öne çıkarır." Elbisenin dizde biten kloş eteği vardı ve göğüs kısmındaki kumaşı kapatan tüller kalın askılar halinde omuzlara ilerliyordu. Sadeydi, hoştu, rengi de çok güzeldi.

Kabinden çıktığımda Nazlı da üzerindeki mürdüm eriği rengi kadife elbiseyle beni bekliyordu. Hemen yanında duran Seher, elini çenesine götürüp *hım*ladı. "Altına mavi tabanlı siyah topuklular giysen..."

"Ben onların üzerinde duramam ki," dedim. "Dolgu topuklulara zor alıştım."

"Ablamın boy takıntısı var da..." dedi Nazlı, ayakkabı standından getirdiği lacivert süet, ipli, dolgu topuklu ayakkabıları önüme koyarken.

"Sanki senin yok," diye homurdandım. Bunu söylerken bile ayağında altı santim topuklu ayakkabı vardı. Ayakkabıları giyip aynanın önüne geçtim. "Bu ne?"

"Ne ne?" diye sordu Seher.

"Nereye gidiyorum? Ortaokul mezuniyetine mi?"

Seher, iç çekerken bu sefer de kardeşim gözlerini devirdi. "Başka bir mağazaya geçmenin zamanı gelmiş," dedi Seher.

"Öncesinde kahve içebilir miyiz?" diye sordum mızmız bir çocuk gibi. Doğrusunu isterseniz o kadar yorulmuş ve bıkmıştım ki mızmızlanıyor da olabilirdim.

"Ah, evet. Buna benim de ihtiyacım var," diye onayladı Seher.

Sonraki mağaza, Seher'in listesindeki son mağazaydı artık. Burada da bir şey bulamazsak başka bir yerden bir şey bulacağımıza dair inancı yoktu. Orman yeşili saten bir elbiseye hangi tarz bir saç modeli gideceğini tartışarak eğlenirken saçma sapan şekillere sokturdukları saçlarımı topuz yapar gibi kaldırdığımda Seher, beni durdurdu. "Dur dur dur! Senin sırtında da mı dövmen var?"

Otomatikman tek elimi ensemin biraz aşağısında başlayan dövmeme atarak "Evet?" dedim.

"Bakayım?" Elbisenin sırtındaki fermuarı indirip dövmenin kalanını gösterdim ona. Seher hayranlıkla solurken geri çekildi. "Neden daha önce söylemedin? Bunu gösterecek bir şey bulmamız lazım."

"Ama-" Ama Seher beni dinlemiyordu. Çoktan askıların ve cansız mankenlerin arasına dönmüş, kendince uygun bir elbise aramaya başlamıştı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Nazlı, yandaki kabinden çıkarak. Ona dönüp ne giydiğine baktım. Pekâlâ, elbiselerden anlamıyor olabilirdim ama üzerindeki ona muhteşem bir şekilde yakışmıştı. Cüretkâr bir kırmızıydı ama tenini daha açık gösterdiğinden teniyle mükemmel bir uyum sağlamıştı. Elbisenin pilili etekleri dizlerinin biraz üzerinde bitiyordu. Ön kolunun yarısına kadar gelen kolları, kollarını sarıyordu. Derin bir göğüs dekoltesi

vardı ama abartılı da değildi. İnce bir kırmızı şerit de boynunu sarıyordu.

"Harika," diyebildim bir an sadece. "Şu ana kadar-kilerin en iyisi."

"Noel Baba gibi durmuyorum, değil mi?"

"Noel Baba bu kadar seksi değilse hayır," diyerek geri döndü Seher. Sonra bana gece mavisi bir elbise uzattı. "Bu, tam aradığımız şey."

"Spesifik bir şey aradığımızı bilmiyordum," dedim gözlerimi kısarken.

"O, dövmeyi görmeden önceydi. Şimdi giy bunu," deyip beni kabine doğru iteledi.

Tanrım. Haklıydı. Seher, haklıydı. Elbiseler konusunda gerçekten iyiydi. Gece mavisi elbise ayaklarıma kadar iniyor, hatta kuyruğu yerleri biraz süpürüyordu. Ama bu sayede elbisenin altına rahat edebileceğim bir ayakkabı giymeme olanak sağlıyordu çünkü ayakkabılar görünmeyecekti. Hafif bol eteği dalgalar halinde iniyor ve bir şekilde beni olduğumdan uzun gösteriyordu. Gövdesindeki kumaş belin arkasına doğru kıvrılarak eteği desteklerken önde de V şeklinde bir yaka bırakarak ensemde bağlanıyordu. Ama asıl olayı tüm bunlar değildi. Elbisenin sırtı yoktu. Göğüs dekoltesi olmamasına ve ayaklarıma kadar uzun olmasına karşın sırt dekoltesi fazlasıyla vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Seher, aynadan bana bakarak.

"Çıplak," dedim. "Kendim hakkında çok fazla bilgi veriyormuşum gibi."

"Görünmeyecekse dövme yaptırmanın mantığı ne, anlamıyorum ki..." diye söylendi Nazlı.

"Benim için anlamlarının olması yeterince iyi değil mi? İlla sergilemem mi lazım?" diye karşılık verdim.

"Bu seferlik sergile," dedi Seher. "Çünkü bu harika oldu."

"Bunu giyemem."

"Lütfen giy. Sen bunu giydiğinde Teoman'ın yüzünü görmek istiyorum. En son birini kıskanmayalı ne kadar olmuştu? Yıllar mı? Hatırladığım tek ciddi ilişkisi lisedeydi ama o da ergenlik düzeyinde bir ciddilik olduğundan fazla sürmemişti."

"Yani Teoman'ı kıskandırmak için mi bunu giyeyim?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Hayır! Çok yakıştığı için giy!"

"Doğru söylüyor," dedi kız kardeşim, beni şaşırtarak. Seher'le aynı fikirdeydi ve bundan rahatsızlık da duymuyor gibiydi. "Cidden yakıştı, Nihan. Hareket ettikçe eteklerinde yanıp sönen gümüş parıltıları görüyor musun? Tıpkı yıldızlar gibi. Tamamen sana uygun."

İç çekerek bir kez daha kabullendim. Haklıydı. Haklıydılar. İçinde biraz rahatsız hissetmeme rağmen içten içe elbiseyi beğenmiştim. "Tamam," diye kabul ettim. Zaten fazlasıyla yorulmuştum, biraz daha gezip elbise denemeye takatim yoktu.

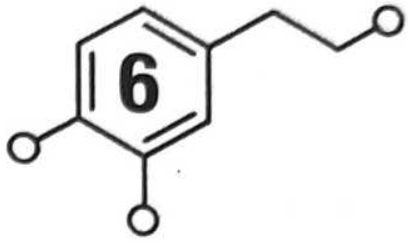
"Yarın hep beraber kuaföre gideriz," dedi Seher, heyecanlı bir sesle. "Şöyle harika bir dağınık topuz yaparlar sana."

"Bir de kuaför mü var?" diye yakındım öfleyerek.

Seher, "Tabii ki var. O elbiseye atkuyruğu yapmayı mı düşünüyordun?" diye azarladı beni. Aslında saçlarımı taramadan, olduğum gibi gelmeyi düşünüyordum ya neyse. Bakalım kaçıncı denemeden sonra eğreti duran, Nihan adlı Barbie bebeğin kolu çıkacak ya da kafası kopacaktı. Huysuz, uyumsuz, sevimsiz bir Barbie bebek... Masallardaki kötü karakterler, cadılar için yaptıklarından... Gerçi benden anca Chucky[7] ya da Annabelle[8] olurdu.

7 Çocuk Oyunu film serisinin başkarakteri. Chucky, ruhunu oyuncak bir bebeğe aktarmış bir seri katildir. *(y.n.)*

8 Ruhu, Annabelle Higgins adlı bir katil tarafından ele geçirilmiş olan oyuncak bebek. Demonolojist Warrenların evindeki müzede sergilenmektedir. *(y.n.)*

Teoman

Salonun kapısının yanında durmuş, gelen davetlileri düğün sahibi gibi tek tek selamlayan abime kafamı iki yana sallayarak baktım. Annem ve babam salonun kenarlarına ve platformun önüne dizilmiş masaları sırasıyla gezerek gelenlerle sohbet ederken, abim hiçbir davetliyi kaçırmamak için ısrarla kapıda dikiliyordu. Kapıda zaten bu işten sorumlu görevliler olduğunu da eklemem lazımdı.

"Öyle bakma. O sadece iş yaptığı herkesle arayı iyi tutmaya çalışıyor," dedi, bir anda yanımda biten Seher. Her hareketinde parlayan gümüş bir elbise giymişti. Elbisesi ister istemez insanın gözünü alıyordu ve dönüp parıltının kaynağına bakmak istiyordunuz. Seher, kesinlikle nasıl dikkat çekeceğini biliyordu.

"Bir bakıyorum ona kızıyorsun, bir bakıyorum onu koruyorsun."

Seher, abime bakarak başını salladı. "O gün beni kızdırıp kızdırmadığına göre durum değişiyor. Genellikle

kızdırıyor. Ama onu anlıyorum, şirketi ayakta tutmaya çalışıyor. Biliyorsun, durumunuz iyiye gitmiyor."

Derince iç çektim. "Yeni nesil saat takmayı sevmiyor. Bir anda tüm telefonlar ölse, saatten habersiz olacaklar."

"Dedem gibi konuştun," dedi gülerek. "Ee, kızlar nerede? Kuaförden sonra şirkete uğramam gerektiğinden ayrılmak zorunda kaldık ama bayağı oluyor, çoktan gelmiş olmalıydılar. Daha da önemlisi, onları neden evden almadın?"

"Biz erkenden gelip buradaki bazı şeylerle ilgilendiğimizden onların da erken gelip sıkılmalarını istemedim. Taksiyle gelecekler."

"Bazı neyler?"

"Bazı şeyler işte. Ne kadar sıkıldığımı buradan anla."

Seher masadaki çiçeği düzeltirken cık cıkladı. "Ve o şeyler bittiğinde davetliler gelene kadarki zamanda gidip onları almak aklına gelmedi? Siz Üstüner erkekleri çok odunsunuz."

"Hmm. Siz Özkayalar sürekli eşlerinize sürprizler yapar, çiçekler alırsınız çünkü."

Seher, sinirli görünmeye çalışarak gözlerini kıstı ama onun da buna katıldığı belliydi. Aslında bu duyan herkesi şaşırtan bir gerçekti; Seher tek çocuk değildi ve ailenin en küçüğüydü. Dahası ondan büyük olan üç kardeşinin hepsi de erkekti. İnsanlar bunu duyduğunda o üç erkek evlat varken Seher'in nasıl Özkaya Holding'in veliahdı olduğuna şaşırırdı. İşin gerçeği; Seher, babasının tek umuduydu. Akif Özkaya, önceleri üç erkek evladı olduğu için övünmüş ve kendini şanslı saymıştı. Onların ardından gelen kızını da prenses gibi yetiştirmişti.

Ama çocuklar büyüdükçe Akif Bey'in görüşleri değişmişti. Çünkü en büyük oğlu, müzik grubu kurma hayaliyle okulu bırakmış ve arkadaşlarıyla kurduğu grupla bir single bile yapamamıştı ama başarısız olduklarını bir türlü kabul edemiyordu. Şimdiye kadarki hiçbir ilişkisi yürümemiş, her zaman aldatan taraf olmuştu. Akif Bey, bari ikinci oğlu işi öğrensin diye uğraşmış ve oğlunu iş seyahatine yollamıştı fakat oğlan işi ayarlayamadığı gibi iş seyahatinden Rus bir modelle dönmüş ve onunla evlenmişti. Çalışmadan baba parası yemek gibi bir arzusu vardı. Üçüncü oğluysa şirkette çalışmak istememiş, onun yerine Gastronomi okuduktan sonra kendine bir restoran açmıştı. Oğullar arasında en başarılı olanıydı ama holdingle bir ilgisi yoktu. O da ilgisiz bir sevgili olduğu gerekçesiyle üst üste sevgilileri tarafından terk edilmişti.

Onların yerine Seher, büyümüş, üç abisinin aksine babasının işine ilgi duymuştu. İstanbul Üniversitesi'nde hukuk okurken şirket yönetimini de öğrenmiş ve babasının en güvenilir elemanı haline gelmişti. Akif Özkaya emekli olduğunda holdingin başına geçecek kişi Seher'di, aynı zamanda yaşına rağmen şu an holdingin hukuk departmanının başındaki kişi de Seher'di. Seher, ilişkilerinde genelde soğuk ve çıkarcı olurdu. Onun şirket yararına abimle nişanlanmasından da bunu anlamak mümkündü. Fakat muhtemelen şirketlerine karşı aşırı korumacı olduklarından ve işkolik olmalarından dolayı birbirlerini anlıyorlardı; onların ortak noktası da işte buydu.

"Özkayalar demişken, onlar da davetli ve buradalar," dedi Seher ciddileşerek. "Lütfen abi katili olmaya yaklaşırsam beni durdur. Beni İki'yle konuşurken görürsen de bir şekilde beni oradan uzaklaştır."

"Onların birer adları var, Seher." Seher abileriyle iyi anlaşamadığından onlara numarayla seslenirdi. Bir ve İki, sürekli para konusunda Seher'i rahatsız ederlerdi. İki, holding yönetemeyeceği halde sırf parasını yiyebilmek için holdingin başına geçmeyi istiyordu ve eşi de fazlasıyla sinir bozucuydu. Üç ise... Üç'ü terk eden sevgililerden biri Seher'in arkadaşıydı ve onların tanışmalarına Seher vesile olmuştu.

"Evet. Adları: Çok, Da ve Umurumda." Bir saniye duraksadıktan sonra kaşlarını çattı. "İkinciye 'Da' gelmesi ne kadar münasip oldu.[9]"

Kahkaha attım. "Abilerinin arkasından söylenmeni özlemişim." Tekrar kapıya baktığımda abim yerinde değildi, sonunda içeri girmiş ve masaları dolaşan ebeveynlerime katılmıştı. "Tim, sonunda yerinden ayrılmış."

"Sanırsın Gardien du Temps değil de gardien de porte[10]." Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı, Fransızcam, İngilizcemden daha kötüydü. Bildiğim birkaç Fransızca kelimenin arasında porte'nin de olduğuna sevindim.

Seher, salonun içinde bir arkadaşını gördüğünde ona selam vermek için yanımdan ayrılınca ben de gözlerimi salonda gezdirmeye başladım. "Bizi mi arıyorsun?" dedi biri, koluma hafifçe dokunurken.

Döndüğümde kırmızı bir elbisenin içindeki Nazlı'yla karşılaştım. Ne ara nereden geldiğini görmemiştim biri. "Sizi bekliyordum," dedim, sonunda geldikleri için rahat bir nefes alarak. "Nihan nerede?"

---

9 Da, Rusçada 'evet' anlamına gelir. *(y.n.)*

10 *Fransızca.* Kapı muhafızı. *(y.n.)*

"Taksi ücretini ödüyordu. Vestiyere kabanını bırakıp gelecek." O gözleriyle salonu taramaya başladı. Birilerini tanıdığını sanmıyordum ama belli birini aradığına emindim.

O an gözüm kapıya takıldı. Nihan, kapıdan girmekteydi. Tıpkı bir kedi gibiydi; usulca içeri girdi, duraksayıp etrafını inceledi ve kendini güvenceye almak ister gibi insanlarla arasına soğukluk perdesi çekti. O perde dışarıdan egoizm ve narsisizm gibi görünecekti. Donup kaldım, etrafımdakiler konuşuyordu ama onları dinlemiyor, duymuyordum. Etraftaki insan kargaşası yavaşlamış, sanki kendime ait bir ağır çekimin içindeymiş gibi hissediyordum. Ayaklarını dahi örten koyu mavi bir elbisenin içindeydi. Göğüs dekoltesinin derin olmamasına şükrettim içimden. Her adımında elbisenin eteklerine doğru çoğalan ışıltılar parlıyordu ama Seher'in elbisesi gibi göz almıyordu. Sırtında güneş sistemini taşıyan Nihan, şimdi de üzerinde gece göğünü taşıyordu.

"Ne oldu buna?" diye sorduğunu duydum birinin.

"Ablamı gördü," diye cevapladı Nazlı kıkırdayarak.

Yanlarından ayrılarak ilerledim ve onunla yarı yolda buluştum. Onu ilk kez elbiseyle görüyordum. Aynı anda hem çok yabancı hem de çok güzel görünüyordu. "Harika görünüyorsun."

Başını eğip kendine bakarken dağınık topuzundan çıkan dalgalı tutamları yüzüne düştü. "Teşekkür ederim. Gerginim biraz." Sonra başını kaldırıp beni inceledi. Nihan, ona etnik gruplar, yeni bulunan bilimsel gerçekler ya da dillerdeki ortak kelimeler gibi konularda ilginç bir bilgi vermiyorsanız nadiren şaşırırdı. Ama o an yüzünde

bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Saniyeler sonra şaşkınlığın yerini beğeni aldı. "Bana diyene bak! Kotlar, kazaklar, gömlekler ve tişörtlerle de iyiydin ama takım elbiseyle daha iyiymişsin." *Daha iyi* Nihan'ın dilinde oldukça yüksek bir iltifattı.

"Teşekkürler, artık Barney[11] gibi hep takım elbiseyle gezeceğim." Gerginliğini almak ister gibi eğilip ufacık bir an boyunca onu öptüm. "Gel, masamıza geçelim." Bir eliyle elbisenin eteğini tutarken diğer elini, ona uzattığım koluma koydu.

Masaya vardığımızda Timuçin ve Seher de oradaydı. Timuçin'i sinirli, Seher'i meraklı, Nazlı'yı da bıkkın görünce kafam karışmış, neler olduğunu anlamamıştım. "Sen neye sinirlisin?" diye sordum abime.

"Yok bir şey." Birden bu *yok bir şey* çok tanıdık geldi.

"Davetlerin bu kadar sıkıcı olmasını beklemiyordum," diye söylendi Nazlı. "Ne zaman dansa başlanır?"

Abim Timuçin, gözlerini devirirken Seher, saatine bakıp "Birazdan Yaman Bey konuşma yapacak, ondan sonra açılış yapılır," dedi. "Sıkıldın mı hemen? Neyse ben ikimiz için de muhteşem dans partnerleri bulurum."

Abim uyarır gibi öksürdü. "O, daha on yedi yaşında, Seher."

"Ne olmuş? Neredeyse reşit işte." Sonra da Nazlı'ya döndü. "Merak etme canım, seni sadece genç CEO'larla tanıştıracağım. Mesela Suat'la. İnanır mısın, daha yirmi üç yaşında ama adam çok başarılı!"

"Seher," diye uyardı yeniden abim. Fakat Seher, abimi zerre umursamadan Nazlı'yı yanına çekti ve onu iki masa

11 How I Met Your Mother adlı ABD dizisinden bir karakter. *(y.n.)*

ilerimizde duran Suat Yener'le tanıştırmaya götürdü. Nazlı, giderken omzunun üzerinden ablasına *'Ne oluyor lan?'* der gibi bakıyordu.

Abim Timuçin, gözlerini Nihan'a dikti. "Onunla öpüştüm diye bana tekme atıyordun ama şimdi onun CE-O'larla tanışmasına müsaade mi ediyorsun?"

Nihan, abime bezgince baktı. "Öpüşmeyle tanışmayı bir mi tutuyorsun? Nazlı ne yapıp ne yapmayacağını bilir."

"Ben uyarımı yaptım," diyerek omuz silkti. "Teo, gel. Selamlaman gereken birkaç kişi var, sonra ne halt yersen ye."

"Ama..." Sinirle soluyup Nihan'a döndüm. "Seni birkaç dakika yalnız bıraksam sorun olur mu?"

"Yoo, hayır, git sen. Önümüzdeki birkaç dakika ben buraya sinmiş olacağım. Eğer burada yoksam açık büfenin arkasına saklanmışımdır. Ama eğer etrafta kedi-köpek varsa bir köşede onlarla konuşuyor da olabilirim," dedi hızlıca. Endişemi daha da arttırmıştı, içedönük partileme moduna girmişti. İç çekip yanından ayrıldım.

"Seher ve Nazlı, en sonunda bir anlaşma yapıp seni öldürmeye gelirlerse şaşırma," dedim abimle yalnız kaldığımızda.

"Hayatım son derece yolunda gidiyordu, nasıl böyle birdenbire saçma bir hal aldı anlamıyorum."

"Cidden mi?" dedim bezgince bakarak. "Nişanlın varken başka birini öptüğün için olabilir mi acaba? Nişanlını hiç öpmüş müydün peki? Hayatın *cidden* yolunda mı gidiyordu?"

"Kapa çeneni. Abiye öğüt verilmez."

"Ne vereyim abime?"

"Bir huzur ver, Teoman, siktir git şuradan. Millete seni tanıtacağıma kokteyl bardağını tanıtırım." Bana parmağıyla başka bir yönü gösterdikten sonra garsonların birinden bir kokteyl alıp yanımdan uzaklaştı.

Olduğum yerde kafamı iki yana sallayıp cık cıklayarak abime baktım. Kenara sıkışınca nasıl da hemen kaçmıştı öyle. Hem de suçu bana atarak... Nişanlısı varken başkasını öpen ben değildim yani. Nişanlısını hiç öpmeyen de ben değildim. Sonuncuda emin olamadım, hayatım yolunda gidiyor muydu? Ben de bir bardak alarak abimin peşinden gittim. Yoksa aklı başına geldiğinde 'Amcangillere hoş geldin dedin mi?' ya da 'Teyzenin elini niye öpmedin?' diye misafirlerin yanında çocuğunu rencide eden anneler gibi söylenirdi.

İlk yarım saat her şey çok sakindi. Birkaç aileyle kısaca konuşmuş, olmayan gelecek planlarım hakkındaki sorulardan ustaca kaçmış, masadan masaya geçmiştim. Sonra kafamı kaldırıp etrafa baktım. Masadan masaya geçerken salonun iki köşesini dönmüştüm. Kafamı kaldırdığım andan iki saniye sonra kan beynime sıçradı. Oldukça tanıdık gezegenler dövmesine boş boş baktım, sonra beynime çıkan kanın yavaş yavaş fokurdadığını hissettim. Dekoltesi yok diye şükrederken sırtını görmemiştim tabii ki. Nihan'ın o dövmeyi bana göstermesi haftaları almışken şimdi bu kadar insanın içinde onu sergiliyordu. Ve biriyle konuşuyordu. Allah aşkına, kızı yalnız bırakmaya da gelmiyordu.

"Benim gitmem lazım," deyip cevap beklemeden ve engele mahal vermeden masadakilerin ve abimin yanından hızlıca ayrıldım. Adımlarımın hızını kesmeden

de Nihan'a doğru ilerledim. Yaklaştıkça konuşmalarını daha iyi duyar oldum.

"Kimyadan çok anlamam ama kulağa güzel geliyor. Hayvanlar üzerinde deney yapmıyorsunuz, değil mi?" diye soruyordu Nihan, karşısındaki adama. Görünüşe göre adamın sohbetinden son derece memnundu ve ilgisini çeken bir konu bulmuştu.

"Hayır hayır. Aslında bana kalsa ben tecavüzcü mahkûmların ya da ruh hastası katillerin üzerinde deney yapardım ama ne yazık ki yasalar izin vermiyor. Masum hayvanları bunun için kullanırsam geceleri nasıl uyurum?" Sinir bozucu bir şekilde adam oldukça samimiydi.

"Ciddi misiniz?" diye sordu Nihan heyecanla.

"Şoka girmediniz, bu iyi," dedi adam gergin bir şekilde gülerek. "Genelde bunu söylediğimde insanlar beni acımasızlıkla suçlar."

"Ben de sizin gibi düşündüğümden benim için sorun değil. Zaten ben insan değilim."

"Ne?"

"Hayatım, insanları kara mizahınla ürkütme," dedim yanlarına vardığımda. Bir elimi sahiplenici bir şekilde Nihan'ın beline koyarken adama sahte bir gülüşle dik dik baktım.

"Ürkütmedi, hayır. Sadece şaşırdım," dedi adam gülerek. "Her gün karşılaşmadığım bir espri anlayışı var." Adamın koyu kahverengi gözleri, yüzümde dolaşırken tanıma ifadesiyle parladı. "Teoman? Seni görmeyeli ne çok olmuş! En son okul değiştirip Fizik okumaya başladığını duymuştum."

"Öyle," dedim soğukkanlılıkla. Ben de onu tanımıştım. Abimin arkadaşlarından biri olan Alperen Gündüz'dü ve yirmi sekiz yaşında olmasında rağmen bir kozmetik firmasının başındaydı. Sonra burada erkek arkadaş kimliğimle değil, iş adamı Yaman Üstüner'in oğlu kimliğimle bulunduğumu hatırladım ve tavrımı düzelttim. "Kabalığımı bağışla ama kız arkadaşımı biraz alabilir miyim? Sonra mutlaka konuşalım."

"Elbette," dedi gülümseyerek. Tam bir aptala dönüşmüştüm, adamın hiçbir art niyeti yoktu, sadece sohbet etmek için Nihan'ın yanına gelmişti. "O zaman görüşürüz." Gitmeden önce Nihan'a başıyla selam verdi. "Hoş sohbetiniz için teşekkürler, Nihan Hanım."

Nihan, bana gülümseyerek döndü. "Hanımlığa terfi ettim."

"Senden hanımefendi falan olmaz, ciğerini bilirim ben senin."

"Ne kadar ağırbaşlı bir hanımefendi olduğumu görmek istersen sana kafa atabilirim, biliyorsun."

Kendime hâkim olmaya çalışırken parmaklarımı, Nihan'ın beline bastırdım. "Neden dövmenin hepsini görüyorum, Nihan?"

"Hmm, çünkü elbise öyle?" dedi saf ve masum görünmeye çalışarak.

"Salağa yatma."

"Ayrıca dövmenin hepsini görmüyorsun. Plüton gayet gizli, zaten gezegenlikten de attılar yavrucağı."

Parmaklarımı elbisenin belinden içeri sokup gizlenmiş Plüton'un üzerine daha sert bir şekilde bastırdım. "Neyse ki öyle. Ama yeterli değil. Sırtını örtmeni istiyorum."

Elimden kurtulup karşıma geçti. Artık ne saf ne de masum görünmeye çalışıyordu. "Ne giyeceğim konusunda senden izin isteyen oldu mu? Ne zamandan beri giydiklerime karışıyorsun?"

"Bu farklı bir konu. O dövmeyi bana gösterdin, anlıyor musun? Bir özelliği vardı. Benim için, bizim için özeldi. Öyle kalsın istiyorum, görmesinler istiyorum."

"Niyetin ne olursa olsun, ifade ediş tarzın kaybettiriyor." Konuşmaya devam edecekken durdu ve birden aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. Gözleri etrafta hızla gezinirken eli titredi. "Ben... ben kızların yanında olacağım."

Nihan, dönüp giderken her adımında benden uzaklaşmasını izleyerek orada öylece bakakaldım. Çok ufak bir andı ama görmüştüm; Nihan bocalamıştı. Onun için bile tuhaftı.

Daha ne olduğunu çözemeden, sinirden dudakları incelmiş Timuçin Üstüner yanımda bitti. "Nazlı'yı al şu herifin kollarından."

"Hangi herifin?" diye sordum, salonda gözlerimi gezdirirken.

"Suat çapkınının."

"Suat çapkın mı?"

"Değilse de umurumda değil. Nazlı, bu dünya için fazla saf. Git ayır onları."

"Bana ne be? Beni ilgilendirmiyor. Nazlı da başının çaresine bakabilir, safmış!" Gözlerimi kısıp abime baktım. "Ayrıca sana ne? Seni ne ilgilendiriyor? Rahat bırak kızı."

Tek kelime etmeden yanımdan ayrılırken artık daha da sinirliydi. Gitti, benim, Seher'in, ebeveynlerimizin,

Nihan'ın ve herkesin gözü önünde danslarını bölerek Nazlı'yı Suat'ın kollarından aldı. Nazlı bir şeyler söylendi, ayrılmaya çalıştı ama etrafına şöyle bir baktıktan sonra sorun yokmuş gibi dansa abimle devam etti.

Seher, burnundan soluyarak yanıma geldiğinde Nihan, başka bir masada yine yalnız kalmıştı. "Teo, abin ne halt ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim seslice soluyarak. Oysaki bir fikrim vardı, hem de çok iyi bir tahmindi.

"Durdur onu. Herkesin gözü önünde beni ve ailemi küçük düşürüyor. Sosyetenin nasıl olduğunu biliyorsun. Daha benimle dans etmemişken başka bir kızla dans edemez. Nasıl göründüğünün farkında mısın?"

En sonunda patladım. Nihan, abim, Seher... Bir yerden sonra takip edememiştim bile. "Farkındayım, Seher. Neden herkes benden bir şeyler bekliyor? Kendi sorunlarınızı kendiniz çözün!"

"Ama ancak sen onu durdurabilirsin," dedi sesi titrerken. Birden bağırmamı beklememişti.

"Zaten ona durmasını söyledim. Senin hatan. Nazlı'yı birileriyle tanıştırmamalıydın."

"Ben ne bileyim?! Hem ben tanıştırmasam bile birileri ona giderdi. Ona bir bak!" Seher gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve gözlerini açtığında biraz sakinleşmişti. "Aralarında ne var? Allah aşkına, kız daha on yedi yaşında."

"Saçma bir uygulama, saçma bir meydan okuma, bir öpücük ve inatlaşmayla nefret. Merak etme, aklı başına gelir. Yakında ergen gibi davranmaması gereken bir CEO olduğunu hatırlar."

"Geceyi kurtaralım," diye önerdi Seher.

"Buna ihtiyaç olmayacak gibi," dedim çenemle Nazlı'yı ve abimi göstererek. Nazlı durdu, sonra ellerini hışımla çekip Nihan'ın olduğu masaya doğru yürümeye başladı. Sıkıntıyla iç çektim. "Sen burada kal, ben duruma bakarım. Ayrıca git, birileriyle dans et ve sosyeteyi siktir et. Sen, üç abisi varken şirketin veliahdı olmuş bir kadınsın, bu mu yıkacak seni?"

Ardımda daha sakin bir Seher bırakıp Nihan'ın durduğu masaya doğru gittim. Masaya ulaştıktan sonra Nazlı yanımıza vardı. Dokunsan ağlayacak bir haldeydi. Ardı sıra Timuçin Üstüner de geliyordu. Nazlı, avucunu bir gözüne hafifçe bastırırken ağlamamak için çabaladı. "Abla, ben gidiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Nihan, endişeyle karışık hayretle. Nazlı'nın omzunun üzerinden bakıp abimi gördüğünde fazla üstelemedi. "Tamam, gidelim öyleyse."

"Hayır, sen gelme. Biraz yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

"Ama bu halde seni nasıl yalnız bırakayım?"

"Bırak işte! Sen insanları kendine yaklaştırıyor musun? Üzgünken seni teselli etmeme izin veriyor musun?"

Nihan'ın ağzı açık kaldı. Nazlı'nın onun yüzüne vurduğu, bir gerçekti. Nihan teselli istemez, nasihat ve öneri sevmezdi. Ama konu kardeşiyken kendisine yapılmasını istemediğini yapardı. Sanki bir dakika onu yalnız bıraksa onun başına bir şey gelecekmiş ya da Nazlı dikkatsizce kendine zarar verecekmiş gibi endişelenirdi. Onun da niyeti iyiydi ama duygularını tam ifade edemediğinden yanlış anlaşılıyordu. "Peki," dedi en sonunda.

"Dikkatli git." Nazlı, masadan çantasını aldığı gibi çıkışa doğru yürüdü.

"Ona ne dedin?!" diye abime çıkıştı, Nihan. "Ne yaptın?"

"Ben bir şey demedim!" dedi sinirle. Çıkışa doğru giden Nazlı'ya bakarken telefonunu çıkardı. En azından onun peşinden gitmemesi gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. Aradığı her kimse, telefon açıldığında ona, "Birazdan kırmızı elbiseli genç bir kız göreceksin. Ağlamak üzereymiş gibi görünen... Ona bir taksi çevir ve taksi ücretini de öde. Şoföre de kartımı ver, kızı sağ salim eve bıraktığında bana haber versin," dedi. İnanamaz gözlerle abime baktım. İşinde uyguladığı kontrolcülüğünü hiç çekinmeden insanlar üzerinde de kullanıyordu. Nazlı, muhtemelen onun yüzünden ağlayarak giderken bile onu kontrol etmeye çalışıyordu. Bir de Nihan, bana gelenekselci ve kontrolcü derdi.

Hepimizin huzuru kaçmıştı. Seher, dediğim gibi biriyle dans ediyor olsa da aklının burada olduğunu biliyordum. Nazlı, bir takside, kim bilir hangi nedenden ağlayarak eve dönüyordu. Abim, iş hayatı temposunda birden karşına çıkan genç bir kız nedeniyle kontrolünü kaybetmek üzereydi. Nihan, çok fazla şeyin üst üste gelmesinden midir nedir biraz donuktu ve arada bir istemsizce elleri titriyordu. Bense kime ne diyeceğimi, nasıl davranacağımı şaşırmış durumdaydım. Derin bir soluk alıp verdim.

Ve sonra Nihan, yalpalarken bir eliyle kokteyl masasını tuttu, diğer elini boğazına sarıp sıktı. "Nefes a-alamıyorum," dedi zorlukla. "Çıkmam lazım."

İleri atılıp yeniden yalpalamadan önce onu kolundan tuttum. "Neyin var? Ne oldu?"

"Çok fazla..." Devam etmedi. Onu tutmamı umursamadan kardeşinden sadece dakikalar sonra çıkışa yöneldi.

Nihan, salondan sonra lüks otelin bahçesine çıkarken peşinden koşturdum. Dışarıda buz gibi bir hava, yerlerde dünden kalmış karlar vardı ama o, vestiyere uğrayıp kabanını bile almadan dışarıya çıkmıştı. Birkaç basamak indikten sonra otelin merdivenlerine çöktü. Yanına vardığımda hızlı ve derin soluklar alıyordu. Artık iki eli birden boğazındaydı ama boğazını sıkmıyordu. Boğazındaki ellerini çektiğimde titrediğini hissettim. Gözleri odaksızca ve hızla etrafta dolaşıyor, bedeni titriyordu. Ama henüz soğuk işlememişti; titremesinin nedeni soğuk değildi.

"Nihan? Neyin var, söyle. Ne yapmam lazım? Hastaneye gidelim mi?"

Odaksız gözleri beni bulduğunda kısa bir an için odaklandı. Kafasını iki yana şiddetle salladı. "Çok fazla ses var, çok fazla insan var, çok fazla gerginlik var. Her şey çok fazla. Ben nefes alamıyorum. O kalabalığın ve gürültünün içinde kendi sesimi dahi duyamazken nefes alamıyorum. Sesler, gürültü... beni boğuyor." Kısa bir an durdu, deli gibi etrafa bakındı. "Kendimi rahat hissetmiyorum. Bana mı bakıyorlar?"

O an ne olduğunu anladım. Neyi olduğunu anladım. Bu, Nihan'ın, şahit olduğum ilk panik atak kriziydi. "Nihan? Sakin ol, güzelim. Kimse sana bakmıyor." Üzerimdeki ceketi çıkarıp omuzlarına örttüm. Birazdan soğuğu hissetmeye başlayacaktı. Onu kendime çekip ona sarılırken tam olarak ne yapmam gerektiğini hâlâ bilmiyordum. "Şşş... sakinleş artık. Bak, burada ses yok, gürültü yok."

"Teoman, ben gitmek istiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Tamam. Tamam, seni bırakayım," dedim, onu saran kollarımı gevşetirken.

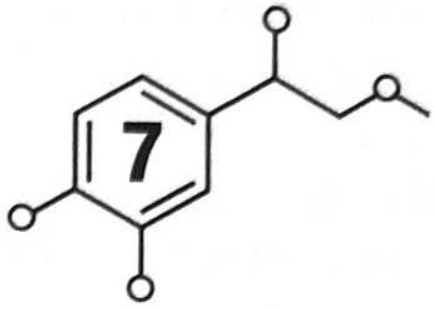
"Hayır, öyle değil. Neredeyse bir ay oldu. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla sosyalleşmeye maruz kaldım. Benim biraz *az*lığa ihtiyacım var, nefes almaya ihtiyacım var. Az insan, az ses... Bir waffle cının arka mutfağında iki kişiyle çalışmak gibi değil bu. Daha fazla gücüm yok."

Bugüne kadar Nihan'ın uykusuzluktan bayıldığını, ev ararkenki çaresizliğini, duygularını ifade etmeye çalışırken zorlanışını, aile sorunlarında yaşadığı zorlukları görmüştüm ama ilk kez, onu bu kadar kırılgan ve güçsüz görüyordum. Tanıdığım en güçlü genç kadını, birkaç ayda fazla sosyalleşmeye zorlayarak ben mi yıkmıştım?

"İşi burada bırakıp nereye istiyorsan oraya gidelim," dedim. Sonuçta bu hale gelmesinde benim de suçum yok muydu? Onu olmadığı bir kişi olmaya zorlamamalıydım. Sadece ikimiz de birbirimizin yaşam tarzlarına ve kişiliklerine saygı göstererek yaşamayı öğrenmeliydik.

"Gerçekten mi?" Nefes alış verişi daha düzenli bir hali gelmişti. Yüzünde, gözyaşlarının ardında bıraktığı parlaklık vardı. Titremesi azalmış ama tamamen durmamıştı. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışırken küçük bir kız çocuğu gibi umutla bakıyordu.

"Hı-hı," dedim usulca ama geçiştirir gibi değil. Kollarından tutarak kalkmasına yardım ettim. "Hadi artık evimize dönelim. Sadece kendimiz olduğumuz ve kendimizle baş başa kalabildiğimiz yere."

Nihan

Bir şehri terk etmek ne kadar kolaydı... Kafanda binlerce düşünce, hissedilen binlerce duygu, beraberinde götürdüğün binlerce olasılık... Nasıl da kolaydı bir yerden vazgeçmek, dönüp arkana bakmamak, henüz yaşamadığın onca anıya kapıları kapatmak...

Gittikçe parçalandığımı hissediyordum ve vazgeçtiğim her şeyde bir parçamı bırakıyordum. Baba evine dönmek, annemle ve onun yeni ailesiyle yüzleşmek, eskiden geçmiş olduğum sokaklardan geçmek, çok fazla sosyalleşmek; hepsi birden olmuştu. Frenleri tutmayan bir araç gibi kontrolsüzce ve son sürat çarpmıştı bana. Bir enkazdım, yaşayan bir enkaz.

Panik atak, en kötüsü değildi. En kötüsü, her zaman panik atağın ardından gelen hüzne ve boşluk hissine düşmekti. Hayatımla ne yaptığımı sorguladığım zamana o an gelirdim.

Teoman, beni sabah alacağını söyleyerek eşyalarımı toplamam için eve bıraktığında kız kardeşim çoktan

yatmış, yorganı da kafasına kadar çekmişti. Uyumadığını biliyordum ama rahatsız edilmek istemediği de belliydi. Bir an her şey yolunda giderken, sonraki bir an her şey nasıl da tersine dönüyordu. Timuçin ona ne demişti bilmiyordum ama onu kırmıştı, kız kardeşim onun tek bir sözüyle yıkılmıştı. Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona doğru elimi uzattım, sonra elim havada kalırken birden durdum. Ondan sadece iki yaş büyüktüm, onun hayatındaki her şeyi yoluna sokamazdım. Bazı şeylerle kendisi baş etmeliydi, yanında her zaman onu kollayacak biri olamazdı. Elimi kendime geri çektim ve kendime bir battaniye bularak yatağın kenarına iliştim. Elbisemi bile çıkarmadan öylece uyudum.

Uyandığımda her şey aynıydı. Belki de mucizeler bir gecede gerçekleşmezdi. Valizimi çıkarıp yanımda getirdiğim eşyaları gerisin geri içine yerleştirdim, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için her odayı iki kez kontrol ettim. Kabanımın olmadığını o zaman fark ettim, dün gece otelde unutmuş olmalıydım. O yüzden yanımdaki en kalın sweatshirtümü giyip üzerine kapüşonlu bir siyah hırka giydim. Kendimi daha güvende hissetmek istercesine kapüşonu da kafama geçirdim.

Odanın ortasında öylece durdum. Onlara ne diyecektim? Kaçarcasına gitmemi nasıl açıklayacaktım? Sonra fark ettim; benimle ilgilenmeleri gereken zamanlarda benimle öyle ilgilenmemişlerdi ki artık bana hesap sorma haklarını bile kaybetmişlerdi.

"Abla, gidiyor musun?"

Dönüp baktığımda Nazlı'yı uyanmış ve yatağın kenarına oturmuş olarak gördüm. Gözleri ağlamaktan olsa

gerek hâlâ kırmızıydı. Başımı hafifçe salladım. "Bu şehirde benim için hiçbir şey yok."

"Kayseri'de var mı?" diye sordu haklı olarak.

Kafamı iki yana salladım. "Kayseri sadece bir köprü."

Ne planladığımı anlamak istercesine kaşlarını çattı. Aslında henüz bir planım yoktu, sadece buradan kaçıp gitme isteğim vardı. Sanırım ben her zaman bunu yapıyordum; bir yere uyum sağlayamadığımda kaçıp gidiyordum. Sanki kaçmak bir çözümmüş gibi, sanki gittiğim yere uyum sağlayabilecekmişim gibi. Ben buydum; sistemdeki uyumsuz parça. Yeterince uğraşırsam sistemde arıza da çıkarabilirdim belki.

"Geri gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Önce bir kendimi toparlayayım da."

Bu sefer o başını salladı. Ardından dolabın kulpuna astığım elbisemi gördü. "Bunu bırakıyor musun?"

"Evet. Kuru temizlemeciye verip sonra da iade eder misin? Ya da senin olabilir, sonuçta kardeşiz, ilk kez kıyafet paylaşmıyoruz." Öneriyle birlikte gülümsemeye çalıştım.

"Dün geceye dair hiçbir şey istemiyorum," dedi Nazlı. "İade ederim." Başımı salladım. Ardından valizimi elime alıp odanın kapısına doğru ilerledim. Nazlı'nın "Nihan?" demesiyle durdum. Dönüp ona baktım yeniden. Vedalaşmayacak kadar kabaydım ama bunun gerekliliğini hissedemeyecek kadar da duygusuzdum. "Yolun açık olsun," dedi sadece. O an karşımda küçük kız kardeşim değil de güçlü bir kadın vardı sanki. Onun kendine bakabileceğini biliyordum.

Gülümsedim. Neredeyse gözlerim dolacaktı. "Senin de," dedim.

Odadan çıkıp dış kapıya doğru ilerlerken önünden geçtiğim mutfaktan Sümeyye Abla fırladı. Önce bana, sonra valize, sonra tekrar bana baktı şaşkınca. "Nereye?" diye sordu.

Botlarımı giyerken sanki havadan sudan bahsediyormuşum gibi bir rahatlıkla "Okula dönüyorum," dedim.

"Bu biraz ani olmadı mı? Babanın haberi var mı?" diye sordu telaşla.

"Kar bastırmadan gitmek istiyoruz," diye bir yalan uydurdum. "O yüzden söylemeye fırsatım olmadı. Beni misafir ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Misafir mi? Nihan, burası senin de evin."

"Kendimi bu yere ait hissetmiyorum," dedim ve botlarımı bağlamayı bitirdiğimden doğrulup ona baktım. "Nazlı, kitaplığımdakileri kolileyip bir kenara koyarak o odaya yerleşebilir. Bir ara kitaplarım için dönerim." Sonra Sümeyye Abla'nın ne yapacağını veya ne diyeceğini bilemez şaşkın bakışlarının altında evden ayrıldım. Belki onlara haksızlık ediyordum, sonuçta beni şehirden kaçıran onlar değildi.

Merdivenleri geçip sokağa çıktığımda derin bir soluk aldım. Bir Nev şarkısı gibiydim. Meğer benmişim kaçıp gitmeye çalıştığım. Benmişim kendimi sürekli bunalım bataklığında boğan. Ama beni yıpratanların, beni bu hale getirenlerin hiç suçları yok muydu? Aldığım sonraki nefeste biraz daha toparlandığımı hissettim.

Önümde siyah bir Jeep Wrangler durduğunda burada bu aracın ne işi olduğunu düşünerek bakakaldım. Aracın içinden Teoman çıktığında şaşkınlığım daha da büyüdü. "Spider nerede?" diye sordum.

"Pekâlâ, sana da günaydın, güzelim," dedi azarlarcasına. Hâlâ cevap beklediğimi görünce gözlerini devirip "Sattım," dedi. "Kayseri'de fazla dikkat çekerdi. Özellikle Talas'ta."

Valizimi alıp bagaja koymak için aracın arkasına geçtiğinde peşinden gidip parmakları açık avucumla aracı gösterirken "Ve yerine bunu mu aldın?" diye sordum iğneleyerek. "Çünkü inan bana, bu hiç dikkat çekmez."

Bagajı kapatıp araca baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Biraz açgözlü bir insan olabilirim."

"Kendini buğday ambarında sanan aç tavuk da olabilirsin."

"Öncelikle güzelim, ben bir horozum," dedi sürücü koltuğuna doğru giderken.

Aracın -Allah aşkına, araba bile diyemiyordum buna!- diğer yanından öndeki yolcu koltuğuna ilerlerken "Hı-hı," dedim. "Kesinlikle neyden bahsettiğini bilmeyen bir horoz."

Araca binmek için ön koltuğa neredeyse tırmanmam gerekmişti ve Teoman, oldukça eğlenen bir ifadeyle beni izliyordu. "Sabah sabah bana laf sokabildiğine göre daha iyisin."

"Sana laf sokmak için her zaman enerjim var."

"Bundan eminim."

Kendimi tutamayarak "Arazi aracıyla trafiğe çıkacağımıza inanamıyorum," dedim. "Bu araç bunun için yapılmadı."

"Fikrini soran olmadı, Nihan," diye karşılık verdiğinde sırıttım. O da benimle atışacak kadar enerjikti.

Aracın hakkını vermeye çalışır gibi tüneli değil de dağ yolunu kullanarak Bolu'yu geçtik. Tünellerin ürkütücü güzelliğini her zaman sevmişimdir, tünelin sonundaki ışığa varana kadar binlerce olasılığı hayal ederken hayal gücü tavan yapardı. İzlediğim tüm o zombi filmlerinin de bunda bir etkisi olabilirdi. Fakat Bolu Dağı'ndan geçerken doğanın çevrelediği ıssız ve sisli yolu ne kadar özlediğimi fark ettim. Biraz hüzünlü sayılırdı, tünel açıldığından beri Bolu Dağı yolunun üzerindeki birçok dinlenme tesisi kepenk indirmek zorunda kalmıştı.

"Şurada durabilir miyiz?" dedim, yolun ilerisinde görünen harabe tesisi göstererek. "Hem yemek molası olur."

"Elbette, acelemiz yok."

Doğru, acelemiz yoktu. Acilen varmamız ya da dönmemiz gereken bir yer yoktu. Öylesine boş bir zamanın ortasındaydık. Sanki dünya durmuş, insanlar kaybolmuş ve biz amaçsızca ortada kalmışız gibiydi.

Araçtan indiğimizde durum *gibi*den çok da farklı değildi. Artık bu yolu çok fazla kullanan yoktu. Öğle saatlerine rağmen sisle kaplı yolda yalnızdık. Bu havada araç kullanmak biraz tehlikeliydi aslında ama macera-perest yanımız ağır basıyordu. Sanki iplerimizden, zorunluluklarımızdan kopmuş ve özgür kalmıştık. İnsan birden özgür kaldığında ne yapacağını şaşırırdı.

Öylece harabeye bakarken Teoman'ın yanıma geldiğini fark etmemiştim. Omuzlarıma bir kaban sardıktan sonra kollarını bana dolayarak arkamdan sarıldı. Kulağıma doğru "Dün kabanını unutmuşsun, geri isteyeceğini düşündüm," dedi.

Beni saran kollarının üzerine ellerimi koyarak ona yaslandım. "Teşekkürler. Yanımda olduğun için de öyle. Seninkiler bu konuda-"

Anında sözümü kesti. "Önce içeri göz atalım mı? Konuşmak için bolca vaktimiz olacak."

Başımı salladığımda benden ayrılıp araca geri döndü. O arka koltuktan yiyecek poşetlerini ve bagajdan bir battaniye alırken, omuzlarıma sardığı kabanımı üzerime geçirdim. Dağların ne kadar soğuk olabileceğini neredeyse unutmuştum. Yardım etmek istercesine battaniyeyi elinden aldım ve beraberce artık bir harabeye dönmüş dinlenme tesisine ilerledik.

Eskiden çok güzel bir yer olduğu belliydi. Küçük bir otoparkı vardı, otoparkın kenarları çam ağaçlarıyla kaplıydı. Kirli pencerelerden gördüğüm kadarıyla mutfak, tuvaletler ve iki salondan oluşan küçük bir yerdi. Ahşap görünümü verildiği halde betondan sağlam bir yapıydı. Bahçesi bakımsızlıktan eski düzenini kaybetmişti ama bahçedeki piknik masaları hâlâ sağlam görünüyordu. Yapının sağ tarafından arkaya doğru giden bir patika vardı.

Patikaya doğru gittiğim sırada Teoman, giriş kapısından seslendi. "Kilitli. Açık olmasını beklemiştim, malum her harabenin bir konakçısı vardır."

Ona doğru ilerleyip kapıya baktım. Muhtemelen şirin ve samimi bir han görünümü verilmek için zamanında bu ahşap kapı yapılmıştı. Yoksa dinlenme tesislerine genellikle cam kapı kullanılırdı. Buranın dinlenme tesisinden çok, ufak bir lokanta olabileceğini düşündüm. Görünürde bir kilit yoktu, ya anahtarla kilitlenip bırakılmıştı ya da kapının arkasında bir kilit vardı. Elimi kapının

pervazında gezdirirken çevre koşullarını hesapladım. Tünelin 2007'de açıldığını düşünürsek bu restoran yaklaşık on yıldır kapalıydı. Sürekli kar sularını emen tahtalar zamanla çürürdü ve soğukla şiddetli rüzgâr ahşabı aşındırır, kırılganlığını arttırırdı.

"Neyde iyi olduğumu biliyorsun," dedim Teoman'a sırıtarak.

"Bana laf yetiştirmede mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim gözlerimi devirerek.

"Hmm, soslarda mı?"

"Hayır," dedim gülerek. Kuralları ilk koyduğumuzda ona yemek soslarında iyi olduğumu söylediğimi hatırladım. "Bunda," dedim ve bir adım geriye çekilip kapının anahtar kısmına tekme attım.

Kapı gıcırdayarak içeri doğru açılırken Teoman, "Hah, bunu beklemiyordum," diye mırıldandı. "Ama bunda iyi olduğun kesin."

İçerisi bırakıldığı gibi değildi. Muhtemelen bu kapı daha önceleri çok kez açılmış ve sonra mülk sahibi tarafından tekrar kapatılmıştı. İçeride tek bir sandalye ya da masa kalmamıştı, ya satılmış ya yağmalanmıştı. Zira tuvaletlere açılan kapılar da sökülmüş, mutfak olması gereken yerdeki birçok şey alınmıştı. Kepçelerin asılacağı askı hâlâ duvardaydı, kararmış bir taş ocak köşede duruyordu, lavabo yerli yerindeydi ama musluğun başı yoktu, zaten yapıda su ve elektrik de yoktu. Bir zamanlar masaların olduğu salonun tavanının ortasından sarkan ip son derece ürkütücü görünüyordu. Sanki birileri burada kendini asmış gibiydi.

"Burada yiyebileceğimizi sanmıyorum," dedi Teoman. Yapı oldukça tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplı olduğundan haklıydı.

"Taş ocakta ateş yakabiliriz," dedim. "Ama nerede oturacağımızı bilemiyorum."

Teoman, mutfağın camından yapının arka bahçesine bakarken "Ben biliyorum," dedi. Baktığı yere döndüğümde camın ardındaki birkaç eski sandalyeyi gördüm.

Sağlam üç sandalyeyi mutfağa taşıyıp sonrasında topladığımız dal parçalarıyla taş ocakta ateş yaktık. Virane mutfak yavaş yavaş ısınırken ateşin çatırtılarını dinleyerek paketli hazır yemeklerimizi yedik. Aslında arabada da yiyebilirdik ama hem maceraya atılmak hoşumuza gitmiş hem de güzel bir anımız olsun istemiştik.

"Harabeleri seviyorum. Bir zamanlar burada neler yaşanmış olabileceğini, içine mistik olaylar katarak düşünmek hoşuma gidiyor."

"Böyle bir yeri satın alıp istediğimiz gibi dekore ederek yaşayabiliriz," dedi Teoman.

"İnsanlardan uzak olmak sana iyi gelmez. Sen enerjini onlardan alıyorsun."

"Evet, ama kendimize ait bir mabedimizin olması güzel olurdu. Sadece ikimiz, kimse tarafından rahatsız edilmeden."

Düşüncesi güzeldi ama birden aklımdan geçenlerle gülümsedim. "Böyle kaç korku filmi var, biliyor musun? Biz burada kesin öldürülürüz."

Yemeğin ardından ateşi söndürüp dışarı çıktık. Kapı artık yerine oturmasa da kapıyı çekip yolumuza devam ettik. İkimizi birlikte ve muhtemelen evli olarak

düşünmesi beni geriyordu. Kendimi evli olarak hayal ettiğim herhangi bir gelecek yoktu. Ciddi ilişkiler beni bu yüzden ürkütürdü. Düğün yapmayı, gelinlik giymeyi, evli olmayı, eve gelen misafirleri ağırlarken onların çocuklarına tahammül etmeyi, hatta kendi çocuğumun olmasını bile hayal edemiyordum. Kendimi böyle bir resmin içine yerleştiremiyordum.

Bolu'dan Çankırı'ya geçtik. Ona baktığımda son derece kararlı bir yüz ifadesinde olduğunu gördüm. Ona Çankırı'yla ilgili bir sürü anı anlatmıştım, şaşırmamam gerekirdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum sadece, belli bir planı olup olmadığını öğrenmek için.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Burayı sen biliyorsun."

"Ben sadece Ilgaz'daki köyü ve Ilgaz Dağı'nı biliyorum."

"Ilgaz Dağı, Kastamonu'da değil miydi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Biz Ilgazlılar, Ilgaz Dağı'nı bizim sayarız," dedim kendimden emin bir şekilde. Çankırı'da Ilgaz ilçesi varken dağın Kastamonu'da sayılması oldukça saçma gelirdi bana. İşin aslı, dağ iki şehrin arasında kalmıştı.

"Edirneli değil misin sen?" diye sordu bu sefer.

Kayıtlı olduğum kütük Edirne'de olsa da "Orası biraz karışık, tamam mı?" dedim. "Sen beni İstanbullu say, İstanbul'da doğup büyüdüm sonuçta." Teoman, başını iki yana sallarken navigasyona Ilgaz Dağı'nı girdi. Anlaşılan bugün dağlardan ilerleyecektik.

Yolda durup yiyecek bir şeyler alırken "Geceyi orada geçirebilir miyiz?" diye sordum kendimden beklemediğim kibar bir sesle.

"Kışın ortasında bir dağda kalmayı istediğinin farkında mısın?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Dağda ışık yoktur," dedim. "Geceleri Ilgaz Dağı'ndan Samanyolu görünüyormuş, hep görmek istedim ama kimse bana eşlik etmek istemedi."

"Muhtemelen aklı başında insanlardı," dedi söylenir gibi ve sonra dönüp mağaza görevlisine kamp malzemeleri satan en yakındaki dükkânı sordu.

"Sana niye katlanıyorum?" diye sordu sahte bir ciddiyetle, dağ yolunu çıkarken.

"Çünkü beni seviyorsun," dedim. "Ve ben de seni seviyorum."

"Şükür ki..." diye söylendi. "Yoksa inan bana, tek taraflı aşkla bile çekilmezsin."

"Kalbimi kırıyorsun," dedim onun gibi sahte bir ciddiyetle.

"Ah, var mıydı ki?"

"Şurada bir yerde olacaktı," dedim göğsümü yoklayarak. Sonra bir an yine kalbin hangi tarafta olduğunu unuttum. "Sağda mıydı, solda mıydı?"

Teoman iç çekti. "Kullanmadığından bilmiyorsun tabii." Alınmak yerine seslice güldüm. Hatta gülerken o kadar rahat ve huzurlu hissettim ki kalbi kullananın vücudum olduğunu söyleme gereği bile duymadım.

Ilgaz Dağı hatırladığım gibiydi. Soğuk, sisli ve ıssız. Yazın ortasında pikniğe geldiğimizde bile soğuk olurdu. Zemin yumuşak ve basılmamış karla kaplıydı. Çam ağaçları her yerdeydi. Muhtemelen mantar aramak için doğru bir mevsim değildi, yoksa Ilgaz Dağı'nda oldukça lezzetli mantarlar olurdu. Büyük büyükannem sayesinde

hangilerinin zehirli, hangilerinin yenilebilir olduğunu küçük yaşta öğrenmiştim. Ara ara karşımıza çıkan tüm çeşmelerin boruları donduğundan su akmıyordu, yalaklarda kalan sular ise buz tutmuştu.

Dağda ayı, kurt, yaban domuzu, çakal ve tilkiler olduğundan emin olduğumuzdan kampçıların toplu halde bulunduğu bir açık alanda durduk. Görünüşe göre onlar da birbirlerinden bağımsızlardı ama ilkel bir içgüdüyle bir aradaydılar. Yine de çadırımızı onlardan biraz uzağa, düz bir zemine kurmak için hareketlendik. Görüş mesafemizde olmalarına ama seslerini duyamadığımız kadar uzakta olmaya özen göstermiştik. Bu biraz riskli sayılırdı, başımıza bir şey gelse seslendiğimizde duyamayacaklardı.

Ben çadırın kullanma kılavuzundan kurulum aşamalarına bir anlam veremeyerek bakarken, Teoman kılavuza ihtiyaç dahi duymadan kurulumu yapmayı başardı. Eskiden birçok kez kampa gitmiş, hatta ilkokulda izcilere katılmıştı. Onu izci kıyafetleri içinde küçük bir çocuk olarak hayal ettiğimde gülümsemeden edemedim. Çocukları sevmiyordum ama sevdiğim adamın çocukluğunu sevimli bulabilirdim.

Hava karardıkça sis de kalkmıştı. Gökyüzünde bulut olmamasına şükrettim, yoksa yıldızları göremezdik. Neyse ki bugün hava açıktı. Çadırın yanında küçük bir kamp ateşi yakarak Teoman'ın özlemini çektiği mangalı yaptık. Dağda kalacaksak sıcak etle karnımızı doyurmamızın en iyisi olduğu kanısındaydı.

Kampçıların kaç gündür burada olduklarını bilmiyorduk ama kendi aralarında bir düzen oluşturmuşlardı. Akşam yemeğinden sonra en yakınımızdaki çadırda kalan adam, bizi büyük kamp ateşine davet etti. Kamp ateşinin

çevresine bakılacak olursa bu ateş, bugün ilk kez yakılmıyordu, bir gelenek haline gelmişti. Teoman'la yan yana, yan yatırılmış bir tomruğun üzerine oturduk. Sırtımıza bir battaniye alıp birbirimize sokulduk.

Çevrede hiç çocuk yoktu. Kampçılar genellikle genç çiftlerden oluşsa da birkaç orta yaşlı çift de vardı. Beş kişilik üniversite öğrencisi grubu da bizim gibi okullarına dönerken kamp yapmak istemişti. Onlar Eskişehir'de okuyorlardı. Neden Ilgaz Dağı'nı seçtiklerini Allah bilirdi. Tüm o insanlara rağmen rahatsızlık hissetmedim. Ne yaptıklarını bilen, başkalarının özelini rahatsız etmeyen, gezmek ve saygı nedir bilen insanlardı. Ortada çatırdayarak yanan ateşin etrafında dolaşan alçak sesler vardı. Herkes birileriyle sohbet ediyor ama kimse boğucu bir gürültü çıkarmıyordu.

Yanımızdaki orta yaşlı çift, elimize birer kâse keşkek tutuşturdu. Sıcacık kâseyi tutmak, üşüyen parmaklarıma iyi gelmişti. "Akşamüzeri yapmıştım," dedi adam. "Elimin ayarı yoktur, çok fazla yapmışım."

Gülümseyip teşekkür ettikten sonra Teoman, "Bu nedir?" diye sordu bana sessizce.

"Keşkek. Temel olarak buğday ve tavuktan yapılır. İyice dövülmesi gerektiği için genellikle erkekler yapar. Çankırı'da düğüne de gitsen, cenazeye de gitsen, kurana ya da ramazan yemeğine de gitsen keşkek görmen olasıdır."

"En azından bu sefer doyurucu bir tarifle geldin," diye dalga geçti.

Ateşte su ısıtılıp çay yapıldı, ateşin kenara ayrılan közünde Türk kahvesi yapan oldu. Birbirini tanımayan

bunca insanın arasında samimi bir bağ vardı. İnsanların yeniden insani değerlerini hatırlaması için medeniyetten bu kadar uzakta, soğuk ve yalnızlığın içinde muhtaç kalması gerekiyordu demek ki.

Karanlık iyice çöküp insanlar bir bir çadırlarına dönerken tomrukta yan dönüp Teoman'ın bacaklarının arasına girerek sırtımı gövdesine yasladım. Battaniyenin uçlarını üzerime örterken bana sarılıp ellerini belimde birleştirdi. "Bu çok iyi bir fikirdi, bunu daha önce yapmalıydık."

Başımı omzuna yaslayarak gece göğüne baktım. "Tam zamanında yapmışız gibi hissediyorum. Hiçbir plan olmadan, tamamen doğal bir zaman akışıyla... Bize uymayan plansız bir eylem."

Gülümsedi. "Demek ki akışına bırakınca o kadar fena olmuyormuş."

"Yine de buradan sonra kontrolü ele almamıza engel olmayacak."

"Kesinlikle," derken iç çekti. Ardından kafasını benim gibi geriye atıp göğe baktı ve hayranlıkla soludu. "Bu elektriklerin kesildiği geceyle kıyaslanamaz bile."

Gökyüzünü yıldızlar dolduruyordu. Samanyolu'nun bir kolu tepemizdeydi. Binlerce yıldız, mavi ve mor bir bulut gibi bir arada ışıldıyordu. Samanyolu kolunun çevresinde de binlerce yıldız, lacivert göğü süslüyordu. Geceyi, gökyüzünü parlak mavi bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Kesinlikle buraya gelmemize değmişti. Daha önce hiç bu kadar yıldızı bir arada görmemiştim, daha önce hiç Samanyolu'nun bir kolunu ilk elden görmemiştim.

"Baş döndürücü güzellikte," dedim fısıldar gibi.

Teoman, kafasını eğip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Bunu görmek için sana eşlik etmeyen o insanlar aklı başında değil, deliymiş. Bunu nasıl kaçırırlar?"

Bir süre başım Teoman'ın omzunda, büyülenmiş bir şekilde yıldızları izledim. Bir transta gibiydim, evrendeki yerimi bulmuş gibi huzurlu hissediyordum. Teoman'ın, açıkta kalan boğazımı öpmesiyle kendime gelip ona baktım. Ateşte parlayan ela gözleri bana odaklanmıştı. "Sana bir hediyem vardı," dedi, elini montunun cebine atarken. "O karışıklıkta veremedim. Şimdiden daha uygun bir zaman da düşünemiyorum."

Dönüp karşısına oturdum. Cebinden çıkardığı küçük kutuyu bana uzattı. Kadifeden gümüş bir kutuydu. Biraz şüphe, biraz merakla kutuyu alıp kapağını kaldırdım. Birkaç saniye boyunca içindekine boş boş baktım.

Teoman, tepkimi yanlış anlayıp "Beğenmedin mi?" diye sordu.

Bense şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Kutunun içinde köstekli saate benzeyen bir kolye vardı. Şeffaf olduğundan çarkları, sistemi görünüyordu. Şeffaflığın ardında görünen her parçası altın rengindeydi, sayıları ise siyahtı. İşlemeli bir halkanın içine oturtulmuş gibiydi. "Beğenmek mi? Teoman, bayıldım. Bu... bu muhteşem. Ne ara, nereden buldun bunu?"

Kutuyu ellerimden geri aldı. Gülümseyerek saat kolyeyi kutudan çıkardı, kutuyu cebine geri koydu. Kolyeyi takmak için boynuma uzanırken "Bulmadım," dedi. "Yaptım. Pekâlâ, ustalardan biraz yardım aldım ama tasarımı tamamen bana ait."

Ona hayretle baktım. Benim için, tam seveceğimi bildiği şekilde bir saat kolye tasarlamış, üstüne bir de yapımında yer almıştı. "İnanılmazsın."

Boynuma taktığı kolyenin ucunda sallanan gösterişli şeffaf saat, yakamdan girip göğüslerimin arasına oturduğunda soğuğuyla ürperdim. Saati dışarı çıkarıp arkasına baktım. Arkasına yerleştirilmiş levhaya ufak bir not işlenmişti.

Gördüğüm en parlak ve en güzel yıldıza...

-T

Saati yerine geri bırakıp bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. Söyleyecek kelime bulamıyordum. Ne söylersem söyleyeyim yeterli olmayacak gibiydi. Bana bu saati vermek için bundan daha iyi bir zaman seçemezdi. Her şey öylesine senkronize ve ilginç bir şekilde öylesine doğaldı ki büyü kendi kendine işliyordu.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Sadece benden bir hediye taşımanı istedim ve bunun özel bir şey olmasını istedim."

Kesinlikle öyleydi, kesinlikle bunu başarmıştı ama bu anı konuşarak bozmamalıydık. Sessizliğin tadını çıkarmalıydık, kelimeler şu an yalnızca sihri bozuyordu. Ona yaklaşıp elimi ensesine atarak dudaklarına hafif ama baştan çıkarıcı yavaşlıkta bir öpücük kondurdum. Çok sessizce "Teşekkür ederim," dedim. Yeterince sessiz olursam, büyü bozulmazdı belki.

Büyü bozulmadı. Teoman, onu sağlamlaştırmanın bir yolunu buldu. Bacaklarımdan tutup beni kendine çekerek bacaklarımın beline dolanmasını sağladı. Kendimi onun kucağında bulduğumda yüzlerimiz hizalanmıştı.

Benim gibi yavaş bir öpücükle başladı, sonra öpüşünü derinleştirdi. Artık üşümüyordum, aksine yanıyordum. Yıldızlar kafamın içinde dönüyorlardı.

Kendimi ona bastırdığımda dudaklarından bir inleme kaçtı. O kadar uzun zamandır birbirimizi uyarıyorduk ki patlama noktasına gelmiş olmalıydık. Aramızda bir çekim vardı, yüksek gerilimin elektriksel sesi neredeyse duyulabiliyordu. Elleri belimden kalçalarıma doğru inerken birden durdu. Yakınlardaki kamp çadırlarından birinin fermuarı açılıyordu. Teoman, bana şöyle bir baktı, sonra kaşlarını çatıp elimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordum, peşinden kendi kamp çadırımıza giderken.

"Benden başka kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum," dedi kıskanç bir tavırla. Gözlerimi devirirken bir şey demedim. Ben de kendi açımdan umumi bir alanda birinin kollarında erirken görülmek istemiyordum zira.

Çadırın tavanında ufak, yuvarlak, şeffaf bir parça vardı. İstenirse kapatılabiliyordu ama yıldızları görmek istediğimizden açık bırakmıştık. Tam o çemberin altına oturup loş ışıkta birbirimize baktık. Kabanımı ve ardından hırkamı çıkarırken gözlerimi ondan çekmedim.

"Bana biraz daha böyle bakarsan pişman olacağın şeyler yapabilirim," diye uyardı beni.

"Pişman olmayacağım," dedim güven veren bir sesle.

Çok yavaş bir şekilde montunu ve kazağını çıkarıp bir kenara koydu. Gözlerimi çıplak gövdesine indirdiğimde sweatshirtüme uzanıp başımdan yukarı çekerek çıkardı. Açık saçlarım dağılıp yüzüme düştü. Başımı iki yana sallayarak saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken

ellerini başımın iki yanına getirip saçlarımı okşarcasına düzeltti. Ardından tekrar dudaklarıma uzanıp öptü. Öpüşüne anında karşılık verdim. Pantolonunun kemer yerlerinden tutup onu kendime çektim. Düşünmüyor, sadece zamanın akışına göre hareket ediyor gibiydik.

Kendini bana bastırırken aynı zamanda da dudaklarını ağzımdan çekip çeneme indirdi. Saçımı tutup başımı geriye yatırırken boğazıma doğru öpücüklerle bir yol çizmeye devam etti. Başım geriye yatınca tavandaki gözlem penceresinden gökyüzündeki yıldızları gördüm. Sarhoş edici bir andı.

Saçlarımı bırakıp bir elini çıplak belime doğru indirdi. Diğer eli sırtımdaydı. Ela gözleri kararmıştı; arzuyla ve ciddiyetle bana bakıyordu. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim soluklanır gibi. "Peki sen?"

"Daha emin olamazdım," diye karşılık verdi.

Yeniden karşıma geçip sütyenimi çözdü, sırtımdaki dövmenin üzerinden yavaşça indirdiği elini belime koydu. Utanmadığımı fark ettim, ne ondan ne de çıplak vücudumdan. Onunlayken öyle doğru ve öyle rahat hissediyordum ki bir an bile utanacağımı sanmıyordum. Duygular zaten bende farklı işliyordu.

Diğer elini pantolonumun beline kadar indirdi. Gözlerime bakarken düğmemi çözüp fermuarımı indirdi. Kalp atışlarımla aynı oranda hızlanan soluğumu dudaklarına doğru verirken beni yeniden öptü. Heyecanımı fark edince beni rahatlatmak ister gibi "Bırak da seninle ilgileneyim," dedi.

"Ya bu kadar yoğunluğu kaldıramazsam?" diye sordum inlercesine.

Sakince ve gözlerimin içine bakarak "Kaldırabileceğini biliyorum," dedi. Sonra anlık bir tereddüt yaşadı. "Durmamı ister misin?"

Ah, hayır, beni bu kadar ileriye taşımışken, bu haldeyken duramazdı. "Hayır, sakın," dedim ve kendimi ona doğru bastırdım.

O da durmadı. Soluklarım düzensizce çıkarken, kalbim delice atarken, gözlerimin içine bakarak beni doruğa çıkarırken de durmadı. Ona göre bu gece sadece benimle ilgiliydi. Ben de durmasını istemedim.

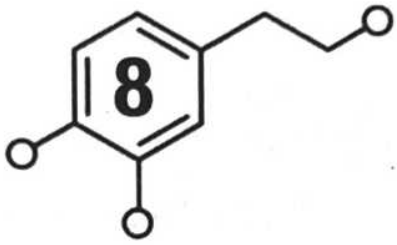
O an, orada, Samanyolu'nun içindeydik. Samanyolu üzerimizde, Samanyolu etrafımızdaydı. Tam o anda biz birer yıldızdık. Carl Sagan'ın dediği gibi DNA'mızdaki nitrojen, dişlerimizdeki kalsiyum, kanımızdaki demir, çöken yıldızlardan yapılmaydı. Biz yıldızlardan yapılmaydık.

Sonraki saatler çift kişilik uyku tulumunun içinde, vücutlarımız birbirine dolanmış şekilde yatarken Teoman, saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Mayışmış bir şekilde, yarı kapalı gözlerle kollarında yatıyordum. Teoman birden, bir şeyi açıklığa kavuşturmak ister gibi "Nihan?" dedi.

"Efendim?" dedim uykulu çıkan sesimle. Ağırlaşan gözkapaklarımı kaldırmaya çalışarak kirpiklerimin arasından ona baktım.

"İlkin olmadığımı biliyorum ama sonun olmakta kararlıyım. Lütfen bunu aklından çıkarma."

Teoman

Ondan önce uyandığımda düşünmeye vaktim oldu. Bir kolumu kendine yastık yapmış, hâlâ uyuyordu. Dingin, huzurlu bir yüz ifadesi vardı. Boştaki kolumu uzatıp elimi saçlarına bıraktım, bir tutamı parmağıma dolayıp dolayıp çözdüm. Saçlarıyla oynamanın bir terapi gibi iyi geldiğini fark ettim.

Uyurken bu kadar huzurlu görünmesinin aksine ruhunda yaralar olduğunu biliyordum. Psikolojisi çökmüştü, hem de onun üzerine. Kendini bu kadar güçlü görürken, başkalarına bu kadar güçlü görünürken fazla sosyalleşmenin onu yıkabileceği kimin aklına gelirdi ki? Onu tanımadan önce biri bana böyle bir şeyin mümkün olduğunu söyleseydi dalga geçerdim. Ama şimdi onu tanıyordum, aynı hissetmesek de onu anlıyordum. Ve dahası onu seviyordum. Artık bu olay bende dalga geçme isteği uyandırmıyordu, aksine onu koruma isteği uyandırıyordu.

Gözlerini açıp uykulu gözlerle bana baktı. "Günaydın," dedim tebessüm ederek. Öne uzanıp alnına öpücük kondurdum, o sırada o da gülümseyerek gözlerini kapadı.

Geri çekildiğimde gözlerini yeniden açmıştı. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Sana yeniden daha büyük bir aşkla âşık olacak kadar."

İç çekip yüzünü göğsüme gömdü. "Gerçek hayata dönmek zorunda mıyız?"

Hafifçe güldüm. "Ne kadar uykulusun sen? Gerçekçi olduğunu bilmesem..."

"Haklısın. Orada olmadığımda neler olduğunu ve neleri kaçırdığımı deli gibi merak ediyorum," dedi, ardından esneyip doğruldu. "Bir şeyler yiyelim, üşüyorum."

Ona yattığım yerden arsız bir sırıtışla baktım. "Bunun için bir şeyler yapabiliriz."

Sırıtışıma karşılık verse de dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup "Sonra," dedi.

Yolumuza devam ettik. Hiç acelemiz yoktu. İlginç bir yer gördükçe durduk, keşif yaptık. Ara sıra anayoldan çıkıp yan yollara saparak yolun nereye çıktığına baktık. En sonunda Nihanların köyünü bulduk.

Evin çok işi vardı ama o geceyi de orada geçirmeye karar verdik. L şeklinde, beyaz boyalı, beton bir evdi. Arka taraftaki dairenin girişi ayrıydı ama ön cephedeki iki dairenin girişi avludandı. Nihan, bahçe duvarına tırmanıp avluya girerek çift kanatlı ahşap kapıyı açtı. Sanırım ona artık alıştığımdan bu hareketi tuhaf gelmedi.

Avlu kapısı, uzun zamandır görmediğim tarzda bir kapıydı. Arabayı avluya park ettikten sonra merdivenlerden çıktık. Avluda, arka tarafta üç oda vardı ama Nihan, oraların hayaletli olduğunu iddia etti. Bir zamanlar

burada küçük bir çocuk olarak bulunmuştu, bir köy evine korku hikâyeleri uydurması ve zamanla onlara inanmış olması normaldi. İçten içe bunların gerçek olmadığını biliyordu ama mistik olaylar hoşuna gidiyordu.

"Belki bir gün kimse yokken buraya kaçarım diye dairenin anahtarını çalıp kopyasını yaptırmıştım," derken kapıyı anahtarla açtı. "Avlu kapısının anahtarı yok tabii ama kendimce yöntemlerim var."

"Yalnız olduğumuza emin misin?" diye sordum karşı dairenin kapısını işaret ederek.

"Burayı yazlık olarak kullanırız, kışın bu köyde sadece üç hanenin ışıkları yanar; imam, muhtar, sütçü. Marketi geç, bakkal bile yok burada. Yazın haftada bir kamyon bakkal gelir ama kışın o da gelmez. Yani buradayken araban yoksa ölürsün."

"Vay canına Nihan, inanılmaz güven verdin," diye söylendim. Dağda o insanlarla birlikteyken daha güvende hissetmiştim.

Uzun bir koridor boyunca üç kapı vardı. Koridorun sonu geniş salona açılıyordu, salondan da terasa çıkılıyordu. Bu Nihan'ın anılarındaki terastı. Uzanıp yıldızları izlediği teras... Terasın kapısını açıp buz gibi havaya yeniden çıktım. Sol tarafta dar bir balkon, diğer daireye doğru uzanıyordu. Terasın önü ve sağı sokağa baksa da sol taraf ile dar balkon kısmı avlunun bahçesine bakıyordu. Bahçe şu an kış olduğundan uykudaydı, kuru dallar ve soğuk topraktan ibaretti.

Telefonu çıkarıp kontrol ettim, sinyal yoktu. "Gerçekten de ölüyüz," dedim.

Nihan'ın güldüğünü duydum arkamdan. "Telefonun çekmesini istiyorsan oraya çıkacaksın," dedi parmağıyla bir yeri işaret ederek.

Dönüp gösterdiği yere baktım. Terasın köşesinden görünen bir tepe vardı; iki dakika uzaklıktaki bir mezarlık. Harika, evin manzarası mezarlık, boş evler ve dört taraftaki ıssız dağlardı. Telefonu cebime sokuşturdum.

İçeri girip terası kapattık. Evi ısıtmak zaten zor olacaktı, daha fazla soğutmaya gerek yoktu. Nihan, salonun kapısını kapatıp kapının eşiğine paspas sıkıştırdı. Biri yatak odası, diğeri çok amaçlı, iki çekyatlı bir oda olan odalardan ihtiyaç duyabileceğimiz şeyleri alıp o odaları da salon gibi kapattı.

"Mutfak geniştir, orada yatarız. Tüp dolu, su açık. Şimdi elektriği de açacağım. Mutfakta taş ocak var, orada ateş yakarız, sobayı yıllar önce kaldırmıştık."

"Ben yakarım, sen elektriği aç," diye önerdim. Sonra kendi kendime güldüm. İş birliği yapan evli çiftler gibiydik. Beraber oldukça uyumluyduk.

Elektriği açmamızla banyoda sıcak suya da kavuşmuş olduk, bir köy evine göre modern bir banyosu vardı, yeni yapılmıştı sanırım. "Atalarının ruhlarını şok etmemişizdir inşallah," dedim şüpheyle. Banyoda, sıcak suyun altında beraberdik zira. Köyde aniden suyun kesilmesi ve elektriklerin gitmesi meşhur olduğundan böyle bir çözüm bulmuştuk, halimden oldukça memnundum gerçi.

"Birkaçının bu evde yapıldığına bahse girerim," diye cevap verdi.

Onu kalçalarından tutup kendime çektim. "Bir ruha da biz beden yapalım mı?"

Kaşlarını çatarken başına yapışan ıslak saçlarıyla hiç de korkutucu durmuyordu. "Bugüne kadar duyduğum en ilginç bebek yapma önerisi. Ama hayır, teşekkürler."

Çocuk istemediğini biliyordum ama onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Aslında ben çocuk istiyordum ama istesem bile şu an zamanı değildi, daha çok genç tik ve okuyorduk.

Nihan, tüm gün burada geçen anılarını anlattı, köyün efsanelerinden bahsetti. Köy yolundaki tilki tepeleri hakkında da anlatacak bir efsanesi vardı, tepedeki iki türbe hakkında da, ilkbaharda taşan çay hakkında da. Kara ve soğuğa rağmen yakınlarda ne varsa gezdik. Çay yolundaki eski değirmen, evin arkasındaki tepeye doğru çıkan yoldaki eski ilkokul, harman meydanı, uçurum gibi bir girişi olan bağ, Üç Kavak dediği yerdeki köprü... Turistik bir yer değil, tipik bir köydü ve muhtemelen baharda daha güzel görünürdü. Ama önemli olan bugün burada birlikte olmamızdı, bir anıyı paylaşıyor olmamızdı, bir zamanlar sadece kendi hayatımıza dahil olan özel bir yeri bir başka insana göstererek onu hayatımıza alıyor olmamızdı. Bu belki de bir tür 'hayatına bir başka insanı sokma' ritüeliydi.

Gece bir anıyı canlandırmak ister gibi terasa çıkıp yıldızlara baktık. Yıldızlar güzeldi ama Ilgaz Dağı'ndaki kadar değildi. Artık anılarımızda daha parlak yıldızlar vardı.

Ertesi sabah kapının hızlı hızlı vurulmasıyla uyandık. Taş ocaktaki ateş neredeyse sönmüş, mutfak hafiften soğumuştu. Birkaç saniye içinde kendimize geldiğimizde gidip kapıyı birlikte açtık. Kapıda altmışlarında görünen

iki adam vardı. "Buyurun?" dedi Nihan, sanki kırk yıldır bu evin sahibiymiş gibi bir özgüvenle.

"Kim bunlar?" diye fısıldadım Nihan'ın kulağına doğru.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı sessizce.

"Kimlerdensiniz? Nasıl girdiniz bu eve?" diye sordu öndeki amca.

"Ferda'nın büyük kızıyım ben."

"Aa, e mi? Baştan desene! Dumanı görünce gözlerim irildi, göğnüme ağrılar girdi. Yangın çıktı sandım, eve hırsız girdi sandım. Bu köye değil hırsız, bakkal bile gelmez ya neyse! E peki, bu herif kim?"

Üç çift göz anında bana döndü. Nihan, gözlerini tekrar iki amcaya çevirerek "Kocam," dedi. Nasılsa evli çift taklidi yaptığımız ilk zaman değildi bu, pratiğimiz vardı. "Evleneli çok olmadı. Kayseri'de evlendik, o yüzden kimseyi çağıramadık nikâha, kusura bakmayın."

"He, e mi? Hayırlı olsun o zaman kızım, Allah bir yastıkta kocatsın. Sen kimlerdensin delikanlı?"

Laf sonunda bana gelince kendimi kanıtlar gibi dik durup "Üstünerlerdenim," dedim. Kendimi ideal damat olarak Nihan'ın ailesine kanıtlamaya çalıştığım yetmezmiş gibi şimdi bir de muhtemelen köyün imamı ve muhtarı olan bu iki adama kanıtlamaya çalışıyordum.

Amcalar birbirlerine baktıktan sonra tekrar bize döndüler. "Onlar kim be? Hangi köy?"

"Trabzonluyum ben, amca."

Bana şöyle bir bakıp "I-ıh, tanıman," dedikten sonra yeniden Nihan'a döndü öndeki amca. "Trabzon'a mı

gelin gittin? Yabancıya gitmişsin aa! Bizim Münire seni oğluna isteyecekti de okulun bitecek diye bekliyordu."

"Amcacım şimdi bunları konuşmasak mı?" diye sırıttı Nihan.

Bense gökten zembille inen bu görücülerin elçilerine ters ters bakıp sözde karımı belinden tutarak kendime doğru çektim. Münire'ye de oğluna da başlatmasınlar şimdi! "Neyse amcalar, biz yola çıkacağız, hadi kalın sağlıcakla!" deyip diğer elimi kapıya koydum, her an kapatmaya hazır bir şekilde.

"Damat dellendi," dedi arkadaki amca, bıyık altından güler gibi.

"Damadı kızdırmayın amca, Karadeniz damarı tutuyor," dedi Nihan da. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Ana-kız ne fışkı yemeye gittiniz ki ele? Aha şimdi uğraşıdurun; birinin Trakya damarı tutar, diğerinin Karadeniz, peh!"

Nihan, annesinin ikinci eşinden de boşanmak üzere olduğunu gündeme getirmek yerine artık konuyu kapatmak için "Ama amca, sizle de uğraşılmıyor ki! Ocakta yemeğim var benim, daha yola çıkacağız aa!" dedi.

"İyi iyi. Neyse daha geniş bir zamanda konuşuruz. Anangile selam söyle." Ardından söylene söylene merdivenleri inip gittiler. Avlunun ahşap kapısının kapanma sesini de duyunca kapıyı kapatıp mutfağa döndük.

"Ocakta yemeğin mi var?" diye sordum gülerek.

"Fıkra gibiyiz yemin ediyorum," diye gülmeye başladı o da.

"E mi?" dedim kendimi tutamayarak.

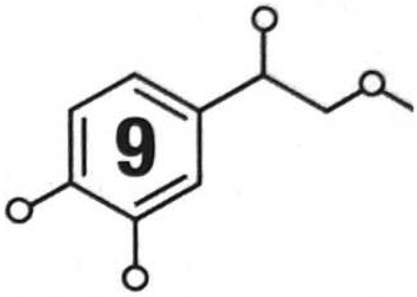
"E."

"Peki, Münire'nin oğlu kim, Ferdagillerden Nihancığım?" diye sordum konuyu aniden ciddi bir yere çekerek. Çünkü damat cidden delleniyordu ve Karadeniz damarı tutuyordu.

"Ben ne bileyim, Üstünerlerden Teomancığım? Muhtemelen oğlanın da haberi yoktur, oğluna gelin arayan tipik annelerden biri işte."

Ona inanıp konuyu bıraktım. Eşelemeye gerek yoktu, sonuçta eski toprakta görülen normal eylemlerden biriydi. Kadın, kendi köyünden gelin bulma telaşındaydı muhtemelen. "Neyse ocaktan yemeğini al da bir şeyler yiyip çıkalım." Elbette ki ocakta yemek falan yoktu.

O yolculuk bize pek çok şey kattı. Belki de bir insanı tanımanın yöntemlerinden biri de buydu. Ama yine de tuhaf hissettiren bir şey vardı; ne olduğunu tam olarak anlatamadığım bir şey... Sanki hem bir son hem de bir başlangıç içeriyordu. Sanki hem biz, biz değildik hem de hiç olmadığımız kadar kendimizdik. Yeni döneme başlayamayacak kadar çok değişmiş gibiydik. Sanki aradan bir ay değil, yıllar geçmişti. Sanırım haklıydım, bir kaosa sürüklenmiştik. Ve şimdi büyük patlamanın ardından yeniden düzeni kurma vaktiydi.

Nihan

Rüya ve kâbus karışımı bir sömestr tatilinden sonra bahar dönemine başlamak, gerçekliğe dönmek gibiydi. Gerçeklik, ona dönmemiz için sürekli tetikte beklemişti. Ve şimdi ona dönmek, aynı zamanda hem iyi gelirken hem de bunaltıcıydı.

Fakülte eskisine göre daha sessiz ve boş görünüyordu. Edebiyat'ın taşınmasıyla sol kanat tamamen boşalmıştı. Sağ kanadın giriş katında bulunan Sosyoloji ise yeni fakültede taşınacakları yer henüz bitmediğinden bir dönem daha buradaydı. Anlaşılan Mühendislik bölümünün buraya gelecek olması sadece efsaneydi çünkü sol kanat şeritlerle kapatılmıştı, tadilat yapılacaktı. Fakültenin tramvay durağına bakan dış cephesinde kocaman, demir harflerle yazılı 'Fen ve Edebiyat Fakültesi' yazısından 've Edebiyat' kısmını kaldırmışlardı; ama harflerin altında kalan rengi atmamış boya, yıllarca kirden ve güneşten rengi atan dış cephe boyasının arasında kalarak silikçe olsa da 've Edebiyat' kısmını açığa çıkarıyordu.

Sanki Edebiyat, buradaki varlığını kimseye unutturmak niyetinde değil gibiydi.

Fakültenin bahçesinin ortasında durmuş, binaya bakmaya devam ederken oldukça tanıdık bir sesin "Kaçak!" diye seslenmesiyle kendime gelip arkama döndüm.

"Eray!" Yüzüme aniden bir tebessüm yerleşti, o an onu ne kadar özlemiş olduğumu fark ettim.

"Eray ya... Tüm sömestr aramadığın Eray! Neredesin kızım sen? Dönem bitince arkadaşlık da mı bitiyor?"

Hatamı anladığımda ifadem donuklaştı. Ne kadar kötü ve sorumsuz bir arkadaş olduğumu bir kez daha anladım. Benim sorunum buydu; insanlara hayatımdan gelip geçen figüranlar gibi bakıyordum. Sanki o an yanımda ihtiyacım olduğu kadarıyla bulunmaları gereken, sonrasında bir işim olmadıkça haberleşmemiz gerekmeyen, o an vakit geçsin diye konuştuğumuz ama sonrasında önemli olmadığı için konuştuklarımızı hatırlamadığım, bazılarının yüzlerini ve isimlerini dahi unuttuğum figüranlar... Ben gelmiş geçmiş, en bencil içedönüktüm.

"Eray, özür dilerim. O kadar çok şey oluyordu ki... Aslında aramam gerekirdi haklısın ama-"

Eray, birden gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum be! Ben de seni aramadım sonuçta, değil mi? Sence kızmaya hakkım var mı?"

"Off geri zekâlı, kendi içimde kendimi ne kadar paraladım, biliyor musun?" diye söylendim yeniden gülümseyerek. Fakat ne kadar şaka yapıyor olursa olsun, iç hesaplaşmamda haklıydım.

"Tahmin edebiliyorum," derken hâlâ gülüyordu. "Bende de az şeyler olmadı tabii. Gel, anlat bakalım, neler oldu?"

Konuşmaya devam ederken fakültenin bahçesine kurulan ve içinde birçok piknik masası bulunan çardağa geçip boş bulduğumuz bir piknik masasına karşılıklı oturduk. "Nereden başlasam bilmiyorum. En iyisi Teoman'ın, babamların evine kahvaltıya gelmesiyle başlayayım."

"Sahi, o nerede?" diye sordu araya girerek.

"Ben çıkarken uyuyordu, öğlene doğru gelir. Belki de hiç gelmez, bilirsin; beyimiz okula ilk gün gelmeyecek kadar havalı."

Eray yeniden güldü. "Bence sırf senin için artık her gün okula geliyor. Neyse, devam et."

Ve ben de devam ettim. Ben espriye vurarak anlatırken yaşananlar gerçekten komik geliyordu ama yaşarken hiç de öyle değildi. Eray, üvey babamın parmaklarını kırdığım ana kahkahalarla gülmüştü ama en son köyde kapımıza dayanan amcaları anlatırken kopmuş, gülmekten gözünden yaşlar gelmişti. Onunla birlikte ben de gülerken artık konuşmakta zorlanıyordum. Sözde bahar dönemi şubatın ikinci haftasında başladığı için hava hâlâ soğuktu ama biz, gülmekten kıpkırmızı kesilmiştik.

"Dur dur, tamam!" diye susturdu beni Eray en sonunda. "Gülmekten altıma yapacağım."

İkimiz de durup sakinleşmeye çalıştık. Ardından "Sende neler oldu, onu anlat," dedim. O an onu bir figüran gibi değil, gerçekten dinliyordum.

"Bu oldu!" dedi, elini tek taş yüzüğü olan kızlar gibi kaldırarak. Tabii yüzük parmağındaki tek taş yüzük değildi.

"Oha! Söz yüzüğümü lan o?"

"Ev-vet, Nihancığım. Dünya evine giriyorum."

"Aman dünya evi sana girmesin de... Biliyorsun, o işler sakat. Ee, nasıl oldu bu?"

"Hande'yle tekrar deniyorduk ya... Bu sefer ikimiz de daha anlayışlı davrandık birbirimize. Birbirimizi daha iyi tanıdık, sorunlarımızı çözdük. Orta yolu bulduk. Sonra bir baktık ki ailelerimizi tanıştırıyoruz, iş yavaş yavaş ciddiye biniyor. Eh, Hande'nin de güvensizliğini ve kıskançlığını biliyorsun, ben de kızdan vazgeçecek gibi değilim; birbirimizi birbirimize bağlarsak daha iyi olur diye düşündüm ve evlenme teklifi ettim."

"Hmm, gerçekten de hiç acele olmamış ve son derece aşkla yapılmış bir teklif. Tebrikler," dedim iğneleyerek.

"Biliyor musun, Nihan? Seni özlemişim." Ben daha cevap veremeden gözleri başka bir yere kaydı. "Teoman mı o?"

Omzumun üzerinden arkaya baktım. Gerçekten de Teoman'dı ve hız kesmeden bize doğru geliyordu. Yanımıza vardığında orada değilmişim gibi bana bakmadan "N'aber Eray?" diye sordu.

"İyidir, senden n'aber?" diye karşılık verdi Eray şaşkınlıkla.

"İyi, ne olsun? İşin olmadığında yanımıza gelsene. Öğle arasında çocuklarla Çardak'ta oluruz."

Eray, aynı şaşkın ifadeyle "Tamam, tabii," derken ben de yok sayıldığım için şaşkındım. Bildiğim kadarıyla aramızı açacak bir şey yaşamamıştık.

Ardından Teoman, masaya, önüme bir kahve bardağı bıraktı. "Bu senin. Öğle arasında görüşürüz." Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra dönüp

çardaktan çıktı ve fakülte basamaklarını hızla çıkarak binanın içine doğru gözden kayboldu.

"Gloria Jean's?" dedim, önümdeki bardağı havaya kaldırarak. Kantinden veya Çardak'tan aldığımız ucuz kahveye, otomattan aldığımız daha ucuz kahveye ne olmuştu?

"Adamın yolunun üzerinde Starbucks yoksa demek..." diye dalgaya aldı Eray. "Ne oldu buna? Bu neydi şimdi?"

İç çekip kahveden bir yudum aldım. "Tasarruf yaparken birden parayı bol bulunca kafayı yedi, sapıttı. Üstüne bir de yöneticilik falan derken özgüveni epey tavan yaptı."

"Ve bunu bu halde kabul mü ettin?" diye sordu başparmağıyla Teoman'ın girdiği fakülte binasını göstererek.

"Eh, en azından kahve getiriyor, değil mi?" diyerek omuz silktim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Günün ilk iki dersinden çıkıp öğle arasını geçirmek için Çardak'a giderken hâlâ söyleniyordum. "Ulan, ilk günden ders mi olur ya? Yoklama da alıyorlar bir de!"

"Şaşırdın mı? Sanki ilk kez böyle... Yahu Astronomi'nin puanı düşük, kolay olur diye yazdığım bilmem kaçıncı tercihimle yerleştim; çektiğim çileye bak!" diye devam etti Eray.

Bu, bölümümüzle ilgili acı bir gerçekti. Ben ve benim gibi tuhaf olan Serhan adında bir öğrenci hariç, geriye kalan herkes ilk tercihleri olmadığından buradaydılar. Kimilerinin on dördüncü tercihi falandı Astronomi. Bazıları bu bölümü ne ara tercihlerine yazdıklarını bile hatırlamıyorlardı. Sırf puanı düşük olduğu için kolaydır

düşüncesiyle son tercihlere yazılmıştı. Ama bilmedikleri bir şey vardı. AUB'un puanının düşük olmasının nedeni bölümün kolay olması değildi; az tercih edilen ve iş imkânı kısıtlı olan bir bölüm olmasındandı. Aksine bölüm oldukça zordu. AUB'a girmek kolaydı ama AUB'dan çıkmak zordu. Zira astronomik sayılarla ve uzayla uğraşıyorduk. AUB'u ilk tercihine yazan sadece ben ve Serhan olduğumuzdan hocaların ilgisini birinci sınıfın ilk dersinden çekmiştik ama ilgi, beklentiyi de yanında getirmişti. Biz kalmıştık ama ilk seneden bölümden kaçanlar olmuştu ve bölüm artık öğrenci almamaya karar vermişti.

"Şşş, öyle deme, yıldızların gücüne gider. Valla güneş çarpar."

"Öff Nihan, derslerde beynin eridikten sonra hiç çekilmiyorsun."

Söylene söylene Çardak'a vardığımızda bizimkiler bir masaya kurulmuştu çoktan. Hava hâlâ soğuk olduğundan Çardak'ın büyük bir kısmı kapalıydı ve elektrikli ısıtıcılarla ısıtılıyordu. Masada Teoman, Acar, Sinan ve Numan'ın yanı sıra Melike de vardı.

Melike yapmacık bir kahkahayla gülerken telefonun ekranına sinirle basıyordu. "Ahaha, fuck you."

Ona şaşkınlıkla bakarak masanın etrafında döndüm ve Teoman'ın yanındaki sandalyeyi çektim. "Herkese merhaba. Nasılsınız?"

"Oo Nihan!" diyerek ayağa kalktı Numan.

Ardından "Aa yenge, iyiyiz, sen nasılsın?" dedi Sinan. Birkaç ay öncesini düşündüğümüzde Sinan için yenge olmak komikti.

"Yenge ne be?" diye söylenirken sonraki kişiyle selamlaşmak için döndüm.

"Hoş geldin, Nihan," dedi Acar, ayağa kalkıp gülümseyerek.

"Hoş buldum," diye karşılık verip resmî bir tokalaşma ve sarılmadan sonra yerime oturdum. Eray da benim gibi herkesle selamlaşıp Sinan ile Numan'ın arasındaki sandalyeye oturdu.

O sırada Melike, elinin tersiyle masadaki kül tablasını "Şşibal!" diyerek iteledi. Telefonu sinirle masaya bırakıp bize döndü. "Aa, siz ne ara geldiniz? Hoş geldiniz, tatil nasıldı?"

"İdare ederdi, seninki nasıldı?" diye sordum.

"O kadar eğlendim ki anlatamam," dedi Mel, sahte olduğu belli olan gülüşüyle.

"Bunun nesi var?" diye sordu Teoman, Numan'a doğru eğilerek.

"Flörtü, küfrün kızlara yakışmadığını ve bunun çok ayıp olduğunu söylemiş. O da sabahtan beri dağa taşa üç dilde küfrederek kendince intikam alıyor. Asıl sabah görecektin, kahve otomatını tekmeleyerek küfrediyordu, çünkü otomat kaşık vermemiş. Güvenlik gelmeden çıkardım fakülteden. Bir de o kafayla Fen Fakültesi'ne gitmiş, zorla yeni fakülteye götürdüm ha'mfendiyi."

"Al işte, ben de terk ediyorum seni, ne halin varsa gör, şayze!" diye devam etti Melike.

"Pekâlâ, bu dördüncü dil oldu," diye belirtti Numan, düşünceli bir şekilde.

"Bu kadınları anlamıyorum, birileri de bana küfürlü haiku yazmıştı," diye şakayla karışık söylendi Teoman.

"Benim hiç öyle sorunlarım yok," dedi Eray neşeyle arkasına yaslanırken. Masadaki diğer erkekler, ona bıkkın ve nefret dolu bakışlarla baktı.

Onlar Eray'ın sözlenmesinden konuşurken Numan'la yer değiştirip Mel'in yanına geçtim. "Mel, iyi misin?"

"İyiyim," dedi şaşırtıcı bir şekilde aklı başında bir ses tonuyla. "Sadece biraz sinirliyim ve bu şekilde eğleniyorum. Merak etme, yarına hiçbir şeyim kalmaz. Sanki tüm manyaklar beni buluyor. Flört edeceğim erkekleri o kadar elemeden geçiriyorum, yine de hepsinden bir sorun çıkıyor."

"Flört etmemeye ne dersin?" diye araya karıştı Numan.

"Ama bazen sıkılıyorum ve bu da eğlenceli." Aynı kişilik tipinden olduğum birinin, benden çok farklı özelliklerinin olduğunu öğrenmek bende bir nevi aydınlanma hissi yaratıyordu.

"Sırf eğlenmek için insanlarla flört mü ediyorsun? Bu insanların duygularıyla oynamak değil mi?"

Acar'ın ciddi sorusu hepimizi durdurup ortamı sessizliğe gömdü. Donakalan Melike, kendine gelip "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordu. "Söylesene Acar, kaç kızla çıkıp sırf bağlanamadığın için ayrıldın?"

"Aynı şey değil, Melike."

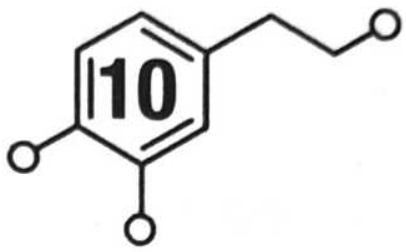
"Biliyor musun, bir yönden benziyoruz aslında. Benimle çıkmadın ve ben de seninle flört etmedim, nasıl olurdu aca-"

"Hop!" diye konuşmalarını kesti Numan. Fiilen de kestiğini belirtircesine elini aralarına uzatmıştı. "Her şeyin bir sınırı var." Ardından Melike'ye dönüp ondan daha

önce hiç duymadığım katı ve ciddi bir sesle "Sen de artık kendine gel ve eğlenmek için başka uğraşlar bul," dedi.

Melike kollarını göğsünde bağlayıp omuz silkerek arkasına yaslandı. Acar ise beni karıştırmayın dercesine ellerini kaldırıp diğerlerine döndü. Dönemin ilk günü için ortam fazlasıyla gergindi. Olay her ne kadar benimle ilgili olmasa da ben de diken üstünde hissediyordum.

Öğle arasının ardından bölüm başkanını görmek için AUB katına çıktığımda gözüm, bölüme ait panodaki ilana takıldı. O an bir şey hissettim. Bir ilan daha önce bana bir kapıyı açtıysa bir başka ilan da bir başka kapı açabilirdi ve okuduğum bölüme ilişkin kapılar burada tek tek kapanıyorken bu ilanın bana bir kapı açmasına ihtiyacım vardı.

Teoman

Sonraki gün okula gitmek için evden çıkarken kapının önünde bir takvim yaprağı buldum. 23 Şubat 2007 gününe ait bir yapraktı. Üzerinde hiçbir not yoktu ama ilginç bir şekilde şeffaf bir kapla ciltlenip korunmaya alınmıştı. Apartmandaki çocukların düşürdüğünü ya da attığını düşünmeme engel olan tek şey de yaprağın özenle ciltlenip kapının önüne düzgünce koyulmuş olmasıydı.

Takvim yaprağını ayakkabılığın üzerine bırakarak evden çıktım. Bana bu tarihin bir şey ifade edip etmediğini düşünmeden edemedim. O takvim yaprağı büyük ihtimalle bilerek ve bir mesaj niteliğinde oraya bırakılmıştı. Okula varana kadar düşünmüş olmama rağmen o tarihe ilişkin hiçbir anı bulamadım zihnimde. Ardından takvim yaprağının Nihan'a gelmiş olabileceğini fark ettim. Uzun süredir o evde o da yaşıyordu ve kaldığı başka bir adres de yoktu. Bana bir şey ifade etmeyen o tarih, belki de ona bir şeyler ifade ediyor olabilirdi. Bunu ona sormak için yanıp tutuşurken derse yetişmek için dersliğime koşturdum.

Dersliğe girdiğimde hoca henüz gelmemişti. Belki de gelmezdi. Birkaç bölümün aksine biz ilk haftadan hemen derse başlamıyorduk. Nihan, arka sıraların birinde Acar ve Demir ile bir şey hakkında sohbet ediyordu. Bense aklımdaki soruları hâlâ dindiremediğimden başka bir sıraya geçerek internetten takvimdeki tarihi araştırmaya koyuldum.

Tarihin Nihan'la ilgili olduğunu kabul etmeyi bırak, düşünmek bile istemiyordum. Nihan'ın geçmişinden birinin ya da bir şeyin yine çıkıp da onu allak bullak etmesini istemiyordum. Biz, daha çok yeniydik ve birinin bunu karıştırmasını ya da bozmasını kabullenemezdim. Anlamıyordum, kim niye bir takvim yaprağı gönderirdi ki? Neyi hatırlatmak istiyordu, ne mesajı vermeye çalışıyordu, ne yaptığını sanıyordu? Neden son derece normal giden yaşantımıza birden böyle bir gizem düşmüştü?

Araştırmalarım bir sonuç vermediği gibi, inkâr ettiğim gerçeği de kabul etmeme neden oldu. Kafamı kaldırıp Nihan'a baktım. Benimle göz göze geldiğinde gülümseyip elini kaldırarak selam verdi.

O sırada birisi "Ders düştü!" diye bağırdı. Saati kontrol ettim, on beş dakika olmuştu da geçmişti bile. Bizim bölümde ilk on beş dakika içinde hoca gelmezse ders düşmüş demekti.

Nihanların olduğu sıraya gidip masaya oturdum. "Nihan?" dedim dikkatini bana vermesi için.

"Efendim?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kollarımı bağlamış bir şekilde masada otururken ciddi görünüyor olmalıydım.

"23 Şubat 2007 tarihi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kaşlarını biraz daha çatarken yüzünü buruşturdu. "23 Şubat 2007 mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra biraz düşünüp zihninde bu tarihi aradı. "Hayır. 2007'de doğan ya da ölen birini de tanımıyorum. Bu tarihte bir forum sitesinde bana mesaj attığını falan keşfettin de onu mu hatırlatıyorsun?" diye sordu ciddiyetimin karşısında rahatsızlık dolu bir alaycılıkla.

"Yok, hayır."

"Neden sordun ki? Bir şey mi oldu o tarihte? Cidden Teoman, korkutma beni."

"Önemli bir şey değil. Sadece dedektifler gibi 'Şu tarihte ne yapıyordun?' diye sorup tepkini ölçmek istemiştim. Eğlenceliydi aslında," dedim her şey bir şakadan ibaretmiş gibi gülerek.

"Ya Allah seni ne yapmasın!" diye söylendi.

"Ee, ne konuşuyordunuz?" diye sordum Acar ile Demir'i işaret ederek. O takvim yaprağındaki tarih belki de Nihan'la ilgili de değildi. Sadece yanlış adrese gelmiş bir evlilik yıl dönümü hediyesiydi belki de. Ama tarihin yirmi üç ile başlaması beni şüphelendiriyordu. Nihan, tanıdığım insanlar arasında yirmi üçü en çok seveniydi. Yine de tarihi ona sorduğumda yalan söylüyormuş gibi telaşlanmamış ya da ufacık bile olsa bir hatırlama emaresi göstermemişti. Üstelememeye karar verip konuşmalarına kulak vermeye çalıştım.

"Hani biz Sinema Sosyolojisi aldık ya, Demir de o dersi almış, hatta gidip hocayla konuşmuş. Biz de şimdi ondan konuşuyorduk, bu dönemin konularından ve izleyeceğimiz filmlerden bahsediyorduk. Bazı filmleri hiç

duymamıştım bile. Kendimi hem cahil hem de bilgilenmiş hissettim."

"Ders bayağı ilginç ve verimli olacak gibi," diyerek Acar'la Demir'e döndüm. Önlerindeki dönem programına bakarak konuşmaya devam ediyorlardı.

"Bir süper kahraman filmine en yakın film, Birdman. Ama o film çok çarpıcıydı, izlemiş miydin?" diye sordu Demir.

"Hayır, ama o ödül almıştı, değil mi? 2015 miydi?"

"2014'tü galiba ya."

"Boyhood'un çıkıp ödül aldığı seneydi," diye lafa karıştım. "Zaten aynı dönemde vizyona girmişlerdi."

"Doğru doğru, o ikisini arka arkaya izlemiştim ben hatta," diye onayladı Nihan.

"Bir şey anlamış mıydın bari? Birdman'den yani? Türü neydi mesela?" diye sordu Demir sırıtarak.

"Kara mizah," dedi Nihan gözlerini kısarak. "Beni mi sınıyorsun?"

"Dostum, haklıymışsın, kız sinemadan anlıyor," dedi Demir. Hem söylenir hem de onaylar gibiydi. Ardından cüzdanından otuz lira çıkarıp Acar'a uzattı.

Gözlerim Demir ve Acar arasında gidip geldi. "Kız arkadaşım üzerinden iddiaya mı girdiniz lan pezevenkler?"

"Yoo, yok öyle bir şey, Acar'a borcum vardı sadece. Değil mi, Acar?"

"Dur dur, ben intikamımı alırım," dedi Nihan sinsice sırıtıp öne doğru eğilirken. Kafasının içinde tilkiler dönerken kendinden emin görünüyordu. "Demir, Tarkovski."

"Off, hayır ya, o olmaz!"

"Stalker desem-"

"Deme! Onu hiç deme! Allah belasını versin onun! Kayıp Otoban bir, o iki!"

Nihan, kahkaha atıp elini iki şeyi gösterir gibi salladı. "Bir gün bu ikisini birlikte peş peşe izleyelim, acayip eğlenceli olur."

"Eğlence anlayışına hastayım, güzelim," dedim gözlerimi devirerek.

"Valla iki seçeneğin var," dedi Nihan ve sol elini avucu yukarı bakacak şekilde sola kaldırdı. "Lynch[12] ya da..." Aynı şekilde sağ elini de avucu yukarı bakacak şekilde sağa kaldırdı. "...linç. Sen seç."

Eve dönerken bir sessizlik olmuştu ve uzun zamandır ilk kez birlikte yalnız olmak beni rahatsız hissettirmişti. Nihan, birlikte yalnız olmaya bayılıyordu; odanın bir köşesinde ben film izlerken diğer köşesinde onun kitap okuması ya da ben haberlere bakınırken onun gelip yanımda uyuklaması gibi. Aslında öyle zamanları ben de çok seviyordum ama şu an nedense kendi iç dünyasında bensiz olması beni dışlanmış hissettiriyordu. En sonunda basit ama ilgi çekici, güvenilir bir konu açmaya karar verdim. "Melike, flört etme konusunda seni aşmış durumda, değil mi?"

Nihan, bana asabi bir şekilde yan yan baktı. Ups, o kadar da güvenli bir konu değilmiş demek ki. "Gerçekten kaşınıyorsun, değil mi?"

12 1997 yapımı Kayıp Otoban filminin yönetmeni David Lynch. *(y.n.)*

"Sadece seni konuşturmaya çalışıyordum," dedim dürüstçe. Yoksa konu hiçbir şekilde toparlanmayacaktı.

"Melike, nasıl bu kadar özgüvenli olabiliyor, anlamıyorum. Numan, aynı kişilik grubundan olduğumuzu söylemese asla öyle olduğumuzu düşünmezdim. Aslında Mel'e imreniyorum."

Derin bir iç çektim. Nihan'ın Melike gibi olmasını istediğimi hiç sanmıyordum. Daha fazla bela, daha fazla çılgınlık kaldırabileceğimden emin değildim. Hele hele daha fazla başka erkeklerle flört... Almayayım ben. "Melike'nin geçmişinde özgüvenini düşüren olaylar varmış, onları aradan çıkardığında özgüveni de yükselmiş ve böylece birden ne yapacağını bilememiş. Onun sosyalliği sadece yakın arkadaş çevresine karşı, yoksa senin gibi ketum ve duygusuz olabiliyor."

"Ketum ve duygusuz olmakta bir sakınca görmüyorum."

"Şaşırmadım."

Yeniden yan yan baktı ama bu konuda bir şey demedi. "Öncesinde ne olmuş ki? Çok kötü bir şey mi?"

"Bunu anlatmak bana düşmez," dedim evimizin olduğu sokağa doğru direksiyonu kırarken. "Kötü mü bilemem, biraz göreceli bir şey."

Ne kadar merak ettiği ve Melike'yi tanımak istediği yüzünden okunsa da konuyu aniden değiştirdi. Konudan konuya atlamasına artık alışmıştım, bana da normal geliyordu. "Baksana, sizinkilerden haber var mı? Yeniden seni beş kuruşsuz bırakmakla tehdit etmiyorlar, değil mi?"

Arabayı park ettikten sonra sırıtarak Nihan'ın üzerine doğru eğildim. "Neden? Onları da mı döveceksin?"

"Öf Teoman, o kadar şiddet yanlısı mıyım ben?" diye söylenirken aksini kanıtlar gibi kapıyı çarparak arabadan indi.

Ben de inince "Bilemiyorum güzelim, daha birkaç saat önce beni linç etmekle tehdit ediyordun," diye hatırlattım.

"Ciddi değildim."

Son harfini uzatarak "Peki," dedim. "İdare ediyoruz işte, yazın tekrar şirkete döneceğim. Annem biraz zorluk çıkarmaya devam ediyor ama babam ve abim onu durduruyor."

"Yuva yıkan gibi hissediyorum." Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken sesi de gittikçe kısıldı. Gerçekten her şeyden kendini sorumlu tutuyor gibiydi. Ortada olan şeylere son noktayı koymak bizi sorumlu yapar mıydı? Gerçekleri gün yüzünü çıkarmak bizi suçlu yapar mıydı? Sorunları çıkaran ve çözümleri reddeden mi daha kabahatliydi yoksa sorunları çıkaranın hatalarını söyleyen mi?

"Nihan, ailemi bu hale sen getirmedin. Senden önce de böyleydik hatırlarsan."

"Ama-" Kapıyı açarken birden durup bana baktı. "Ama aynı ay içinde hem senin aileni hem de annemin ailesini karıştırmış olmam seni de rahatsız etmiyor mu?"

İşte yine oradaydı; haklı olsa dahi çıkan tartışmalardan rahatsız olup kendini kötü hisseden kız. Onun için tartışmaları kazanmak, karşısındakini üzmekten daha önemliydi ama sonrasında bunun için kendini kötü hissettiği de oluyordu. Onlarca kez kendine haklı olduğunu hatırlatsa bile... Geç işleyen tuhaf bir vicdanı vardı. Haklı olduğumuz şeyleri savunmakta oldukça benziyorduk ama sonrasında ben kendimi kötü hissetmiyordum çünkü

yaptığımın doğruluna inanıyordum. İnsanlar yaptıklarının sonuçlarına katlanamayacaklarsa en başta düzene ve yasaya göre hareket etmelilerdi.

"Etmiyor," dedim kati bir şekilde. "Annenin o adamdan boşanıyor olması iyi bile. Bir şeyleri karıştırmış olman her zaman kötü sonuçlar doğuracak değil. Bence bu karışıklıktan herkes payına düşeni hakkıyla aldı."

Kapıyı açıp içeri girerken dediklerimi kabullenircesine iç çekti. "Neyse, yakında düzelirim." Ardından anahtarları bırakırken takvim yaprağını gördü. "Bu ne?"

"Bilmiyorum, kapının önüne bırakılmış."

Yaprağı elinde, başının yanında tutarken bana döndü. Hesap sorar gibi "Bu yüzden mi bana bu tarihi sordun?" dedi.

"Benim için bir şey ifade etmiyor. Senin için de bir şey ifade etmiyorsa yanlış adrese bırakılmıştır," dedim omuz silkerek.

"Etmiyor." Takvim yaprağını yerine bıraktı ve odasına gidiyordu ki birden durup geri geri gelerek takvime baktı. "Bir dakika..."

"Ne oldu?" diye sordum onun yanına giderek. Omzunun üzerinden takvime baktım, görmediğim bir şeyi gördüğünden şüphelenip yaprakta yazanlarda göz gezdirdim. Tarihin altında yazan 'Bugün doğan çocuklara isim' kısmına bile baktım: Betül – Bora

"23 Şubat 2007..." dedi Nihan seslice.

"Bir şey mi hatırladın?" diye sorguladım.

"Hayır, sadece... Yani, 23.02.2007. Sanki tarihle ilgili değil."

"Anlamadım, ne?"

"23.02.07. Hayır, 230207."

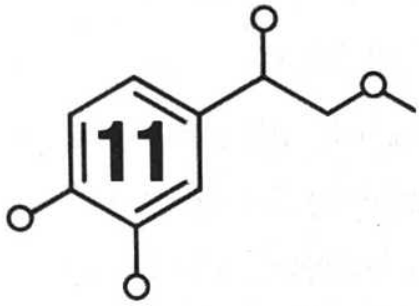
"Nihan?" Hiçbir şey anlamazken Nihan'ın çıldırdığını ve beni duymadığını düşünmeye başlamıştım.

Kafasını takvim yaprağından birden kaldırdığında gözleri kocaman olmuştu. "Bu benim şifrem. Hapkido kursundaki dolabımın şifresi. Ama ne alaka?"

"Belli ki biri sana mesaj göndermek istemiş," dedim kendi kendime konuşur gibi. "Şifreni senden başka kim biliyor?"

"İ Hoca." Gözlerini yavaşça yüzüme doğru kaldırdı. "Bir de... Efe, eski sevgilim."

"Harika." Takvim yaprağını alıp koruyucu jelatinini umursamadan avucumun içinde buruşturdum ve çöpe atmak için mutfağa doğru gittim. "Bir bu eksikti."

Nihan

Bazı ilişkilerin bitmesi gerekirdi. Bazıları öylece biterdi. Nedensiz, kavgasız, bahanesiz... Bazen sadece olmazdı. Yürümezdi. Ne yaparsanız yapın, ne kadar sevgi ve saygı gösterirseniz gösterin bir yerde kopardı. Efe'yle ilişkim de işte böyleydi. Hayatımın belki de en kötü zamanlarında yanımdaydı. Kimse bana inanmadığında bana inanmış, gerçek beni görüp sevmiş, psikolojim yerle yeksanken beni ayağa kaldırmıştı; ama yine de tüm bunlar bizi bir arada tutmaya yetmemişti.

Belki de en baştan anlatmalıydım. Onunla *docang*ta[13] tanışmıştım. Yani hapkido kursunun dövüş salonunda. Benden iki yaş büyüktü ve çoktan siyah kuşağı almıştı. Yenilerin eğitiminden sorumluydu ve ben de yeniydim. Efe, öksüzdü. Ona İ Hoca sahip çıkmış, eğitim masraflarını karşılamış ve ona kalacak yer vermişti. Zamanla Efe, docangta işe başlayarak ve daima en iyisi olmaya

13 *Korece.* Eğitim yeri anlamına gelir, hapkido salonlarına verilen isimdir. *(y.n.)*

çalışarak İ Hoca'ya vefa borcunu ödemeye çalışmıştı. Docangın üzerinde küçük ama güzel bir dairesi vardı.

F harfinin Korecede olmaması nedeniyle İ Hoca, onun adını telaffuz edemiyordu. Zaten İ Hoca'nın, ismini söyleyemediği herkese Korece bir isim ya da lakap takma gibi bir alışkanlığı vardı. Efe de Saca'ydı. *Aslan*. Cesaretinden ve isminin anlamından dolayı bu lakap verilmişti ona.

Zamanla aramızdaki ilişki öğrenci-eğitmen ilişkisinden çıkmıştı. Docangta çok fazla vakit geçiriyor, ders dışında dahi antrenman yapıyor, antrenman yapmıyorsam da bir köşede oturup kitap okuyordum. Bendeki azim ve sessiz gizem onu çeken ilk şeylerdi. Diyorum ya; aslında güzel bir ilişkimiz vardı.

Kahverengi kuşağı almamdan sonra siyah kuşağı almak için çalışırken iyice ciddileşmiştik. Lise sondaydım, nisan ayında on sekiz olmuştum ve ailevi sorunlarımda düzelme vardı. Bu yüzden sevilmeyi ve sevmeyi kendimde sonunda hak görebilmiş ve biraz olsun mutlu olmak istemiştim. Bir yönden Efe, *ilkler*imdi. Her ilk gibi unutulmayacak ama son da olmayacaktı.

Aramızdaki uyumsuzluk baş gösterdiğinde mezun olmama bir ay vardı. Hapkidoyu kurallarına göre yapmamam onu deli ediyor, bunu docanga ve sabomnime -yani hocaya- yapılan bir saygısızlık olarak görüyordu. Hayatını kurtaran şeye elbette sıkı sıkıya bağlıydı. Hapkido, savunma temelli bir dövüş sanatıydı ama ben genelde saldırı için kullanıyordum. Siyah kuşağı alıp alamamanın önündeki en büyük soru işareti de buydu. Efe'nin beni

sadece uysal ve saygılı birine, belki de bir *zene*[14] dönüştürmeye çalıştığını hissediyordum. Olmadığım birine...

Sonunda siyah kuşağı kazandığımda bana hediye ettiği, siyah kuşağı temsil eden yüzük de ilişkimizi kurtarmaya yetmemişti. Yavaş yavaş ayrılırken üniversite için şehirden ayrıldığımda tamamen koptuk. Resmî bir şekilde, kavgasız gürültüsüz, kırmadan dökmeden ayrıldık ve kendi yollarımıza gittik. En azından ben kendi yoluma gitmiştim. Onun için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değildim. Zira kapımda bulunan takvim yaprağı bunun aksini ispatlar nitelikteydi.

İ Hoca, 'Docangta kırılan şeyler sadece fiziksel ve maddi olsun; burada asla umutlarınızı, hayallerinizi ve birbirinizin kalplerini kırmayın,' derdi. Sanırım benim kırdıklarım sadece birkaç burun, kaburga, parmak, sopa veya tahta değildi.

Ertesi gün okula giderken tedirgindim. Efe buradaydı, okuduğum şehirdeydi. Evimin adresini biliyor ve şifreler bırakacak kadar da cesur davranıyordu. Uzun zaman sonra neden geri dönmüştü ve ne istiyordu? Neden şimdi?

Kardeşimi arayıp telefonun açılmasını beklerken fakülte bahçesindeki banklardan birine oturdum. Bir yandan da gözlerimle etrafı taramaya devam ediyordum. Sanki bir yerden birilerinin beni izlediğini hissediyordum. Bu his asla azalmıyor; aksine tırmanarak çoğalıyor ve anksiyetem beni boğuyordu.

"Abla?" diyerek telefonu açtı Nazlı. Tuhaf vedalaşmamızın ardından bir daha hiç aramayacağımı düşünmüş

14 *Japonca.* Zihni arındırıp tek bir şeye odaklanmayı ifade eden Budizm formu. Genellikle insanın değiştiremeyeceği şeyler konusunda endişelenmemesini öğütleyen sakin bir yaşam tarzı ifade edilirken kullanılır. *(y.n.)*

ya da telefon etmem bir kıyamet alametiymiş gibi... Vereceği cevaba göre ikinci ihtimalin gerçekleşme olasılığı vardı aslında.

"Efe, adresimi biliyor," dedim konuya direkt girerek. "Nasıl öğrendiği konusunda bir fikrin var mı acaba?"

Tam da tahmin ettiğim gibi telefonun diğer ucundaki kardeşim donakaldı. "Şey, ben..." Profesyonel bir yalancının söyleyecek yalan bulamayarak donması oldukça nadirdi. Ve bir yandan da değerli.

"Sen mi verdin adresi?"

"Nihan, ben gerçekten... yani... Üzgünüm. Bak, bilmiyordum, tamam mı?"

"Neyi bilmiyordun? Kapıma hatıralar bırakacağını mı? Yoksa bir gün çıkıp kapıya dayanacağını mı?"

"Kapına mı dayandı?!" diye sordu ani bir şokla.

"Hayır ama yapmayacağının garantisi de yok. Sonuçta adresi biliyor ve bunu yapacak kadar da cesur."

"Cesaret her zaman onun aptallığı olmuştu."

"Onu onaylardın. Şimdi arkasından konuşma. Adresimi ona neden verdin?"

"Abla, inan ki kötü bir niyetim yoktu. O zamanlar ev arkadaşının sadece bir erkek olduğunu sanıyordum, aynı zamanda erkek arkadaşın olacağını öngöremezdim ya. Yanına geldiğimi duyduğunda adresini sormuştu ve ben de söyleyiverdim."

Durdum. Nedenin ve nasılın bir önemi kalmamıştı. Sonuçlar buydu ve artık değiştirilemezdi. "Peki, Efe ile niye hâlâ görüştüğünü sorabilir miyim?" diye sordum yine de.

Nazlı, sıkıntıyla iç çekti. Sorgulanmak hoşuna gitmiyordu. "Sen gittiğinde Efe, beni kardeşi olarak görmeye ve koruyup kollamaya devam etti. Beni senin emanetin gibi koruyor. Özellikle de senin yokluğunda üvey kardeşlerimin bana bir şey yapma ihtimaline karşı... O, çocuksu Akın gibi değil; hiç sahip olmadığım öz abim gibi. İkizlerin ve onun koruması sayesinde başım hiçbir zaman derde girmiyor."

"Ah..." Öylece kaldım. Bunu hiç düşünmemiş, hesaba hiç katmamıştım. "Bunu bilmiyordum."

"Bilmeni istemedi çünkü." Nazlı, ihanete ya da hayal kırıklığına uğramış gibi soludu. "Ayrıca olayı büyütme. Efe, seni asla incitmez. Kapına ne bıraktı bilmiyorum ama bırakırken görmediysen şehirde olup olmadığına emin olamazsın. Kurye ile bıraktırmış da olabilir," diye devam etti sinirle.

Şu durumdan daha sinir bozucu bir şey varsa o da bu ana kadar bunu düşünememiş olmamdı. Oysaki sinirliyken bile sakin olduğumu ve mantıklı düşündüğümü sanırdım. Demek ki mantığın da bana ihanet ettiği zamanlar vardı. Yine de emin olmak için bir yol yoktu. Ne yapacaktım? Eski sevgilimi arayıp Kayseri'de olup olmadığını, kapıma kuryeyle anılar bırakıp bırakmadığını mı soracaktım? "Nazlı, aynı anda hem seni seviyor hem de senden nefret ediyorum. Bil istedim."

"Benden nefret etmediğini biliyorum, abla. Nefret kelimesini o kadar çok kullanıyorsun ki bir zaman sonra bir anlamı kalmıyor zaten. Efe Abi'yle konuşup ağzını ararım. Şimdi kapatmam lazım. Benden nefret etmeyi ya da beni azarlamayı daha sonraya erteleyebilirsin. Bazılarımızın ders araları on dakika. Sizinki gibi yarım saat değil."

"Sizin dersleriniz de blok değil, şimdi kapat."

"Hayır, son sözü ben söyleyeceğim!" Ve ardından kapattı. Eh, isteğini bu şekilde gerçekleştirmişti.

Sınıfa girip bir yere oturduğumda kafama çarpıp ardından kucağıma düşen silgi parçasına bakarak dudaklarımı sıktım. Bu silgi parçasının Eray'ın eseri olduğunun bilincinde, sol tarafa doğru dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne?"

"Asıl sana ne? Neyin var kızım? O surat ne?"

"Ne olmuş suratıma?"

"İşte ben de onu soruyorum. Ne olmuş?"

Bir yandan öflerken bir yandan kabanımı çıkarıp sıranın üzerindeki boyunluk ve eldivenlerin üzerine koyarak ufak bir tepe oluşturdum. Ardından çantamı da onların üzerine koyarak dağ inşa etmeye devam ettim. "Sorunlarım var, elleşme."

"Öncelikle, o benim lafım," diye başladı. "Ayrıca sıraya dağ oluşturmayı da kes, arkadakilerin tahtayı görmesini engelliyorsun."

Arkaya dönüp arkadaki iki sırada oturanlara baktım. "Engelliyor muyum?"

Biri, uyuklamasını böldüğüm için söylenirken bir diğeri "Biz zaten dersi dinlemiyoruz, yoklama için buradayız, devam et," dedi ve kafasını sıraya koydu.

"Gördün mü?" dedim Eray'a dönerek. "Sorun yok."

"Az önce tam olarak bunun tersini söylemiştin."

"Hayır, o *çoğul*du."

"Lafı dolandırma, Nihan."

Lafı ne kadar dolandırdıysam da ders başlamak bilmemişti. Sanki illa dertleşmem gerekiyordu. Dertleşmek, bazen beni yoruyordu; olanların hepsini yeniden yeniden anlatmak... Ve bazen de gereksiz geliyordu. Sinirliyken sinirlendiğim şeyi birine anlatma isteğini anında duyuyordum ama dertliyken, bir şeye üzülmüşken ilk önce şöyle bir durup üzüntümü yaşamak, derdimin neye değer ya da değmez olduğunu tartmak istiyordum. En sonunda öğle arasında her şeyi anlatacağımı söyleyip onu susturabildim.

Normalde geçmek bilmeyen blok ders, inat gibi fark edemediğim kadar hızlı bitti fakat konunun ne olduğu şöyle dursun, hangi ders olduğunun bile farkında değildim. Arka iki sırada uyuklayanlardan biri olmuştum sanki, tek farkı benim gözlerim açıktı.

Kantinde birileriyle karşılaşıp -ki bu birileri kesinlikle Teoman ve tayfasıydı- bir de onlara açıklama yapma ihtimalinden kaçınmak için soğuğa rağmen yemekhaneye gittik. En azından yemekhane büyüktü ve konuşulanların duyulması daha düşük bir ihtimaldi. Tabldotlarımızı alıp boş bulduğumuz bir masaya karşılıklı oturduk. Yanımızdaki dört boş sandalyeye birileri gelebilir diye ikisine çantalarımızı bıraktık. Gören de çok gizli bir devlet meselesini tartışacağımızı sanırdı. Oysa alt tarafı boktan hayatımın hayaletlerini konuşacaktık.

"Efe, kapımın önüne takvim yaprağı bırakmış. 23 Şubat 2007 tarihli. 230207 yani; docangtaki dolabımın şifresi," diye söze başladım. Bir yandan da tabldottaki çorbada kaşığı yavaş yavaş dolaştırıyordum.

"Onun bıraktığına emin misin?" diye sordu Eray, ekmek kabına uzanırken.

"İ Hoca kalkıp gelmediyse ondan başkası olamaz. İ Hoca manyak değil zaten. Şifreyi sadece ikisi biliyordu ki zaten dolapların şifrelerini İ Hoca belirler."

"Pekâlâ, sorumu değiştiriyorum; takvim yaprağını kapıya bırakanın bizzat o olduğuna emin misin?"

"Biliyor musun, Nazlı da aynı şeyi söyledi. Bunu neden düşünemediğimi veya ısrarla düşünmediğimi merak ediyorum. Ama Efe'yi tanıyorsam bence kuryeyle gönderme zahmetine girmez."

"Ne yani, şehirde mi?" Sonra durdu ve başından beri sorması gereken sorunun ne olduğunu fark etti. "Adresi nasıl bulmuş?"

"Nazlı isimli bir baş belasından," deyip boş ver der gibi elimi salladım. Şu an için bu uzun hikâyeydi ve gerçekten de kardeşimin, Efe'ye ev adresimi vermiş olmasını aşmıştım. "Ben amacını anlamış değilim. Neredeyse iki yıl oldu, neden şimdi kendini hatırlatma gereği duyuyor?"

"Belki başka bir sorun vardır. Seninle ya da sizinle ilgili değil de... Ya da ne bileyim, belki sensiz yapamadığını daha yeni fark etmiştir."

Ona *ciddi misin* der gibi bıkkınca baktım. Ama ya... haklıysa? Dünyanın merkezi ben değildim ya. "Eğer öyleyse ilginç bir yöntem."

"Teoman ne dedi bu duruma?" Eray, çorbasını bitirip ana yemeğe geçti. Bense hâlâ kaşığımı çorbanın içinde dolaştırıyordum. "Yemeğinle oynamayı kes de ye artık. Buz gibi oldular."

Ona ters ters baksam da çorbadan bir kaşık aldım. Henüz o kadar da soğumamıştı, yenir durumdaydı ama benim iştahım yoktu. "Teoman'ı biliyorsun; sinirlendi

tabii ama sinirini kusmadı. O tavırların bana sökmeyeceğini biliyor. Yine de zaman ayarlı bomba gibi geziyor. Takvim yaprağını da buruşturup attı. Bir yandan aşırı sinirli, bir yandan da aşırı sahiplenici oldu. Sonuç olarak elimde kara kuşak sahibi bir eski sevgili ile serseri, Karadenizli bir sevgili var," dedim ellerimi terazi gibi iki yana kaldırırken.

"Durum pek parlak değil yani. Karşılaşmalarına dair bir senaryo düşündün mü?"

"Hayır," deyip çorbadan bir kaşık daha aldım. "Kavgaya tutuşup hangisinin kazanacağına bakacağım. Delirdin mi? Tabii ki düşündüm. İlk önce karşılaşmamaları için çabalayacağım ki bunun için de mütemadiyen Teoman'ın yanında mı olmalıyım yoksa ondan uzak mı durmalıyım bilemiyorum."

"Ne alaka?" diye sordu Eray, anlamayarak.

"Şöyle; Efe, ortaya çıkarsa benim yanıma gelecektir. Teoman'dan uzak durursam Teoman, Efe'nin geldiğini görmez. Ama Teoman'ın yanında olursam da Efe geldiğinde en azından beni Efe'yle uzaktan görmediğine emin olurum ve sorun çıkmasını engellerim." Aslında böyle anlatınca bana da çok mantıklı gelmemişti ama elimdeki en iyi plan buydu.

"En iyisi idamını bekleyen mahkûm gibi beklemeyi kes ve akışına bırak. Teoman seni yalnız bırakmaz, öncelikle o fikri aklından çıkar. Sürekli çocuğun dibinde de dolaşamazsın, bu sen değilsin, bu yüzden de şüphe çekersin. Senin bir şey sakladığını düşünebilir."

Her ne kadar tavsiye ve öğüt verilmesini sevmesem ve kendi bildiğimi okusam da başımı sallayarak Eray'ı

onayladım. Sonra aniden konuyu değiştirdim. "Sinema Sosyolojisi alıyor musun?"

"Hayır. Hande'yle seramik dersine gideceğiz."

Yemekhanede olduğumuzu bir an unutup kahkaha attım. "Sen? Seramik?" Ve biraz daha güldüm. "Off! Bunu nasıl kaçırırım! Lütfen fotoğraf falan çek."

"Dalga geçmesene be!"

"Siz evlenince beraber bebek bakımı kurslarına falan da gidersiniz."

Eray, somurtarak kaşlarını çatarken homurdandı. "Çift olmayı hiç böyle hayal etmemiştim."

Nasıl hayal ettiğini sormak dahi istemedim.

Cuma akşamı Sinema Sosyolojisi dersine gideceğimiz için o akşam bizde toplanıp haftanın filmlerini izlemeye karar verdik. Ama programda film yerine belgesel görünce hepimiz kitaba boş boş baktık.

"Žižek mi?" diye burun kıvırdı Sinan. "O kim?" Görüldüğü üzere olayla en alakasız insan Sinan'dı. Bu, ismi yanlış telaffuz etmesinden bile belliydi. Sırf sürü psikolojisiyle dersi almıştı ama bir sinefil olduğu söylenemezdi. O daha çok kızları sinemaya götürüp film yerine kızı izleyen ve belki de izlemekten fazlasını yapan tiplerdendi.

"O herif beynimi yakıyor," diye söylendi Demir, işaret parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak. "Bak, şimdiden yandığını hissediyorum."

"Abartmayın, ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordu Acar. Bilgisayarı kucağına alıp ilk belgeseli aramaya başlamıştı bile.

"Kötü değil zaten, sadece zorlayıcı," dedim araya girerek. "Dürüst olmak gerekirse bugüne kadar hiçbir Žižek belgeselini sonuna kadar izlemedim."

"O kadar diyorsun yani... Eh, bugün ilk olacak o halde."

"İlkler sinir bozucu oluyor," diyerek laf çarptı Teoman.

"Ne?" diye sordu Acar, belgeseli bulup tam ekran yaptığında.

"Belgesellerden nefret ediyorum," diye söylendi Sinan. An itibariyle her kafadan başka ses çıkıyordu. "Ayrıca karnım aç. Biri yemek söylesin."

"Akşam yemeğini Teoman yapacaktı," dedim.

Hepsi dönüp Teoman'a baktıklarında Teoman, koltukta biraz daha yayılarak "Zıkkım yiyin," dedi.

Yarım saat sonra sevgili Žižek insanın diline dolanan aksanıyla konuşmaya devam ediyordu. Amerikan aksanımın bu tuhaf Slovak aksanıyla yer değiştirmesinden korkarak ekrana boş boş bakmaya devam ettim. Adamın ne dediğini duyuyorduk ama pek anladığımız, anlasak da katıldığımız söylenemezdi.

"Çok saçma, susarsam su içerim. Susarsam su isterim. Niye susadım diye kola içmek isteyeyim ki? Kola susuzluğu geçirmiyor." Ayaklarımı sağa doğru altıma alıp Teoman'ın yanına biraz daha sokuldum. Hepimiz yan yana oturmuş, bilgisayar ekranından belgeseli izlemeye

çalışıyorduk. Žižek reklamların etkisinden bahsediyordu ve fazla genelleme yapıyordu.

İsmin telaffuzunu öğrenen Sinan, "Žižek diye yazılıp Jijek diye okunan bir ismin söylediklerine güvenemiyorum," dedi. O sırada çalan kapı söylediğimiz pizzaların habercisiydi, bu yüzden Sinan kapıya koştu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum Teoman'a.

"Sana niye kızayım?" diye soruyla cevap verdi ve kolunu omuzlarıma sardı. "Sana kızsam bile kızgın kalamam."

"Öğk. Susar mısınız?" diye çıkıştı Demir. "Bir araya gelince çekilmez oldunuz siz."

Teoman, boştaki eliyle Demir'in kafasına vururken arada kalan Acar, sinirle iç geçirdi. "Zaten hiçbir şey anlamıyorum, bir susun ya."

O gece anladık ki Žižek bize fazlaydı. Bir filozofu anlamıyorduk. Sapığın Sinema Rehberi ve Sapığın İdeoloji Rehberi belgeselleri bir kez daha yarım bırakıldı.

"Galiba yakında yurttan atılacağım, bu kaçıncı geç kalışım..." diye söylendi Acar, saat gece yarısını geçerken.

"Burada kalın, bu saatten sonra gitmeyin artık," diye önerdi Teoman ve onay bekler gibi bana baktı.

"Evet, burada kalsanıza, hava buz gibi zaten," diyerek onu onayladım.

Teoman da ona katıldığıma memnun olmuş gibi gülümseyip elini kaydırıp pantolonumun arka cebine soktu. Oturduğum yerde ani bir refleksle hafifçe dikleşince belimi ve kalçamı çekmiş oldum. İnsan içindeyken gizlice

bana dokunmaya bayılıyordu ve bunu resmen alışkanlık haline getirmişti. "O halde biz odana geçelim," dedi hafifçe gülümseyerek. "Misafirlerimiz sıkış tıkış yatıp da rahatsız olmasın, değil mi?"

"Ben bu koltukta üç insanın uyuduğuna şahidim, Teoman. Ne rahat ettirme isteğinden bahsediyorsun?"

Demir, başını iki yana salladı ve Žižek'in Slovak aksanıyla "Gençler gerçekten çok tuhaf," dedi.

Acar, eve çıkması gerektiğiyle ilgili, Sinan'sa hâlâ aç olduğuyla ilgili söylenirken Teoman ve ben, salondan kaçıp benim odama geçtik.

Teoman, beni kollarına alıp başımın tepesini öptü. "Sana geçmişi önemsemediğime ve sonun olacağıma dair söz verdim. Şimdi bu yüzden uzaklaşıp gideceğimi düşünme. Ha, olay çıkarsa, malum şahıs gelirse karışmam diyemem ama buna kızdığımda hedefimin sen olmadığını bil."

Tüm atmosferi bozacağıma emin bir şekilde "Naif bir kız gibi tüm siniri bana yönelttiğini düşüneceğimi sana düşündüren ne? Ayrıca böyle 'sonun olacağım' deyince tehdit ediyormuşsun gibi oldu," dedim.

Teoman, bezgin bir şekilde iç çekti. "Tüm romantikliği bozmakta üstüne yok, değil mi?"

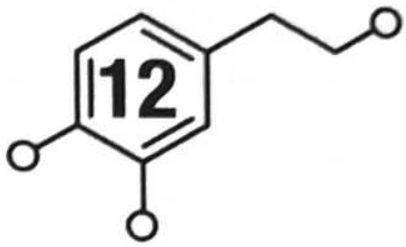
"Sen de kullanacağın kelimeleri doğru seç o zaman."

Yeniden iç çekerek beni bıraktı. "Bir gramer polisiyle çıkmam benim hatamdı."

"Nazi," diye düzelttim. "Gramer nazisi."

"Doğru, bu sana daha uygun."

Bu kadar söylenmesine rağmen ciddi olmadığını bilmek güzeldi. Öncesinde beni bu şekilde anlayan çok az insan vardı; babam, kardeşim, Sümeyye Abla, Eray ve ikizler, o insanların başında geliyorlardı. Şimdi bu listenin en tepesine yeni bir ismin eklenmiş olması ilginçti. Bu kadar kısa sürede birinin beni anlayıp, anladığı şekilde de onaylayıp kabul edeceğini düşünmezdim. Belki de bir önceki ilişkimde eksik olan buydu. Belki de o zamanlar henüz doğru insanla karşılaşmamıştım. Bazen göreceli bir ifade olan 'doğru' şu anı tanımlar mıydı bilmiyordum ama bunun denemeye değer olduğunu *biliyordum.*

Teoman

Cuma akşamı fakülteye geri döndük. Edebiyat bölümlerinin yeni binasında her şey yerine tam oturamadığından Sosyoloji bölümü henüz taşınamamıştı. Melikelerin Kore Dili ve Edebiyatı bölümü taşındığından beri ilk kez fakültenin giriş katına giriyorduk. Hatta en son ne zaman Sosyoloji bölümünün bulunduğu kanada geçmiştik ki?

"Geçen sene sonu Rus Dili'nin burada yaptıkları kültür gününü hatırlıyor musunuz?" diye sordu Sinan gülerek.

"Dostum, hatırlamak istemiyorum. Adamlar kına gecesine çevirmişti olayı," diye yakındı Demir.

"İkramları güzeldi ama. Kızlar da öyle."

"Yemek ve kızlar haricinde bir şey düşündüğün oluyor mu?" diye sorarak sohbete katıldı Acar.

Sinan, omuz silkti ve yanından geçen bir kıza çapkınca sırıttı. "Çoğunlukla bunlar."

Nihan iç çekip gözlerini devirdi. "Allah yardımcımız olsun."

"Amin," deyip Sinan'a döndüm. "Bazen mağara adamından farkın olmuyor, biliyor muydun?"

"*Bazen* mi? Sence sadece *bazen* mi?" diye iğneledi Acar, başını iki yana sallayarak.

"Bizim niye kültür günümüz yok?" diye sordu Demir birden. Hepimiz dönüp ters ters ona baktık. Fizikle ilgili nasıl bir kültür günü düzenleyebilirdik ki? Ayrıca fizik evrenseldi, bir kültüre ait bile değildi. Sorusunun saçmalığını fark edince omuz silkip "Sadece sordum," dedi.

"Fakültenin yarısı taşınmışken Sosyoloji de biraz beriye taşınsaydı acaba? Gidiyoruz, gidiyoruz, hâlâ varamadık," diye söylendi Nihan.

"Yalnız cidden korku filmine dönmeye başladı. Aynı noktadan iki kez geçmedik, değil mi?"

"Şurası işte," diye eliyle gösterdi Acar.

Dersin başlamasına birkaç dakika vardı ve derse pek hazırlıklı olduğumuz da söylenemezdi. Belgesellerin birazını izlemiştik ama ne izlediğimizi anlamadığımızdan verimli geçmemişti. Derslik yavaş yavaş dolmaya başlamıştı, tabii öğrencilerin hepsi alan dışı öğrenci değildi. Bu ders, aynı zamanda Sosyoloji bölümünün de seçmeli derslerinden biriydi ve görünüşe göre herkes bu dersin kolay ve eğlenceli olacağını düşünüp bunu seçmişlerdi.

Kendimize duvar sırasının en arkasından bir önünde yer bulduk. Nihan ve ben yan yana otururken Sinan, Acar ve Demir'e de oturduğumuz sıranın önünü bırakmıştık. Acar ve Demir, yerlerine oturdukları sırada Sinan hâlâ donakalmış bir vaziyette, Acarların sırasının önünde yalnız oturan kıza bakıyordu. Ardından Demir'e dönüp elindeki ders kitabını onun eline tutuşturdu ve kızın yanına

sakince oturdu. "Affedersiniz, benim kitabım yok da sizinkinden birlikte baksak olur mu?" diye sordu.

Üçkağıtçı.

Nihan, avuç içini yüzüne çarpıp kafasını iki yana sallarken ben de gözlerimi devirdim. Demir, bir elindeki ders kitabına, bir de Sinan'a şok olmuş gözlerle bakıp durdu. Acar, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

O sırada Sinan'ın yazıldığı kız, yavaşça Sinan'a dönüp onu şöyle bir süzdü. "Bu kitap dersten önce okunması için bize verildi. Derste kullanılması için değil."

Kahkaha atmamak için elimi ağzıma bastırırken neredeyse boğulacaktım. Demir, Sinan yerine de utanarak elindeki kitabı sıranın altına sakladı.

"Ya öyle mi? Kitabı hemen edineyim öyleyse..." diye durumu kurtarmaya çalıştı Sinan. "Şey, kalkayım mı ben o zaman?" diye sordu kendinden emin olamayarak. Ve Sinan, ilk kez bir kızın karşısında böylesine özgüvensiz kalıyordu.

"Kalkıp kalkmaman benim için bir şeyi değiştirmeyecek," diye yanıtladı kız.

Tereddütte kalan Sinan, daha çok şoktan yerine mıhlanmış olduğundan olsa gerek, oturmaya devam etti. Yoksa bunu gururuna yediremeyip kalkması olağandı. "Adım Sinan, bu arada," dedi elini uzatarak.

"Gökçe," dedi kız, Sinan'ın elini saliselik bir sürede sıkıp bırakırken.

"Ne güzel ismin var," diye devam etti Sinan ilgiyle.

"Babaannemin adıydı. Tutuklanmadan önce üç kişiyi öldüren bir psikopattı," dedi Gökçe soğukkanlı bir şekilde.

"Harbi mi?" diye sordu Sinan bir anlık şokla.

"Hayır."

Nihan, kendini tutamayıp kahkaha attı. Acar ve Demir, birbirlerine beşlik çaktılar. Sinan, bize dönüp kötü kötü baktı.

"Sanırım Sinan az önce feleğini şaşırtacak kızı buldu," dedim gülerek.

"Bence şimdiden şaştı," dedi Nihan.

Elinde kocaman bir bardakla içeriye giren hoca, hepimizin susmasına neden oldu. "Hangi kafayla bu saate ders koyduğumu bilmiyorum," diye söylenerek elindeki bardağı masasına bıraktı. Sonra bize döndü. "Niye buradasınız?" diye sordu hesap sorar gibi.

"Ee, ne?" diye mırıldandı Demir.

Huysuz girişinin aksine aslında kafa bir adam olduğu dersin ilerleyen dakikalarında ortaya çıkmıştı. Dersin işlenişini kısaca anlattıktan sonra bu ders saatinin konusuna geçti. Havada id, ego, süperego, Lynch, Hitchcock gibi kelimeler uçuşurken beynimin döndüğünü hissediyordum. Ama bir yandan da izlediğimiz belgesel daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Nihan ise büyülenmiş bir şekilde dersi dinliyordu, gözlerinden neredeyse kalpler çıkacaktı. Nasıl olduysa konu bir ara Aşil'in topuğuna, Truva atına, Star Wars'taki Death Star'ın dizaynındaki kusura kadar gelmişti. Hoca, Aşil'in topuğunu anlatması için Gökçe'yi seçtiğinde Sinan, hayranlıkla onu izlemişti.

Dersten çıktığımızda fakülte daha bir korku filmiydi. Ekseriyetle zombi apokalips. Tek tük öğrenci kaldığından ışıkların çoğu kapatılmıştı ve koridor inanılmaz derecede sessizdi. Nihan durdu ve kafasını kaldırıp bir yere

odaklandı. "Bu posterin aşağıdan bu kadar güzel göründüğünü bilmiyordum."

Biz de kafamızı kaldırıp onun baktığı yere baktık. Baktığımız şey bir galaksiye benziyordu. Astronomi bölümünden asılmıştı ama iki katın arasındaki mesafeyi kaplayacak kadar büyük bir posterdi. "Bu bir... galaksi mi?" diye sordum.

"Nebula," diye cevapladı.

"Ne bu la?" diye tekrarladı Sinan.

Nihan güldü. "Bulutsu. Kartal Bulutsusu tam olarak. Bölüme geldiğimde de burada asılıydı. Bizim kattan bakıldığında fazla yakından baktığımızdan bu kadar bütünlük oluşturmuyor ama yine de ilk gördüğümden beri bu posteri seviyorum."

"Tüm fakülte onarımda olduğuna göre onu da yakında kaldırırlar," dedi Acar. "Kimya bölümündeki afişleri kaldırmışlar bile. Duvarlar boyanacakmış."

"Hadi onu çalalım," dedim birden.

"Ne?" dedi Nihan, ciddi olup olmadığımı çözemeyerek.

"Ne işlerine yarayacak ki? Eminim bunu senin kadar seven yoktur bile. Alalım gitsin. Fakültenin bu kısmında kamera da yok."

"Burası kör nokta ama üst katlar değil. İpleri çözmek için oraya çıktığımızda görünürüz."

"Aslında tam olarak o köşeleri göstermiyor, daha çok sınıf kapılarını kayıt ediyor," dedi Demir bilgiç bir tavırla. Hepimiz dönüp bugün ikinci kez ona baktık. "Ne?" dedi. "Fakülteye ilk geldiğimde hepsinin açılarını hesaplamıştım. Lazım olmadı diyemezsiniz."

"Tam bir weirdo olduğunu bildirmek isterim," dedim ama sevgilimin de bir weirdo olduğunu göz ardı edemezdim.

"Teşekkür ederim," dedi Demir. Elbette bunu bir iltifat olarak almıştı.

"Hadi bunu çaldık diyelim, elimizde devasa bir posterle elimizi kolumuzu sallaya sallaya fakülteden nasıl çıkacağız? Tüm kameralarda görünecek ve güvenliğe yakalanacağız," diyerek bizi gerçekliğe döndürdü Acar.

"Camdan atlarız," dedi Nihan. Az önce çıktığımız dersliğin açık kapısından görünen pencereleri eliyle gösteriyordu. "Hemen önü de tramvay durağı zaten."

"Bu delilik," dedi Sinan. "Ama bilirsiniz, deliliği severim."

"Evet, onu dersteyken teyit ettik," dedi Acar.

"Bakın, dördümüz yukarı çıkıp dört uçtan posterin iplerini çözelim, Nihan da aşağıdan posteri tutsun. Sonra son hızda buraya koşup pencereden kaçalım." Boylarımız nedeniyle daha uzun olan adım mesafelerimiz sayesinde Nihan'dan daha hızlı koşabilirdik, o yüzden ipi çözme görevini ona vermeyi düşünmüyordum.

"Teoman, planını bozmak istemem ama burada devasa bir kanvas posterden bahsediyoruz. Nihan bunu nasıl tutsun?"

"Sevgilimi küçümseme," dedim Sinan'a dönerek.

"Allah aşkına, kız bir altmış üç boyunda ve muhtemelen kırk beş kilo falan. Nasıl küçümsemeyeyim?"

"Sinan, seni astronomik olarak çarparım. Kapa çeneni."

"Eyvallah, yenge. O zaman ben ilk kata çıkayım yavaştan."

"Her şey çok saçma ama maceraya açım," diyerek Demir de Sinan'ı takip etti.

"Burada bekle, birazdan görüşürüz," deyip Acar'ı da alarak Astronomi'nin katına doğru yöneldim.

"Dikkatli olun," diye seslendi arkamızdan.

Kafamın içinde aksiyon filmleri müzikleri çalarken sakin ama ivedi adımlarla merdivenleri tırmanıp sol üstteki ipe ulaştım. Demir ve Sinan çoktan yerlerini almışlardı. Acar da sağ üstteki ipin yanında yerini aldığında hepimiz aynı anda ipleri çözdük. Nihan, posterin altında posteri yakalamak için kollarını kaldırmış bekliyordu. Doğrusu postere göre Nihan gerçekten ufak kalıyordu ama onun, bunun altından kalkabileceğine güvenim tamdı.

İpleri çözüp posterin düşmesine sebep olduğumuzda Nihan'ın posteri tutup tutamadığını görmeyi bile beklemeden onun yanına doğru sessizce koşmaya çalışarak döndük. Düşen posterden çok fazla ses çıkmadığına bakacak olursak Nihan, posteri büyük oranda yakalamıştı.

Nihan'ın yanına döndüğümüzde onu yere çömelmiş, posteri katlamaya çalışırken buldum. Diğerleri de yanımıza ulaştığında posteri hep beraber hızla dertop ettik. "Çabuk çabuk!" diye uyardı Demir, arkamızda kalan koridora bakarak. "Birileri geliyor."

"Hayatımın en saçma gecesi," diye söylendi Sinan. "Gerçi Gökçe'yle tanıştım, en güzel gecesi de olabilir."

"Kız öyle düşünmüyor bence," dedim dudağımı kıvırarak.

"Kahretsin, kız hakkında adından başka bir şey bilmiyorum. Tekrar nasıl bulacağım onu? Bir sonraki derse kadar beklemek istemiyorum."

"Tabii ki yoklama listesine bakıp kızın soyadını öğrenemeyecek kadar hayran kalmakla meşguldün."

Sinan, daha çok kendine kızarak Acar'a baktı. "Ben bunu niye düşünemedim?"

"Cidden soruyor musun?"

"Oyalanmayı keser misiniz?" diye uyardı Nihan. "Hadi gidelim."

Hep birlikte dersliğe yeniden girip kapıdan görünmeyen bir pencereyi açtık. Pencereyle fakülte bahçesinin arasında iki metreden fazla bir mesafe vardı, aşağısı fakültenin tamamen çimen olan kısımlarından biriydi. İlk önce Acar atladığından posteri ona uzattım. Ardından da ben atladım. Demir, süper kahraman inişi yapmaya çalışarak atlayıp çimenlere yuvarlandı, neyse ki bir yerine bir şey olmamıştı. Ardından Sinan, besmele çekerek atladı ve Demir'in yanına doğru yuvarlandı.

Pencereye çıkan Nihan'a doğru kollarımı uzatıp "Atla," dedim.

"Beni tutmana gerek yok. Çekil şuradan," dedi Nihan elini savurarak. Acele etmemiz gerekiyordu ama hâlâ gurur yapıyordu. "Unuttuysan hatırlatayım, Fizik öğrencisisin, Teo. Şunu biliyor olman gerekir; düşmenin kuvvetiyle ağırlığım artacak ve beni tutamayacaksın. İkimiz de yere çakılacağız."

Zeki bir kızla çıkmanın bu tür sorunları olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Yine de onu dinlemek istemeyerek ellerimi *hadi* dercesine salladım. "Atlar mısın artık?

"Bilmeni isterim ki kara kuşağım var, artistik atlama yapıp aynı zamanda sana tekme atabilirim."

"Güzelim, inan ki buna yapacağına dair hiçbir şüphem yok. Şimdi atla."

"Sen istedin," deyip omuz silkti ve atladı.

Muhtemelen bu atlayışın sonunda sadece iki senaryo olmalıydı. Birincisi; Nihan atladığında onu tutacak ve bir film sahnesi gibi onu yere indirecektim ya da ikincisi; Nihan'ın söylediği gibi fizik kuralları devreye girecek ve ikimiz de yere yapışacaktık. Ama hayır, ikisi de olmadı. Çünkü dediği gibi, Nihan bir kara kuşaktı. Kısa atlayış mesafesine rağmen havada bir takla atıp kollarımdan uzağa, iki ayağının üzerinde inmeyi başardı. Dönüp bana bakarak sırıttı. Onu onaylamaz bir şekilde kafamı sallarken ben de gülümsüyordum.

"İşimi şansa bırakamazdım," dedi omuz silkerek.

"Bir daha atlayacağın zaman tutmaya çalışmak yerine video çekeceğim. Hadi, diğerlerine yetişelim."

Elini tuttuğumda birlikte tramvay durağına doğru koşmaya başladık. Fakülteye arabayla gelmiştik ama sorun değildi, daha önceki gibi ertesi gün gelip arabamı alabilirdim. Tramvayın kapıları kapanmadan hemen önce kendimizi içeri attık ve yan duran çoklu oturaklara kendimizi attık.

Acar, hemen karşımızda oturmuş, posteri kucağında tutuyordu. Sinan da onun yanına oturmuş, Gökçe'nin soyadını söylemesi için Acar'a yalvarıyordu. "Hadi ama! Bir gün iyiliğinin karşılığını öderim. İşin düşer bana..."

"Olmaz. Kızı tavlamak için binbir türlü taktik denersin sen şimdi."

"Ya, hayır. Bak yemin ediyorum ki onun üzerinde taktik denemeyeceğim. Sadece kendim olup şansımı deneyeceğim."

"Sana niye inanayım?" diye soru Acar.

"Çünkü arkadaşınım?" diye şansını denedi Sinan. Acar, yeniden kafasını iki yana salladı. "Kızın anası değilsin, babası değilsin, ne bu korumacılık ya?" diye söylenmeye devam etti Sinan.

"Bizimkisi toplum hizmeti diyelim," diye yanıtladı Acar.

"Üniversite hayatımın en heyecanlı günüydü," dedi Demir, Nihan'a bakarak. "Sınıfın kapısını tekmelediğinde bugünün geleceğini de bilmeliydim. Adrenalinden patlamak üzereyim."

"Çocuklar, hepinize teşekkür ederim," dedim Nihan gülümseyerek. "Benim için böyle bir saçmalık yaptığınıza hâlâ inanamıyorum ama çok teşekkür ederim."

"Ne demek, postere baktıkça bizi hatırlarsın," dedi Acar gülerek ve posteri Nihan'a uzattı. "Bu arada yine yurdun saatini kaçırdım, sanırım bu defa kesin atılacağım."

"Bizde kalsana," diye teklif etti Sinan. "Numan'ın sorun edeceğini sanmıyorum."

"Nasıl yani? Posteri hep birlikte eve asıp dibinde kutlama yapmayacak mıyız?" diye sordu Nihan muzipçe.

"Sen her gün bizi görmekten bıkmadın mı, kızım?" diye sordu Sinan.

"Valla ben bıktım," diye cevapladım Nihan'ın yerine. "Ama bugün hanımcılık kazansın."

"Sana soran olmadı zaten," dedi Sinan, bıkkın gözlerle bana bakarak.

"İyi o zaman, bu sefer içecekler benden," dedi Acar. İşe başladığından beri maddi durumunda düzelme vardı, hatta söylediğine göre motor almak için para biriktiriyordu.

"Hadi yiyecekler de benden olsun!" diye katıldı Demir.

"Ev bizden olduğu için biz başka bir teklifte bulunmayacağız," dedim iğneleyici bir şekilde.

"İyi ki bir evin var!"

Devasa posteri Nihan'ın odasının duvarına sığdıramayınca salonun duvarına, duvar halısıymış gibi astık. Önündeki koltukla birlikte hoş durduğunu bile söyleyebilirdik. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki olayın heyecanından ne yaptığımızı idrak edememiştim. Nihan için okuldan devasa bir poster çalmamıza vesile olmuştum. Panodan alınmış, tarihi geçmiş, basit bir duyuru afişi değildi bu; Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümüne ait kocaman bir kanvastı. Yokluğu elbette fark edilecekti. Umarım bir kez daha uzaklaştırma almaz ve diğerlerinin de almalarına neden olmazdım. Yine de inanılmaz eğlendiğimi ve bunun Nihan'ın yüzündeki gülümsemeye değer olduğunu inkâr edemezdim.

Halının üzerine yan yana yatıp duvardaki postere baktık. "Buna neden kartal denmiş şimdi?" diye sordu Sinan. Biyoloji öğrencisi olarak olaya en uzak olan oydu.

"Çünkü kartala benziyor," dedi Nihan.

"Bunu kartala benzeten hayatında hiç kartal görmüş mü peki?"

"Bilim insanlarının düşünce tarzlarına akıl sır ermez," diye araya girdi Demir.

"Akarsu," dedi Acar birden.

"Ne?" dedi Sinan ona dönerek. "Ne akarsuyu? Bulutsu değil miydi bu?"

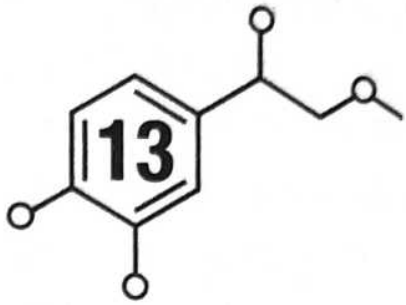
"Gökçe'nin soyadı," dedi Acar. "Akarsu."

"O-oha! Hemen stalkluyorum," deyip telefonuna uzandı Sinan. Birkaç dakika sonra yine söyleniyordu. "Felsefe öğrencisiymiş. Bu kız benim beynimi yakacak gibi."

"Yakmış bile," dedi Nihan gülümseyerek. "Ve buna memnun oldum."

"Al benden de o kadar," diyerek onayladım.

Gecenin kalanını halının üzerinde yiyip içerek, geyik yapıp sohbet ederek, eğlenip gülerek geçirdik. Yarının cumartesi olmasını da fırsat bilip gözlerimizi açık tutmakta zorlanana kadar her şeyden konuşup dostluğumuza unutulmaz bir anı daha ekledik. Bir gün birbirimizden ayrılıp hayatın bize verdiği görevleri yerine getirecektik ama asla üniversite yıllarımızı ve öğrenci evlerinde ne kadar eğlendiğimizi unutmayacaktık. O yüzden şimdi elimizden geldiğince hatırlanacak anılar oluşturuyorduk. Bir poster çalıp fakültenin penceresinden atlayarak kaçmak pahasına...

Nihan

Pazartesi evden çıkmadan önce son kez salondaki Kartal Bulutsusu'na baktım. Bu, Hubble Uzay Teleskobu ile çekilmiş, çoğunlukla mavi-yeşil bir fotoğraftı. Dikkatli bakıldığında, biraz da hayal gücüyle, kartala benziyordu. Tamamen kırılmadan önce defalarca onarılıyormuşum gibi hissediyordum. Bunu hayatıma hızlı bir şekilde girip hayatımın merkezine oturan arkadaşlarım sağlıyordu. Belki de beni kendi felaketimden koruyorlardı ve bunun farkında bile değillerdi. İyiliklerin en güzeli karşılık beklenmeden, içten bir şekilde, farkında olmaksızın, sanki bir refleks gibi yapılanı değil miydi?

Sinan, tüm hafta sonu Gökçe'yi stalklamış, onu tüm sosyal medya hesaplarından takip etmiş ama hiçbirinden bir dönüt alamamıştı. Hayal kırıklığı ya da onun söylediğine göre aşk acısıyla boğuşuyordu. Bizim tanıdığımız o çapkın Sinan, iki gündür yanından geçen, hatta direkt olarak ona bakan kızlara bile bakmıyordu. Acar'ın barista hayatı durgun ilerliyordu çünkü o da kafeye onun için

gelen kızları görmemekte ısrarcıydı. Beni aştığına neredeyse emindim ama yeniden birine ilgi duymak için ihtiyacı olan elementi henüz bulamamıştı, aradaki o kıvılcım, o enerji henüz yoktu. Eray, nişanlısı Hande ile çok fazla meşguldü; hatta benim dalga geçtiğim, onun da yakınıp durduğu, nişanlı gezmesi denilen bir tür alışveriş ritüeli gerçekleştiriyorlardı. Allah aşkına, mobilya bakıyorlardı! Hem de marka ve pahalı olanlardan... Öğrenci evlerinde zor geçinirken bunu yapmaları bana biraz komik geliyordu. Numan cephesinde durum biraz karışıktı herhalde, zira onu bu aralar aramızda pek göremiyordum. Demir, bildiğimiz nerd Demir'di, hızlı ama istikrarlı bir şekilde arkadaş grubumuzda yerini almıştı. Melike'yi ise Numan'dan daha seyrek görür olmuştum, zaten fakültelerin ayrılması arkadaşlığımızın arasına yirmi dakikalık bir yürüme mesafesi koymuştu. Kampüsü bir mahalle büyüklüğünde inşa etmek kimin fikriydi acaba?

Bize gelince... Biz aynıydık. Teoman ve ben. İlişkimize isim koyduğumuzda ortaya birden tekboynuzlular ya da gökkuşakları ya da gökkuşağı kusan tekboynuzlular -her neyse- çıkmamıştı –ki aslında buna şükrediyordum. İlişkimiz ilk darbede yıkılmamıştı, eğer bu olsaydı zaten aramızdaki uyumdan şüphe ederdim. Bir şekilde, kendi odunluğumuzun içinde yuvarlanıp gidiyorduk. Güller ve kartlar yoktu; olmasındı. Biz ilişkimizi bunların üzerine kurmamıştık. Dikenler ve buzlar vardı belki ama onlar bizi sadece güçlendirirdi.

Derse vaktinden önce geldiğim için bölüm başkanına uğrayıp başvurumun son durumunu öğrenmeye karar verdim. Henüz erken olduğunu biliyordum ama yine

de merak ediyordum. Kapıyı tıklatıp içeri girdim. "Merhaba hocam, müsaitseniz başvuruyla ilgili konuşacaktım."

Bölüm başkanı bir kâğıda uzanırken "Gel gel," diye diğer eliyle beni çağırdı. "Ben de seni çağıracaktım zaten. Başvurunda eksik olduğundan gönderemedim."

"Anlamadım? İstenen her şeyi hazırlamıştım." Fazla durmaya niyetim olmadığını belli edercesine oturmak yerine masanın önünde ayakta bekledim.

"Yani... her şeyi hazırlamışsın ama bu tür başvurularda sosyal etkinlikleri ve stajları da önemserler."

"Ama benim öyle bir tecrübem yok ki," dedim panikle. GDT'deki bir aylık işim işe yarar mıydı acaba? Fakat onun da konuyla bir alakası yoktu ki. Alakasız tecrübeler CV'de ancak komik görünürdü. "Referanslarım yetmiyor mu?"

"Referansın benim; yani okulun, fakülten, bölüm başkanın, hocan. Sana daha farklı ve dışarıdan bir şey lazım."

"Harika. Asla kabul edilmeyeceğim."

"Kolay pes etmek yok," diye beni motive etmeye çalışırken bir kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. "Fizik bölümünden referans al, oradaki kısmen geçerli sertifikan işimize yarar. Ayrıca gözlemevinde birkaç saatliğine bile olsa bir iş bul." Üzerine karmaşık bir el yazısı ile bir şeyler yazılmış kâğıdı bana uzattı. "Al bunu, gözlemevine git." Yüzümün düştüğünü görünce iç çekti. "Nihan, umudunu kaybetme. Buradan biri gidecekse o da sensin, bana inan. Şu kadar öğrencimin arasında sırf zevk için Fizik dersleri alan tek sensin. Bu bir işe yaramalı, değil mi?"

"Rehber öğretmen olmayı düşünmüş müydünüz?" diye sordum kendimi tutamayarak. İnsanların karşısına her zaman hayatlarını değiştirecek veya onlara bir aile şefkatiyle yaklaşacak öğretmenler çıkmazdı. Üniversite hocalarının çoğu öğrencilerinin isimlerini bile hatırlamazdı. Ama bizim fakültemiz, bölümümüz böyle değildi. Tıpkı altın değerindeki arkadaşlarım gibi altın değerindeki hocaları da burada tanımıştım.

Bölüm başkanı güldü. "Yarı zamanlı olarak bunu yaptığımı sanıyordum. Sırf zevkine."

Ben de güldüm ve kapıya doğru geri geri gittim. "Teşekkürler hocam ve iyi günler."

Dersten sonra tam öğle arasına girer girmez Nazlı aradı. Sanki öğle arasına girmemi pusuda beklemiş gibiydi. "Efendim?" dedim telefonu açarak.

Nazlı, telefonu muhtemelen kibarca açmamdan dolayı şaşırdı ve "Ölecek miyim?" diye sordu.

"Bu vereceğin habere bağlı," dedim sakinliğimi sürdürürken. Bir yandan da ani bir kararla sonraki dersleri ekmeye karar vererek gözlemevinin yolunu tuttum.

"İstediğin cevap biraz muallâkta," dedi Nazlı. Kesin bir sonucu olmayan haberler için beni infaz edemezsin. Ayrıca suçluluğu kanıtlanana kadar her-"

"Başlama yine, Nazlı. Efe'yle konuştun mu?" Lafı uzattığına göre konuştuğu söylenemezdi ya da konuşma istediğimiz yönde gitmemişti.

"Docang kapalı," dedi. "Neden bilmiyorum ama kapı duvar. Öğrencilerin hiçbirini de tanımadığımdan kimseye soramadım. Efe Abi evinde de yok. Gerçekten de... Kayseri'de olabilir."

Hâlâ sakinliğimi korumaya çalışarak "Peki onu aramadın mı?" diye sordum.

"Birkaç gün önce onunla konuştuğum için kızıyordun, şimdi de aramadım diye mi kızıyorsun? Kendinle çelişiyorsun."

"Durum farklı, tamam mı?" Tramvay durağından sonra caddeden koşturarak karşıya geçtim ve ağaçların arasındaki yürüyüş yoluna girdim. Köprünün soğuk olacağını bildiğim için şimdiden yakalarımı kaldırıp boyunluğumu düzelttim.

"Aradım ve nerede olduğunu sordum."

"Ee?"

"Hastanede olduğunu söyledi ama hangi hastanede olduğunu söylemedi. Zaten ne diyecekti ki? Kayseri'de bir hastanedeyim mi?"

"Kayseri'ye gelir gelmez niye hastanelik olsun ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Efe Abi hastanedeyse emin ol ki hastanelik olan kendisi değildir. Neyse, Kayseri'de olup olmadığı belli değil. Docang da kapalı olduğuna göre başka bir sorun olmalı. Bence bu kadar düşünme, muhtemelen bir rastlantıdır."

Ben de öyle olmasını umdum. "Orada durum nasıl?"

Kardeşim sanki dertleşmeyi bekliyormuş gibi anında döküldü. İkizlerle sürekli konuşuyor olsa da eminim kardeşiyle de konuşmak istiyordu. "Karışık... Hatta kaotik bile olabilir. Şu anda babamlarda kalıyorum, senin odana yerleştim. Annem ve Esma, teyzemde kalıyor ama Esma öyle memnuniyetsiz ki anlatamam. Annem boşanma davası açtı. Bunu söylemek istemezdim ama yakındığı her

şey... kendisiyle ilgili. Sanki bize ne olduğu umurunda değil gibi."

Kardeşimin birden buğulanan sesi, ister istemez yürüyüşümü yavaşlatmama neden oldu. O sırada Turizm Fakültesi'nin önünden geçiyordum. "Nazlı, o hep öyleydi. Sen onun iyi yanlarını görmeye çalıştın sürekli." *Yine de annedir* deyip görmezden geldiğimiz onlarca kötü yanı vardı kısacası.

"Kendimi yalnız hissediyorum, abla," diye itiraf etti Nazlı. "Eğer sorumsuzca şeyler yaparsam..."

"Ne kadar sorumsuzca davranırsan davran hâlâ yasayı gözeteceğine eminim."

Sonunda onu güldürmeyi başardım. "Evet," dedi. "Bundan şüphen olmasın."

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra tekrar karşıya geçtim. Güzel Sanatlar Fakültesi'ni geçip yeni Edebiyat Fakültesi'ne geldiğimde tanıdık bir yüzle yavaşladım. Melike, Japon diye seslendiği arkadaşıyla birlikte fakülteden çıkmış, karşıya geçmeye hazırlanıyordu. "Mel!" diye seslendim, bir yandan da elimi havaya kaldırarak.

Karşıya geçmek yerine kaldırımda durup beni beklediler. Melike'nin üzerinde her zamanki gibi oversize kıyafetler vardı. Üzerine tam olan kıyafetler sanırım sadece pantolonlarıydı. "Nihan? Seni bu tarafa hangi rüzgâr attı böyle?" diye sordu şaşırarak. Sonra durup ciddileşti. "Cidden kampüsün öbür ucunda ne işin var?"

"Gözlemevine gitmem gerekti," diye yanıtladım.

"Golf topuna mı?" diye sordu Japon.

"Ciddi misin?" diye sordum gözlerimi devirerek. "Bizden başka kimse gözlemevine gözlemevi demiyor mu? Neden herkes başka bir isim takıyor?"

"Muhtemelen pek işe yaramadığından?" diye soruyla yanıtladı Japon.

"Bu, ev arkadaşım Rabia," diyerek Japon'u tanıttı Melike. "Ve bu da Nihan..." dedi beni de ona tanıtarak ama beni tanımlayacak sıfatı bulamadı. "Numan'ın arkadaşının sevgilisi desem çok mu uzun olur? Ama niye böyle diyeyim ki? Biz sadece birilerinin sevgilisi olma sıfatıyla tanınmamalıyız." Kendimi birden Melike'nin fikirlerini kafa sallayarak onaylarken buldum. Bu kızla cidden benzer özellikler taşıyorduk.

"Memnun oldum," dedi Rabia. "Fakülte bizsiz nasıl?"

"Sakin," diye cevapladım. Doğrusu gerçekten de Edebiyat taşındığından beri fakülte biraz... ruhsuz gibiydi.

"Eh, biz oranın sanatı gibiydik. Bu kadar renkli saçı ve kawaii[15] şeyleri başka bölümlerde göremezsin."

"Gördüğün gibi Rabia hâlâ bizi Japon Dili ile aldatıyor," dedi Melike, Rabia'nın Japonca kelime kullanmasına karşın.

"Siz nereye?" diye sordum, çok da umursuyormuşum gibi.

"Acil durum," dedi Rabia. "Ev arkadaşımızın başı yine belada."

"Ne gibi?" diye sordum. "Belki yardımcı olabilirim." Kafamın içinde birden olası 'bela' senaryoları dönmeye başlamıştı bile.

15 *Japonca.* Sevimli, hoş, şirin. *(y.n.)*

"Hayır, o türde bir bela değil," dedi Melike. Hap demeden hapkidoyu kastettiğimi anlayarak reddetmişti. "Para durumları."

"Ah, o konuda yardımcı olamam işte," dedim dürüstçe. GDT'nin ikinci varisi ile çıkıyor olabilirdim ama kendi hayatımı kendim kazanmaya çalıştığımdan dolayı hâlâ maddi açıdan kötü durumdaydım.

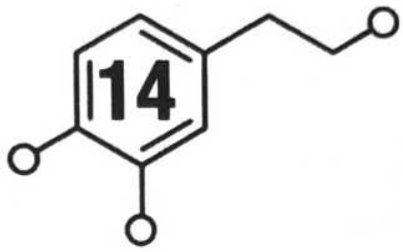
Onları daha fazla oyalamamaya karar vererek yoluma devam ettim. Bir ara dönüp baktığımda onların Edebiyat'ın karşısındaki patikaya girdiklerini gördüm, sanırım orası Veterinerlik ve Eğitim'e giden kısa yollardan biriydi ama emin değildim.

Düşününce gözlemevi sahiden de gol topunu andırıyordu. Bir bulutsuyu kartala benzetebiliyorsak gözlemevi neden golf topu olmasındı ki? Gözlemevinin bahçesindeki yolu tamamlayıp merdivenlerine geldiğimde derin bir nefes aldım ve burada bana göre bir iş olmasını umdum. Fakat fazla aktif olmayan bir yer olduğundan beklentilerimi yüksek tutmadım. Astronomi ve Uzay Bilimleri Gözlemevi Uygulama ve Araştırma Merkezi, kısa adıyla UZAYBİMER -çok şükür ki birileri ismi kısaltmayı düşünmüştü- Türkiye'deki tek radyo astronomi gözlemeviydi, aynı zamanda da optik astronomi için ikiz teleskoplara sahipti. Zamanla T35 ve T40 isimleriyle iki yeni gözlemevi daha bünyesine katılmış; onlar sayesinde de bilim-toplum hizmeti ile multiwavelength araştırmaları yapılmaya başlanmıştı. Benzetmelere gelmişken, bu iki minik gözlemevini, olayla ilgisiz birine sorsanız onların mescit olduğunu söyleyebilirdi. UZAYBİMER, çoğunlukla AUB'a ait olarak bilinse de Havacılık ve Uzay Bilimleri

bölümü de buradan yararlanıyordu ve onların daha aktif olduğunu kabul etmem lazımdı.

Sekreterin yönlendirmesiyle müdürle konuştuktan sonra bana en uygun -ve muhtemelen şu an ihtiyaç duyulan tek açık- olan işin ziyaretçilere tur rehberliği yapmak olduğu ortaya çıktı. Dönem bitene kadar gözlemevini gezmek isteyenlere rehberlik yapacak, T35 ve T40 dahil olarak onları gezdirecek ve hangi aletin ne işe yaradığından, burada ne gibi çalışmalar yapıldığından bahsedecektim. İşin teorik ve bilimsel yanını düşündüğümde oldukça benlik ve eğlenceliydi ama pratik yanını, yani insanlarla -daha da kötüsü insan yavrularıyla- uğraşmayı düşündüğümde şimdiden panik oluyordum. Ama ihtiyaç duyduğumda yapamayacağım bir şey de olamazdı, değil mi? Üstelik bu denli ihtiyaç duyarken...

Öğlen saat iki gibi eve döndüğümde kapımın önünde bir paket vardı. Teoman muhtemelen okuldaydı. Eğilip paketi aldıktan sonra kapıyı anahtarla açıp içeri girdim. Bulacağım şeyden korkarak hızlı hareketlerle kahverengi kâğıdı yırtıp paketin içindekini çıkardım. Kahverengi kap kağıdı yere düşerken elimde kalan şey 23 Numara filminin DVD'siydi. Beni yirmi üçe anlamsızca bu kadar takıntılı yapan ve yirmi üçü görmeye bayıldığım halde ondan korkuyormuşum gibi davranmama neden olan etkendi. Bir önceki hatırlatıcı bir tesadüf olabilirdi ama bu, kesinlikle değildi.

Teoman

Her şey tepetaklak olmaya son sürat gidiyormuş gibi hissediyordum. Her şey durağan ve fazla normal ilerliyordu. Aşırı normal... Düzenli bir ilişkinin sakinliği vardı üzerimizde. Aynı evde yaşadığımızdan dolayı mesafenin kattığı ekstrem bir özlem de yoktu. Ama aynı evde yaşamamıza rağmen Nihan'ı görme sıklığım azalmıştı, sanki bir şekilde kaçıyor, ortadan kayboluyor gibiydi.

Olağan ve durgun günlerin ardından bir şeyleri altüst edecek bir olay beklemem ve bunun için tetikte olmam normaldi. Ailelerimizden birinin yine bir sorun çıkaracağını düşünüyordum açıkçası. Ama o gün Nihan'ın derste olmayıp nerede olduğunu da söylememesini beklemiyordum. Onun sevmediği türden kontrolcü bir sevgili gibi davranmak istemiyordum ama birden ortadan kaybolunca ve nerede olduğunu bilmeyince ister istemez endişeleniyordum.

AUB bölümünün koridorlarında Eray'ı bulup durdurdum. "Ek ders falan mı var?"

"Hayır, neden ki?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Nihan'ı bulamıyorum, telefonunu da açmıyor."

"Telefonu açmamasına cidden şaşırdın mı?" diye sordu Eray, gözlerini devirerek.

"Hayır ama mesajlara cevap vermemesine şaşırdım," dedim sinirli bir şekilde. Sevgilimi o kadar iyi tanıyordum, birilerinin onu benden daha tanıdığını kanıtlamaya çalışır gibi bana tavsiye vermelerinden hoşlanmıyordum.

"Hmm... Peki, UZAYBİMER'e baktın mı? Son zamanlarda ara sıra oraya gidiyor."

"Staj gibi bir şey mi diyeceğim ama daha ikinci sınıfsınız, ne stajı?"

Eray, omuz silkerken yine de "Staj gibi bir şey," dedi. "Ziyarete gelenlere rehberlik yapıyor."

"Neden?" diye sordum. Nihan'ın insanlarla bu kadar sık konuşmasını ve bakışmasını gerektirecek bir işi kabul edebileceğine inanmıyordum.

Eray'ın yeniden omuz silkmesi beni iyice şüphelendirdi. "Bilmiyorum, ona sor." Hiç de bilmiyor gibi değildi. Zaten Nihan'ın kankası olarak onunla ilgili bilmediği çok fazla şey yoktu –ki bu da beni daha da sinir ediyordu.

"Siz bir şeyler karıştırıyorsunuz ama neyse..." diye söylenerek geldiğim yöne döndüm ve merdivenlere ilerledim.

Arabayı fakültede bırakıp soğuk havaya rağmen gözlemevine kadar yürümeyi seçtim. Bu şehirde nisana kadar kar kalkmazdı, hatta bazen nisanın sonuna kadar yağmaya devam ederdi. Hava yine kasvetli ve kar yağışlıydı. Yağıştan ve sisten dolayı Erciyes Dağı görünmüyordu, görünürde sadece etekleri vardı. Öğrenciler böyle

havalarda genelde ringleri ve otobüsleri kullanmayı tercih ederlerdi ama bu havada yürümeye devam eden yürek yemişler de vardı ve onlardan biri de Melike'ydi. Çoğunlukla asosyal biri olmasına rağmen kampüste ona sıkça rastlamam tuhaftı. Onun yanında görmeye alışık olduğum Numan da yine yanındaydı.

Beni gördüklerinde "Allah'ım, sizden kurtuluş yok mu?" diye şakasına söylendi Numan. "Taşındık biz, ayrıldık, bırakın peşimizi artık."

"Nihan'ı gördünüz mü?" diye sordum konuya direkt girerek.

"Geçenlerde gördüm ben, Astronomi'nin topuna gidiyordu ama bugün görmedim," dedi Melike, ardından Numan'a döndü. "Sen gördün mü?"

"Hayır... görmemiz mi gerekiyordu?"

"Sizin ne işiniz var bu havada bahçede?"

"Sana ne kardeşim? Belki eve gidiyoruz."

"Birlikte gitmiyoruz," diye belirtme gereği duydu Melike. "Ben yürüyerek gidiyorum, o arabasıyla gidiyor."

"Al işte, Nihan iki," diyerek Melike'yi elimle gösterdim. "Aynı apartmanda oturmuyor musunuz siz? Ne gerek var ayrı ayrı gitmeye?"

"Ben de öyle söyledim," dedi Numan memnuniyetsizce. "Ama ha'mfendinin-"

"Yürümem lazım," diye onun cümlesini tamamladı Melike. "Günlük rutinimi bozamam."

"Kar yağıyor?"

Yağan karlara bakıp bana döndü. "Evet, n'olmuş?"

"Yok bir şey," diye boş verdim. "Ben gidip Nihan'ı bulayım. Siz de... aman bana ne, ne haliniz varsa görün."

"Düzenli ilişki, adamı bitiriyormuş," diye arkamdan konuşuyordu Numan.

"Duyuyorum!" diye bağırdım onlara bakmadan ve yoluma devam ettim.

"Sadece flört etmek için bir neden daha," diye devam etti Melike.

"Dediğimi boş ver," dedi Numan.

UZAYBİMER'in kapısının önüne park edilmiş iki okul servisi vardı. Üzerinde yazana göre özel bir liseye aitti. Hâlihazırda yapılan gezi nedeniyle açık bırakılmış giriş kapısından içeriye girer girmez bir grup liseli öğrenciyle karşılaştım. Gözlemevi öyle büyük bir yer değildi zaten. Muhtemelen grubun nizamını korumak için öğrenci grubunun iki yanında ikişer ve arkalarında bir olmak üzere beş öğretmen de can kulağıyla rehberin anlattıklarını dinliyordu. Ve rehber de şaşırmadığım bir şekilde Nihan'dı. Bir süre grubun en arkasında durarak, kollarımı göğsümde bağlayıp ben de onu dinledim. Doğrusu dinlemekten çok izledim. Bir yerleri işaret ederek jest ve mimikleriyle eğlenceli bir şekilde gruba rehberlik yapıyordu.

Grup ilerlerken gruptaki kızlar da arkalarında durup onlarla ilerleyen adamın farkına yavaş yavaş vardılar. Beni umursamayanlar olduğu kadar, bana doğru dönüp dönüp gülümseyerek ve fısır fısır konuşarak bakanlar da vardı. İşaret parmağımı dudaklarıma götürüp susmalarını ve ardından da rehberi göstererek onu dinlemelerini işaret ettim. Bir tek insanlarla konuşurken aslında doğrudan onların gözlerine bakmayan ve onlara figüranlar gibi davranan Nihan, beni henüz görmemişti.

Grubun dikkatinin dağıldığını fark ederek dikkat dağıtanın ne olduğunu aradı ve sonunda beni gördü. Grubun en arkasında duran, herkesten uzun olan kişiyi görmemesi imkânsızdı. Önce bir an bakakaldı, anlattığı şeyi gösterirken kullandığı eli havada ve cümlesi yarım kaldı. Ardından yeniden dikkatini toplayarak anlatmaya devam etti.

Grubun serbest zamanına kadar bekledim. Sonunda serbest zaman geldiğinde ve öğrenciler çil yavrusu gibi etrafa dağılıp sağda solda fotoğraf ve özçekim çekmeye başladıklarında Nihan'ın yanına gittim. Çevresinde yarım ay oluşturmuş bir grup öğrenci vardı hâlâ ama umursamadım.

"Peki, siz de mezun olunca burada mı çalışacaksınız?" diye soruyordu öğrencilerden biri.

"Sanmıyorum ama kötü de olmazdı," diye cevapladı Nihan. "Peki sen ne olmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum... Aslında biliyorum ama ailem izin vermiyor. Ben de o yüzden meslek tanıtan gezilere katılıyorum, belki ailemin onaylayacağı bir şey bulurum diye..."

"Ailenin onaylamadığı meslek ne peki?"

"Arkeolog olmak istiyorum."

"Bunun için epey uğraşman gerekiyor," diyerek söze karıştım. "Ailen muhtemelen para kazanacağın ve iş bulacağın kesin olan bir alana yönelmeni istiyor. Benimkiler de öyleydi, kendimden biliyorum." Öğrencilerle birlikte Nihan da bana döndü, yüzüme bakmaları için hepsinin kafalarını kaldırmaları gerekmişti.

Onlara ailemle yaşadığım meslek seçimi tartışmalarımı ve sonuçlarını anlattım. Ama yine de seçtiğim bölümden ve okuldan pişmanlık duymadığımı, hatta buraya,

bu bölüme gelmesem kaybedeceğim şeyleri... Ailemi dinleseydim şimdi burada olmazdım, şu anki arkadaşlarımı hiç tanımaz, Nihan'la hiçbir zaman karşılaşamazdım. "Gençler, kısacası sevmediğiniz bir mesleği yapıp para kazanabilirsiniz ama mutsuz olursunuz ya da daha az para ve imkânlarla sevdiğiniz mesleği yapabilirsiniz."

"Ama Teoman Abi, parasız kalırsak da mutsuz olmaz mıyız? Sağlık için de yaşamak için de para lazım."

"Doğru!" dedim kendimi tutamayarak. Paranın mutluluk getirmeyeceği bir yalandan ibaretti. Paranız varsa sizi mutlu eden şeylere daha kolay ulaşırdınız. "Bu yüzden de hayalleriniz için daha fazla çalışmanız, size imkân verilmediğinde o imkânları kendiniz yaratmanız, açılmayan kapıları tekmelemeniz gerekiyor." Son söylediğimde Nihan, kafasını eğerek gülümsedi. Ben de istemeden gülümseyerek devam ettim. "Bakarsınız bir gün ailenize Mısır'dan kartpostal atarsınız ya da Silikon Vadisi'nden polaroid gönderirsiniz. Veya bir bakarsınız yaptığınız işten o kadar mutlu olursunuz ki azla yetinebiliyorsunuzdur."

Tur bitip öğrenciler servislerine binerken gözlemevinin basamaklarında Nihan'la yan yana durduk. Servisler kalkıp yola koyulduğunda arkalarından el salladık.

"Orada söylediklerin... güzeldi," dedi Nihan, kalabalığın gidişiyle oluşan sessizliği bozarak. "Zamanı geldiğinde bu söylediklerinin bizim için de geçerli olabileceğini biliyorsun, değil mi? Dediklerini kendin de yapabilecek misin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ona dönerek.

"Buradasın," dedi bana doğru bir adım atarak. "Çünkü neden burada olduğumu merak ediyorsun. Bunun için geldin, benim için. Öyle değil mi?"

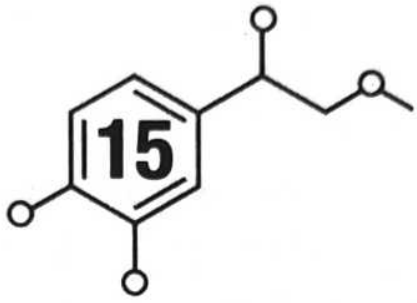
"Öyle," dedim yüzüne uzanıp rüzgârda uçuşan saçlarını kulağının arkasına yerleştirirken. "Ama bunun söylediklerimle ne alakası var?"

"Fen öğretmeni olmayacağım, Teoman," dedi sakince. "Her sene aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmayacağım, öğretme yeteneğim olmadığı halde kendimi zorlamayacağım. Beni yoran ve mutsuz eden bir meslek seçmeyeceğim. Bu yüzden... ben... Erasmus'a başvuruyorum. Sonrasında ne olur bilemiyorum. Zaten kabul edilip edilmeyeceğim de henüz belli değil. Başvurumda referans, tecrübe ve sosyal etkinlik eksikliği vardı, o yüzden buradayım."

Erasmus'tan sonrasını doğru düzgün duyduğuma emin değildim, orada gerçeklikten kopmuştum zaten. "Ne?" dedim. "Ne yaptın? Doğrusu neden yaptın? Ben... Biz?" Sözcükleri âdeta anlamsızca sıralıyordum.

"Şimdi anlıyor musun?" dedi. Bir adım daha yaklaştı. "Sözlerinin arkasında mısındır, Teoman Üstüner?"

Sözlerimin dönüp dolaşıp beni kıskıvrak yakalayarak elimi kolumu bağlayacağını ve can evimden vuracağını düşünmemiştim hiç. İdealist bir kadını severken onun idealleri uğruna bir gün beni bırakabileceğini de düşünmemiştim. Hiçbir şey kesinleşmeden vesvese yapmak istemiyordum ama Nihan'ın imkânları zorlayacağından da adım gibi emindim. O, hayalleri için sadece benden değil, ailesinden, arkadaşlarından ve buradaki hayatından da vazgeçebilirdi. Bunu her zaman biliyordum ama yine de onunla bir hayat kurmak istiyordum. Sözlerimin arkasında mıydım? Hayır, mevzu bahis o ise bundan emin değildim.

Nihan

Başvurum neredeyse tamamlanmıştı. Sosyal etkinlik olarak hapkidoyu, tecrübe olarak UZAYBİMER'i eklemiştik ve Fizik Bölümü'nden de referans almıştım. Tek sıkıntım yine her zamanki gibi paraydı. Erasmus hibesi ancak yol masraflarına ve çıkan ekstra sorunlara yeterdi. Gideceğim okula bir ücret ödemeyecektim ama yine de karşılamam gereken konaklama ve hayat masraflarım vardı. GDT'den aldığım beş bin ve her ay devletten aldığım kredi dışında bir birikimim ve gelirim yoktu; lakin bu kadar para Türkiye'de bile çok az bir miktarken Avrupa'da dörde bölünerek küçülecekti, dövizin durumu malumdu. Başvuru sonuçlanmadan bunları fazla düşünmek istemiyordum çünkü henüz gidip gidemeyeceğim bile belli değildi. Gideceğim yerde öğrenci vizesiyle çalışmaya iznim de olmadığından eğer hiçbir yerden burs bulamazsam ortada kalacak ve belki de gitmem için hak doğduğu halde gidemeyecektim. Tanıştığımız zamana kıyasla durumu düzelen Teoman'dan da para isteyemezdim, zira gitmemi tercih ettiğini sanmıyordum,

hatta gitmemem için eminim elinden geleni yapardı. Bu yüzden bu sorunu kendi kendime sessiz sedasız dert edecektim. Bir mucize bekleyecektim.

Gözlemevinden aldığım belgeleri çantama koyup çantanın fermuarını tam çekmiştim ki Edebiyat Fakültesi'nin önünden geçerken fakültenin karşısındaki patikanın başından bir kızın bağırdığını duydum. Üniversiteye geldiğimden beri ilk kez karşılaştığım bir olaydı. İnsanlar koşuşturup oraya doğru gitseler de yaptıkları ya izlemek ya da videoya almaktı. Bu küçük seyirci grubunda insanlığın düştüğü o iğrenç çukuru görmeniz mümkündü. Kimse taşın altına elini koymuyor, kimse zalimin karşısında durup zulüm görenin yanında olmak istemiyordu. Hiçbir şey yapmazsam kendime yediremeyeceğimi ve insanlığımla eğitimime ihanet edeceğimi biliyordum. İkinci kez düşünmeden toplanan kalabalığın arasına dalıp patikanın başına kadar gittim.

Tekinsiz görünen, yapılı bir genç adam, saçları gece kadar siyah olan bir kızın kolundan tutmuş, onu patika boyunca yürütmeye çalışıyordu. Ona engel olan tek şey kızın bağırmaları ve kızı öbür kolundan tutan ufak tefek arkadaşıydı.

"Ben sana bitti demeden bitmez demedim mi? Geleceksin!" diye bağırdı genç adam.

Klişe sözler ve dibine kadar kıroluk karşısında gözlerimi devirmeyle birlikte öğürme isteği duysam da kalabalıktan iyice sıyrılıp "Kız sana bırak diyor! Bıraksana!" diye bağırdım. O an bana güç veren, adrenalin seviyemi arttıran sinirden başkası değildi. Kendim olmaktan çıkıp bencil davranmadığım ve ilgiyi çekme pahasına birilerine yardım etmek istediğim zamanlardan biriydi.

"Sana ne lan?! Çek git, seni de-" Devamındaki küfürleri kulağımda bir çınlama eşliğinde duydum çünkü sinirim artarken kanım, atar damarlarımda gürültüyle pompalanıyordu. O an bende balataların koptuğu andı.

Saldırırken düşünmedim desem yalan olurdu çünkü düşünmek benim lanetimdi. Tekme atarken başımın ne kadar belaya gireceğini düşünüyordum. Yumruk atarken bunun sonunda ne olacağını... Dirseğimi geçirirken ve nasıl o konuma gelip de bacaklarımı adamın boynuna sarıp onu yere düşürdüğümde de hâlâ video çekenlerin videolarının ne kadar yayılacağını...

Adamın yerde kalması uzun sürmedi, beni ayağının altında ezecekken yana kaydım ve bacaklarımı havaya kaldırıp hızla yere indirirken omurgamdan destek alıp ayağa kalktım.

Siyah saçlı kız ve arkadaşı hâlâ bir köşede durmuş, endişeyle bizi izliyorlardı. Kaçmalarını tercih ederdim ama onlar, onlar yüzünden başıma bir şey geleceği endişesiyle kalmayı tercih etmişlerdi.

Pes etmeyen adama yeniden saldıracakken biri, kolunu omzumun üzerinden geçirip sırtıma, diğer kolunu da karnımın üzerinden belime sararak beni engelledi. "Savunma," dedi vurgularcasına. "Bu bir savunma sanatı, Seyovang. Saldırı değil."

Uzun zamandır duymadığım lakabımın tanıdık bir ses ile dile geldiğini duyunca omzumun üzerinden arkamdaki yüze döndüm. "Ben de savunuyorum işte! Ayrıca senin burada ne işin var?"

"Seni arıyordum ve bulmam zor olmadı, sesleri takip edip kalabalığı bulmam yetti," dedi Efe, sırıtarak.

Öylece kalmadım, kalamazdım. Boştaki sol elimle karnımdaki elini tutup üzerimden çektim ve dönüp beni hapsettiği gibi onu hapsetmeye çalıştım. Sadece çalıştım, çünkü karşımdaki adam, benden daha tecrübeli olduğunu bana asla unutturmuyordu. Bir anda kendimi sırtüstü olarak soğuk toprak zeminde buldum. Efe, yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle bana elini uzatırken "Hamlamışsın, Seyovang," dedi.

Elini tutup ayağa kalktım, böylece aramızdaki mücadele de sona ermiş oldu. Onu boş verip serbest kalan tekinsiz adama döndüm. Burnunu silip elindeki kana baktıktan sonra bana ters ters baktı. "Sonra görüşeceğiz, bu iş burada bitmedi," diye söylendi. Sonra siyah saçlı kıza dönüp ona da "Seninle de işim bitmedi," dedi. Bağırmamıştı ama bu adamı kâbusuna dönüştüren biri için oldukça tehditkâr ve ürkütücü bir ses tonuydu.

"Bitti," dedi biri. Oldukça sakin ama güçlü bir sesti. "Bir kıza böyle davranamazsın."

Sesin geldiği yöne çevirdim başımı. Bize doğru yürüyüp aramıza giren kişi, Edebiyat'ın reisinden başkası değildi. Edebiyat ile Fen aynı binadayken onu kantinde defalarca görmüştüm ama bir kez bile dikkatimi vermemiştim. Her zaman birlikte hareket eden topluluk ve kendilerinden başka kimsenin tanımadığı halde tuhaf bir şekilde kimsenin karışmadığı reisleri bana çağ dışı görünüyordu. Bana göz ucuyla bakıp saygıyla başını eğdikten sonra siyah saçlı kıza döndü. "İyi misin?"

"İ-iyiyim," dedi kız şaşkınlıkla.

"Üzgünüm, geç kaldım," dedi Reis, kızın ufak tefe arkadaşına dönerek. "Sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim. Eğer şu kız olmasaydı sen gelene kadar dayanamazdık. O panikle zar zor mesaj attım."

"Sana ne oluyor i-" Yenilmeye doymayan pehlivan gibi şimdi de Reis'i kışkırtmaya çalışan adam, cık cıklayan Reis tarafından anında susturuldu.

"Etrafa kim olduğumu sor. Çünkü ben bitti deyince biter." Kızları kendi korumasına alıp gitmeden önce bana dönüp sessizce teşekkür etti.

Arkasından şaşkınca bakakalırken olayın bittiğini anlayan işlevsiz kalabalık da anlaşılmayan bir uğultu halinde konuşarak dağılmaya başladı. Geriye sadece Efe ile kaldığımı "Bu da neydi şimdi?" diye sorduğunda hatırladım.

"Kayseri'ye hoş geldin," dedim durumu açıklarmış gibi. Yere ne zaman attığımı hatırlamadığım çantamı alıp silkeledim. "Niye geldin?"

"Konuşmamız gereken şeyler var ama öncesinde hareketlerinin sonucunu konuşmaya ne dersin? Mesela sen şimdi o adama haddini bildirdin diye adamın o kızın peşini bırakacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, sadece anı kurtardım," diye dürüstçe cevapladım. Kavga, sadece daha fazla kavgaya yol açardı. Kaba kuvvet bu yüzden hiçbir sorunu çözmezdi. Ama itiraf etmeliydim ki bazen kısa sürede işe yarayacak en etkili çözüm de buydu çünkü yasal işlemleri beklerken iş işten geçebilirdi.

"Doğru, günü bile kurtarmadın; anı kurtardın."

"O kız, artık Reis'in korumasında. Ona bir şey olmaz."

"Peki seni kim koruyacak? Artık seni de hedefledi." Bu kadar sakin konuşması sinirimi bozuyordu. Gelir gelmez

en anlaşamadığımız konunun açılması da kendimi azarlanacak bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Ben kendimi korurum."

"Her zaman böyle dik kafalıydın, Seyovang. Mantıklı olduğunu biliyorum, o güzel kafanın içinde sonuçları çoktan hesapladığını biliyorum. Sana saldırmayan birine saldırdın, insanların elinde videolar var. Başkasını koruman seni yasanın önünde korumayacak. Nefsi müdafaa değildi bu. Ayrıca kadınları ezerek kendini güçlü hisseden bir pezevengin gururunu beş paralık ettin. Bunun hesabını sormak isteyecek."

Haklı olmasından nefret etsem de bunun hesabını ben de yapmış ve aynı sonuca varmıştım. Çoktan sağlamasını yaptığımız bir sonuçtu bu. Efe'nin ısrarla 'Savunma, saldırı değil,' demesi de bundandı. Ama birine yardım edebilecekken yardım etmemek de vicdanımın kaldırabileceği bir şey değildi. O da bunu biliyordu.

"Buraya beni azarlamaya mı geldin, Saca?" diye iğneleyerek sordum. O ısrarla lakabımı kullanacaksa ben de onun lakabını kullanırdım.

"Hayır. Seni azarlamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Emin misin? Bunun tersini ispatlayacak kadar çok azarladın beni."

"Ben senin eğitmenindim, Seyovang!"

Sonunda bir an için sakinliğini kaybettiğinde gülümsedim. "Ne istiyorsun? Niye geldin?"

"Böyle ayaküstü mü konuşacağız? Oturmamız lazım ama kafe falan olmaz."

"Seni evime götürmemi beklemiyorsun herhalde," diye tersledim. Bir yandan da amacım oymuş gibi tramvaya

yürüyordum. Bu sinirle derse giremeyeceğim belliydi. Efe sağ olsun en ufak bir zafer bile hissedemeden ödeyeceğim bedellerin düşüncesiyle yüreğim sıkışmıştı.

"Neden bu kadar hırçın davrandığını sorabilir miyim? Gayet medeni bir şekilde ayrıldık, şimdi niye bana trip atıyorsun?"

Sinirle durup döndüğümde o da kollarını belinin iki yanında açmış bir şekilde durdu. "Trip falan atmıyorum. Hayatıma böyle dalmaya hakkın yok. Beni takip etmeyi de kes."

"Seni takip etmeden de evini bulurum, biliyorsun," dedi omuz silkerek. Tabii ki bulurdu, adresimi biliyordu. Kapıma hatıralar da bırakmıştı.

"Neden kapıma ikimizle ilgili hatıralar bırakıp duruyordun?" diye sordum. Pes edişimi, düşürdüğüm omuzlarımdan anlamış olacak ki bana yaklaştı.

"Karşına çıkmadan önce varlığımı hatırlatmak istedim. Ayrıca DVD'n bende kalmıştı, geri istersin sandım."

"Her şeyi zorlaştırıyorsun, Efe," dedim bezgin ve pes etmiş bir sesle. "Teoman eve gelmeden önce konuşmamız bitmiş ve sen evden gitmiş olacaksın." Bu, verdiğim en parlak fikir değildi elbette ama kavga çıkmasını istemiyordum.

"Anlaştık, Seyovang," dedi sırıtarak ve benimle birlikte tramvaya doğru ilerledi.

"Bana Seyovang demeyi de kes. Ben artık Seyovang değilim."

"Docangtan kovulmadın ve bu ismi sana veren İ Hoca'ydı. Bir yanın hâlâ oraya bağlı, yani hâlâ Seyovang'sın." Sesli

bir nefes verişin ardından sessizce ekledi: "Sadece benim Seyovang'ım değilsin."

Kısacası ben Seyovang'tım ama kimseye ait değildim. İsmin Korecede birebir yazılıyordu, ismimde geçen harflerin hepsi Kore alfabesinde vardı ve yazıldığında okunuş kurallarından dolayı bir telaffuz bozulması da olmuyordu. Fakat İ Hoca, ismimi ilk duyduğunda *"Nî-han,"* diye hecelemişti ve İ harfini *iğ* der gibi uzatmıştı. *"Sanki yeni han demek gibi, anlamı bu mu?"* diye sormuştu.

"Anlamını bilmiyorum, hocam," demiştim.

Cık cıkladıktan sonra *"İnsan isminin anlamını bilmez mi?"* diye sormuştu. *"Öyleyse bundan sonra sana Se-yovang diyeceğim. Se yeni demek, yo kadın demek, vang ise hükümdar demek."*

"Yani anlamı... yeni kraliçe mi?" diye sorarak şansımı denemiştim.

"Evet evet, aferin. Çabuk öğreniyorsun. Bakalım bu hapkido için de geçerli mi?"

İsmimin anlamı gizli/saklı demekmiş, bunu sonradan öğrendim. Daha öncesinde ismimin anlamını merak edecek kadar umursamamıştım. Ama o günden sonra docangta lakabım Seyovang olarak kalmıştı. İ Hoca, manevi babam gibiydi, ismi benimsemem de uzun sürmemişti. Kültürünü ve dilini insanlara bir şekilde öğretmeye hevesliydi, sanırım bu Han Duygusu'nun bir parçasıydı. Vatanlarına duydukları içten sevgi ve saygıyı "Han Duygusu" ifadesi ile anlatıyorlardı, bu çok geniş bir terimdi, içinde derin bir kültür ve tarih barındırıyordu.

Çabuk öğrenmemin hapkido için de geçerli olduğu zamanla ortaya çıkmıştı ve bir gün İ Hoca, bu ismi gerçekten

hak ettiğimi söylemişti. O sıralar Efe'yle sevgiliydim, bu yüzden gerçekten docangın kral ve kraliçesi olarak görülmemiz de kaçınılmaz olmuştu.

Sonunda eve vardığımızda çantamı, montumu, boyunluğumu bir kenara atarak salona geçtim. Efe de peşimden gelirken montunu çıkarıyordu, montu bir koltuğa bırakıp sanki ev onunmuş da ben misafirmişim gibi "Otur," dedi. Neyse ki benim de ona misafirperverlik yapacağım yoktu.

"Artık sorumu cevaplar mısın, niye geldin?" diye sordum otururken.

O da çaprazıma oturup bana doğru döndü. "Öncelikle seni özledim ama buraya bana geri dön demeye gelmedim. Tabii bu, bana dönmeni istemediğim anlamına gelmiyor. Şu an için başka önceliklerimiz var."

"Efe, biliyorsun ki sana saygı duyarım ama-" Eveleyip gevelemeden lafa girmesini söyleyecektim ki sözümü kesti.

"İ Hoca hasta. Birkaç aydır docangı onsuz idare ediyordum ama durumu ağırlaşınca docangı kapatıp yanına, hastaneye gitmem gerekti."

Donakaldım. Takvim yaprağını aldığım zamandan bu yana düşündüğüm bencilce düşünceler yüzünden kendimi kötü hissettim. Ağır hastalık, bir kez daha dünyanın bizler etrafında dönmediğini hatırlattı. Beni kavgadan ayırdığından beri ona bağırıp çağırıyor, tam da dediği gibi hırçın bir tavırla yakınıyordum ama en başından beri onun isteği, bana eski hayatımı hatırlatmak ve İ Hoca'nın durumunu söylemekti.

"Gitmeden önce... son kez onu görmek istersin diye düşündüm." Dili 'ölmeden önce' demeye varmamıştı. "Onun isteği de bu yönde, seni son kez görmek istiyor."

"Ama ben..." Kafamın içinde bu sefer tarihlerle ilgili hızlı bir hesap dönerken kendimi daha da kötü ve bencil hissettim. "Vize haftasına giriyoruz, nasıl geleyim?"

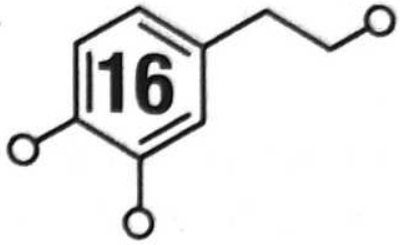
"Bir yolunu bulamaz mısın?"

Her zaman bir yol vardı. "İzin almaya çalışacağım, eğer onaylanırsa telafi sınavlarına girerim."

"Cumartesi dönüyorum, o zamana kadar senden cevap bekleyeceğim. Sensiz ya da seninle, her şekilde gideceğim ama seninle birlikte dönmeyi tercih ederim."

"Üç sorum var," dedi tanıdık bir ses salonun kapısının eşiğinden. "Sen kimsin, evimde ne işin var ve hangi sıfatla sevgilime bu teklifi yapabiliyorsun?" Salonla giriş kapısının arasında koca bir hol olduğundan ve o sırada Efe'yle konuştuğumuzdan muhtemelen kapının açılmasını duymamıştık. Teoman, eve vaktinden önce dönmüştü. Zaten bu görüşmeyi ondan saklayabileceğimi düşünmek bir hataydı.

"Hmm..." dedi Efe, ayağa kalkarken bir şeyi değerlendirir gibi. "Demek Teoman sensin. Ben Efe. Bu isim, tüm sorularını cevaplar mı?"

Teoman

Üç saniye. Bir. İki. Üç. Onun kim olduğunu idrak etmem, ona yaklaşmam ve yumruğumu suratına geçirmem için geçen süreydi. Suratındaki o kendinden emin sırıtışı silmek için yeterli olan süreydi. Ama o üç saniyenin sonunda yumruğumu engelleyen bir şey planlarımı bozdu.

Efe, yumruğumu çevik bir hareketle avucunun içine hapsederek yakaladı ve bunu yumruğuma değil, yüzüme bakarak yaptı. Yüzümden bir an bile ayırmadığı bakışlarını yumruğuma çevirip tekrar bana döndüğünde mümkünmüş gibi biraz daha sırıttı. "Görünen o ki cevaplarmış."

"Şunu kesin de insan gibi konuşalım," diyerek araya girdi Nihan. Aramıza girmesiyle havada kalan yumruğum ve Efe'nin eli, Nihan'ın sol omzunun üzerinde kalmıştı.

Efe, avucunu açıp elimi serbest bırakırken "O başlattı," dedi, ispiyoncu bir ilkokul çocuğu gibi. "Ben sadece kendimi savundum."

Çekinmeden aynı seviyeye inerek "Tüm o şifreleri kapıma bırakarak sen başlattın bunu," dedim. Sinir bozucu

olan, gerçekten de sadece kendini savunmuştu; karşı saldırıya geçmemişti.

"Aman ne harika! Sırada ne var? 'Ben yapmadım' ve 'ben öyle bir şey demedim'ler mi?" diyerek sesini yükseltti Nihan. "Ayrılın. Şimdi." Yan durup kollarını iki yana açarak ikimizin arasında belirli bir mesafe açmaya çalıştı.

"Sen karışma, Nihan," dedim, onun başının üzerinden Efe'ye bakmayı sürdürerek. "Bütün bunları neden yaptığının hesabını verecek bana."

"Neden burada olduğunu bilmeden ona bu şekilde hesap soramazsın."

İnanamaz şekilde Nihan'a dönüp baktım. Onu koruyordu, hem de bana karşı. Gözümün seğirmesini engellemek için gözlerimi kırptım. "Onu mu koruyorsun?"

Karşılığında aldığım cevap Nihan'dan değildi. "Hâlâ öğrenemedin mi? Nihan, haklı olanı savunur."

Tekrar ona dönerken "Onu benden daha iyi tanımıyorsun," dedim. İnsanlara bunu bu kadar çok hatırlatma gereği duymam sinirlerimi altüst ediyordu. Çünkü ben dahil herkes bilirdi ki bu kadar çok hatırlatılan bir şeyin gerçekliği şüpheli olurdu.

"Öyle mi?" dedi gülerek. Özgüvenle parlayan kahverengi gözleri, kendinden emin sırıtışı ve olağanüstü sakinliğiyle Efe, belki de şu ana kadar tanıştığım tek rakipti. Takıntılı bir hoca, şıpsevdi bir gönül eğlendiren ya da iflah olmaz bir çapkın değildi; geçmişteki *ben*di. Nihan'ı gerçekten sevmiş, onu tanımak için uğraşmış, ona değer vermişti. Ama geçmişti, geçmişe aitti ve orada kalması için elimden gelenin fazlasını yapmaya kararlıydım.

"İkiniz de beni çok iyi tanıdığınızı sanan aptallarsınız," dedi Nihan, pes edip aramızdan çekilirken. "Yiyin birbirinizi, reva size." *Pes* dercesine elini sallayıp kendini koltuğa attı.

Efe de ellerini teslim olur gibi kaldırıp koltuğa geri geri giderek oturdu. "Savunma, Seyovang. Sözlerime sadığımdır."

Nihan, gözlerini devirirken ben de Nihan'ın yanına oturdum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp Efe'ye dik dik bakmayı sürdürdüm. O isim de neyin nesiydi öyle? Seyoneydi? Sorup sormamak arasında gidip geldim. Sorsam kendimi aptal gibi hissedecektim, sormasam bilmemek beni yiyip bitirecekti. Tek bir kelimeye binlerce anlam yüklenebilirdi zira. Bilmek uğruna kendimi aptal gibi hissetmeye razı geldim. "Sana neden o isimle sesleniyor?"

"Bu, benim docangtaki lakabım. Yeni kraliçe demek. İ Hoca, adımın hecelerini *yeni han*a benzettiğinden takmıştı," diye açıkladı Nihan.

"İ mi?" diye takıldım bu sefer de. Ve docang? Siktir, hapkido hakkında araştırma yapmalıydım.

"İ," diye onayladı. "Batılılara kolaylık olması için Lee diye yazılan soyad aslında İ'ymiş. İ Hoca, ona Lee diyen olduğunda sinirlenirdi. Yani kızların bayıldığı şu Lee Min Ho da aslında İ Minho'ymuş, H'de vurgu yok."

"Kim?" diye sordum kafa karışıklığıyla. İ'ler, Lee'ler havada uçuşurken konudan nasıl kopup buraya geldiğimizi kestiremedim.

"Boş ver, bende de aynı etkiyi yapmıştı," deyip elini sallayarak geçiştirdi Nihan.

"Sen niye buradasın?" diye Efe'ye yönelerek konuya döndüm. "Nihan'dan ne istiyorsun?"

"Nihan'ı almaya geldim, onun için buradayım."

Dişlerimle birlikte yumruklarımı da sıktım. "Nihan, seninle hiçbir yere gitmiyor."

"Buna sen mi karar veriyorsun?" Gülerek bir bana bir Nihan'a baktı ve kafasını iki yana salladı.

"Düşündüğün gibi değil, Teoman," diye araya girerek ortamı yumuşatmaya çalıştı Nihan. "İ Hoca, hasta."

"Bir kanıtı var mı?" diye sordum. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa hiç de bir duruma üzülüyor gibi değildi.

"Docang kapalı," dedi Nihan. "Kardeşim de tasdikledi bunu. Docang, hapkido kursunun yapıldığı salon, eğitim yeri demek."

Docangla ilgili açıklamasını duymazdan gelerek sorgulamama devam ettim. "Başka bir şeyden dolayı da kapalı olabilir."

Efe, bıkkınlıkla iç çekti. "Öff, yeter artık. Neden böyle bir şey yapayım? Hastalık gibi ciddi bir konuda yalan söylemek kimseye yakışmaz."

İşin aslı, Efe'nin biraz olsun şerefsiz biri olması işime gelirdi, hatta öyle olmasını ummuştum. Ama karşımda bulduğum kişi, onurlu ve düzgün bir adamdı. Nihan'ın bir zamanlar şerefsizin tekini seveceğini düşünmem bir hataydı zaten. "O hatıraları, hocanızın hastalığı sebebiyle bırakmadığını biliyorum," dedim Efe'ye. "Bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Tamam," diye sesini yükseltti Efe. Sakinliği sonsuz ve yenilmez değilmiş meğerse. Sakinliğini yıkmak için gereken tek şey değer verdiği şeylere imada bulunup

duygularını kullanmakmış. Ama keşke o değer verdiği şey Nihan olmasaydı. "Nihan'ı geri istiyorum, oldu mu? Ama böyle değil. Bunun için seninle tartışacak ya da sana saldıracak değilim."

"Çok yazık çünkü onu tartışmadan sana bırakacak değilim. Hatta biliyor musun, o zaman bile bırakacak değilim. Geçmişi geçmişte bırak."

"Buraya bunun için gelmediğimi söyledim," dedi Efe, sakinliğini geri kazanarak. "Ama merak ediyorum, korkun ne? Neden onun alınacak veya verilecek bir *şey* olduğunu düşünüyorsun? Onun seni yeterince sevdiğine dair inancın mı yok? Başka birinin onu senden çalacağını mı düşünüyorsun? Yoksa... başkası için seni terk edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu kışkırtmayı kes, Saca!" diye araya girdi Nihan.

Bir anlık şokla Nihan'a baktım. Aradan geçen zamana karşın birbirlerine hâlâ lakaplarıyla sesleniyorlardı. Bu varlığını koruyan sevgi olmasa bile saygı ve alışkanlıkların emaresiydi. Nihan, geçmişinin her köşesinden nefret etmiyordu; yüzü aydınlanarak bahsettiği bir dönemi de vardı. İçinde Efe'nin de olduğu bir dönem. Ve ben o dönemden nefret ettim.

Hışımla ayağa kalkıp Efe'ye saldırdım. Yerinden kalkıp beni tekrar engellemeden önce yumruğumu yüzüne geçirdim. Devam etmemi engellediğinde gülümsemesinin silindiğini görmek için yüzüne baktım. Ama yüzündeki gülümsemeye bulaşmış bir karanlık vardı. Kolumu sağ koluyla yana ittirip kendinden uzaklaştırırken sol elinin avuç içi ile bileğinin arasındaki yerle göğsüme vurdu.

Nefesim bir anda kesildiğinde geriye sendeleyip göğsümü tuttum. Nefesimi tekrar bulduğumda öksürdüm.

"Sana saldırmayacağımı söyledim; kendimi savunmayacağımı söylemedim," dedi.

Daha önce hiç karşılaşmadığım türden bir kavganın daha ilk dakikasında ritmim bozulmuştu. Fakat aklım gayet yerindeydi. Kelime oyunu ve manipülasyonu fark etmem saniyeler aldı. *Savunma* diye direten adam, saldırmayacağını söylerken fiziksel saldırıdan bahsediyordu. Ama duyguları kullanan sadece ben değildim. O da benim duygularımı kullanmış, beni onlar aracılığıyla kışkırtarak ona saldırmamı sağlamıştı. Böylelikle kendini savunacağı bir pozisyonu ve saldıracak bir bahanesi olacaktı.

"Düzenbazın tekisin."

Kafasını iki yana salladı. "Savaşı sadece güçle vermezsin, burayla da savaşırsın," derken birleştirdiği işaret ve orta parmaklarını sağ şakağına iki kez vurdu.

Ona doğru ilerlerken Nihan, hızla araya daldı. "Kes şunu," dedi direkt olarak bana bakarak. "Kazanamayacağın kavgaya girme."

Bu, sadece gururumu yıkmadı, kalbimi de kırdı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Haklı," dedi Efe. "Ne sanıyordun? Tüm dan sınavlarını vermiş, kara kuşak sahibi, usta bir hocayı yenebileceğini mi?"

"Sen de kapa artık şu çeneni. Herkesi kendi istediğin konuma getirmeye çalışmaktan vazgeç. Fiziksel bir kavgadan bahsetmiyorum. Beni bir kavgayla kazanıp kaybedeceğinizi düşünmeniz sizin aptallığınız. Ne bekliyorsunuz? Kenara geçip uğruna dövüşülen kız olmaktan haz

duyacağımı mı? Kazanan tarafa göre kalbimi değiştireceğimi mi? Beni ne sanıyorsunuz siz? Eğer bir adım daha atıp bu saçma kavgayı sürdürürseniz ikiniz de sonsuza dek kaybetmiş olacaksınız, kazanacağınız hiçbir şey olmayacak. Ben kazanacağınız ya da kaybedeceğiniz bir *şey* değilim."

Nihan'ın gözlerindeki hayal kırıklığı ve öfkeye bakıp kafamı saygıyla eğerek bir iki adım geriledim. *Kazanamayacağın kavgaya girme* dediği ilk kişi bendim ve bir anda bu sözü onur kırıcı olmaktan çıkıp sevdiğini koruyan bir isteğe dönüştü. Onu kaybetmemi; beni bırakmayı istemiyordu. "Sen bir *şey* değilsin; bir bireysin. Özür dilerim."

"Şimdilik hiçbir yere gittiğim yok. Vize haftasına giriyoruz, sınavlarım var," dedi Nihan, ikimize birden hitaben. Ardından Efe'ye döndü. "Elbette İ Hoca'yı hastalığında yalnız bırakmak istemiyorum. İzin alabilirsem gelirim dedim, alamazsam vizelerin bitmesini bekleyeceğiz."

"Teoman gelmeden önceki konuya döndük öyleyse," dedi Efe iğnelercesine. Gitmek için toparlandı. "Numaram aynı." Onu yolcu etmek için hiçbir girişimde bulunmadığımız halde elini uzatarak "Zahmet etmeyin," dedi. "Kapıyı biliyorum." Onun arkasından baktığımız birkaç saniyenin ardından kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Düzenbaz herif, kapıyı çarpmamıştı bile.

Nihan, bana bakmadan salondan çıkıp odasına doğru ilerledi. Tek kelime etmese bile bana kızgın olduğu belliydi. "Nihan," diyerek peşinden gittim. "Nihan, çok üzgünüm. Lütfen, beni dinle."

Dinlemedi. Odaya girdi ama kapısını da kapatmadı. Dinlemeyecekti ama elbette diyecekleri vardı. "Beni kırdın, Teoman. Bir hiçmişim gibi davrandın. Tam yanında otururken bana, sahip olduğun bir malmışım gibi davrandın."

"Düşünemiyordum ki güzelim. Yemin ederim ki seni öyle görmüyorum, çok özür dilerim."

"Özürler, eylemleri geri almaz. Ciddileşen düzenli ilişkilerde çıkan sorunlardan biri nedir biliyor musun? Çiftler, birbirlerinin birey olduklarını unuturlar, onların kendilerine ait bir hayatları olduğunu unuturlar, birbirlerini bulmadan önce yaşadıkları geçmişe bile karışabileceklerini sanırlar, daha yeni tanıdıkları sevgilileri için yılların arkadaşlıklarını silmelerini beklerler. Elbette özgür bireyleriz ama özgürlüğümüz, bir başkasının özgürlüğünü engelleyip kısıtlayana kadardır çünkü buna hakkımız yoktur."

"Sadece..." dedim odadaki tabureye oturarak. "Onu evime getirmemeliydin. Erasmus başvurunun üzerine bu geldi. Seni kaybedeceğimi, sözlerimi tutamayacağımı düşünerek endişelenirken bir de son günlerimizin elimizden alınacağını sanıp korktum."

"Korkularını söyleyecek kadar büyümüşsün."

Gülümsediğini görünce ben de gülümsedim. "Sen de ilişkiler üzerine konuşacak kadar uzmanlaşmışsın."

"CV'me eklerim," dedi gülümsemesini genişleterek. "Sadece iyi bir gözlemciyim, deneyimden değil."

"Açıklamana gerek yok, biliyorum." Nefesimin kesildiği anı yeniden hatırlarken ani bir ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Bu arada, sikeyim, o neydi lan?"

Nihan kendini tutamayarak güldü. "İtiraf et, hak etmiştin."

Aklımın bir köşesine herhangi bir dövüş sanatı öğrenmeyi yazdım. "Ee, sana kahve yapsam beni affeder misin?"

"Hmm... Düşünürüm."

"Yanına da çikolata."

"Hmm..." dedi bir öncekinden daha da uzatarak. "Olabilir."

"Boğaları mutlu etmek ne kolay..." dedim mutfağa giderken.

Birkaç dakika sonra Nihan, mutfağa gelip "Teoman," diye seslendi.

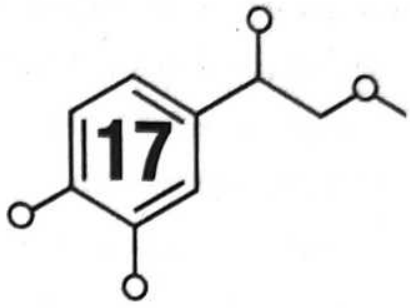
"Efendim?" deyip ona döneceğim sırada bana arkamdan sarıldı. Bir an şaşkınlıkla donakaldım.

"Zaman kısa. Bir gün bir yere gitmeyecek olsam bile hastalık gelir, ölüm gelir. Hiçbir şey kesin değil burada. Seninle olan günlerimi -bu haftalar ya da on yıllar olsun fark etmez- tartışarak geçirmek istemiyorum."

"Peki nasıl geçirmek istiyorsun?" diye sordum. O sırada su ısıtıcısı atıp suyun kaynadığını belirtti. Yerimde dönüp Nihan'ın beni bırakmasını sağladım. Onu kucaklayıp tezgâha oturttum. İçine klasik kahve koyduğum bardakları tezgâhın diğer ucuna doğru ittim. Nihan'ın bacaklarının arasına girip yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Böyle olur mu mesela?"

Tezgâhta kayıp bana yaklaşırken kollarını boynuma dolayıp bir elini saçlarıma geçirdi. Bu sefer hafif olmayacağından emin olduğum öpücükten önce dudaklarıma

doğru "Olur," dedi. Dediğim gibi; bazen tek bir kelimeye onlarca anlam yüklenebilirdi. İkimiz de birbirimizi kaybedebileceğimizin korkusunu tattığımızda aramızdaki bağ güçlenmişti. Olurdu. Öyle de olurdu, böyle de olurdu. Ama en önemlisi de bizden olurdu mesela; biz olurduk.

Nihan

Mart bitip nisan başlarken vizelerin bitimiyle birlikte şehri kaplayan kar da kalkmıştı. Gerçi biz, kışın son şakasını yapıp nisanın ortasında kar yağdıracağına emindik. Havalar henüz tam olarak ısınmamıştı ama en azından artık eksilerde değildik. Bu mevsimde eksilerden çıkıp 1 derece, 2 derece olduğunda *hava ısındı* derdik. Böyle soğuk bir memlekette okuyunca insanın soğuk-sıcak kavramı da değişiyordu.

Okuldan izin alamadığım için Efe'yle birlikte İ Hoca'nın yanına gidememiştim. Hasta olan akrabam olmadığı için inisiyatif gösterilmemişti, oysaki İ Hoca benim için manevi baba sayılırdı. Ben de öyle ya da böyle bir şekilde, yine sabahlayarak, kafeinin dibine vurarak ama bu sefer bayılıp düşmeden, sağ salim vize haftasını atlatmıştım. Bundan beş hafta sonraki final haftalarını da atlatırsam resmî olarak üniversiteyi yarılamış olacaktım.

Vize haftasında hem benim hem de Eray'ın dikkati dağılmasın diye ona Efe-Teoman karşılaşması ile ilgili

bir şey anlatmamıştım ama dikkatimiz her hâlükârda dağılmıştı zaten. Adının Alev olduğunu sonradan öğrendiğim siyah saçlı kızı, o adamdan kurtarırken çekilen video, yaklaşık bir haftadır gündemdeydi. Yerin Kayseri-ERÜ olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştı. Videonun viral olması çok uzun sürmemişti. Mevsimden dolayı güneş ışığı olmadığından, videoda hızlı hareket ettiğimden ve soğuktan donan ellerin video çekerken telefonu sürekli titretmesinden dolayı çok şükür ki kimsenin yüzleri çok net değildi. Tabii ki bizleri çok iyi tanıyanlar, çevremiz ve arkadaşlarımız bizi hemen seçmiş ve gerçekten biz olduğundan emin olmak için karşımıza çıkmış ya da telefonlara sarılmışlardı ama kimliklerimizin gizliliğini korumayı başarmıştık. Üniversitenin itiraf sayfalarının en üstlerine video sabitlenmiş, diğer sosyal medya hesaplarında da bir hayli tık almıştı ama en tuhafı da itiraf sayfalarından bize yönelik yapılan hakaret ya da -hmm... nasıl desek...- sevgili isteği mesajlarıydı. Dar görüşlü ama aynı zamanda da *geniş* bir şehirdi burası doğrusu.

Eray, videoyu bir kez daha izlerken artık gülmeye başladı, bense o sırada gözlerimi devirmekle ve Eray'ı tanımıyormuş gibi davranmakla meşguldüm. "Yani şimdi sen prensesi ejderhadan kurtardın, Efe de gelip ejderhayı senden mi kurtardı?" Ardından yine kahkahaya boğuldu.

"Bununla dalga geçmeyi ne zaman bırakacaksın?" diye sordum bıkkınlıkla iç çekerek.

"Hiçbir zaman. En iyi arkadaşların görevidir bu," deyip biraz daha güldü. "Peki sonra Reis'in gelip ejderhayı kovmasına ne demeli?"

"Super Mario değil bu."

"Evet ama bu kadarı ancak filmlerde olur." Gülmeye devam ederken aniden gülmesini kesip ilham gelmiş gibi durdu. "Dur biraz... filme çekildiniz zaten." Eray, yine kahkahalara boğulurken avucumu yüzüme çarparak kafamı iki yana salladım.

"Eray, yemin ederim, biraz daha dalga geçersen Super Mario mantarları gibi ezerim seni."

"Kaplumbağa değil miydi o?" diye sordu, videoyu başa sararken.

"Her neyse!" diye çıkıştım. "Mobil verini gerçekten bu videoyu başa sararak mı harcıyorsun?"

"Yoo, telefonuma indirdim. İnternetten silinir falan maazallah, bu videoyu kaybetmeyi göze alamam." Gözlerimi devirdim yeniden. "Sen daha dur, bu videoyu düğününde de göstereceğim, çocukların olduğunda onlara da izleteceğim."

"Sırf bu yüzden evlenmeyeceğim."

"Hıı, normalde evlenmek için gün sayıyordun zaten."

"Kim evleniyor?" diyerek yanımıza geldi Sinan.

"Sen değil, belli ki," dedi Eray. "N'oldu Gökçe işi? Posta koymuş sana." Eray, bir kez daha kahkahalara gömülürken bu sefer Sinan'la birlikte iç çektim.

"Bu nereden biliyor lan Gökçe'nin bana posta koyduğunu?" diye söylendi Sinan.

"Numan anlattı," dedi Eray.

"Vay arkadaş, evimizde ev arkadaşı değil, yılan beslemişiz, yılan!" diye söylenmeye devam etti Sinan. "Ama aha şuraya yazıyorum," dedi fakültenin bahçesindeki artık süs gibi duran çeşmenin yanından geçerken çeşme

duvarının üzerine parmağını koyarak. "Benim adım d
Sinan'sa o kız bana gelecek."

"Kanka, o kız seni adından şüphe ettirir yalnız."

"Haklı," dedim Eray'a arka çıkarak. "Benim iki ü
üst modelim falan o. Şeytana pabucunu ters giydirmek
kalmaz, ters giydirdiği halde düz olduğuna ikna eder.

"İyice abartın siz de kızı zaten."

"Bir şey diyeceğim, Sinan," dedi Eray birden cidd
leşerek.

"Ne?"

"Ayakkabılarını ters giymişsin."

"Ne?!" diye bağırdı Sinan ve aniden durarak ayakk
bılarına baktı. Ters falan değildi. Bu sefer Eray'ın kahk
halarına ben de eşlik ederken Sinan hâlâ söyleniyordu

"Neşeniz bol olsun gençler," diyerek aramıza katıl
Teoman. "Kimi gömüyoruz?"

"Sinan'ı," dedim Eray'la aynı anda. "Ama ondan ön
ben Nihan'ı gömüyordum, affet enişte," diye ekledi Er
Ben o konuyu neredeyse unutmuştum oysaki.

"Dikkat et, ben buna fazla güvenmiyorum, güler eğ
nirken birden o seni gömer," diyerek eksik olmasın, s
gilim bana müthiş destek oldu.

Ciddiyetimi koruyarak "Hani Kill Bill'de Bride ca
canlı tabuta konup gömülmüştü ya?" dedim.

Hepsi aynı anda "Eee?" diye sordular.

"Hani o da üç parmağıyla tabutun aynı noktas
vura vura tabuttan çıkmıştı?"

"Eeee?"

"İşte o bizim sınavlarımızdan biriydi. O sınavda ölenler oldu. Ben kurtulanlardanım. Yani nasıl gömüleceğini sizden öğrenecek değiliz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Eray.

"Ciddi mi lan?" diye ekledi Sinan. Teoman ise tek kaşını kaldırmış bir şekilde yüzümü inceleyerek doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim ve gülmeye başladım.

"Off, neden bunu yiyorum hep?!" diye yakındı Sinan. Gökçe'den sonra benden de aynı muameleyi görmek ağır gelmişti zavallı çocuğa.

"Bu videoyu kaldırtmak için dava açmalıyız," dedi Teoman, Eray'ın elindeki telefonu alarak.

"Kime?" diye sordum. "Hangi birine? Ayrıca dava açtığımız an adım bilinecek ve bu daha kötü olacak çünkü şöyle bir bakarsan bana da dava açılması lazım."

Eray, telefonunu Teoman'dan geri aldı. "Hiçbir şekilde bunu silmiyorum."

"Gördün mü?" dedim Teoman'a bakarak. "Böyle arkadaşlarım olduğu sürece sırtım yere gelmez."

"Gelse de hemen kalkıyorsun zaten," deyip yeniden gülmeye başladı Eray. Anlaşılan Eray'da cıvatalar iyice gevşemişti. Düzenli bir ilişkiye başladığından beri tek eğlencesi özellikle bendim.

"Yeter lan!" deyip Eray'ın ensesine bir şaplak geçirdi Teoman.

Eray, sanki sinek ısırmış gibi bir umursamazlıkla goygoya devam etti. "Ee ne oldu? Efe geldi dediniz, devamını anlatmadınız."

Eray'a ters ters baktıktan sonra Teoman'la bakıştık. "Hiçbir şey olmadı," dedi Teoman.

"Teoman, 23 Numara DVD'sini kırmıştı ya, sonra de 'Keşke kırmasaydım, o an kırıp suratına fırlatırdım,' dedi. Ama tabii bu sonrası. Öncesinde biraz şey oldu, hmm... tuhaf?"

"Düzenbaz herif, Nihan'ı İstanbul'a çağırdı."

"Hapkido hocam hastaymış, hastanedeymiş," diye ekledim.

"-Miş!" diye vurguladı Teoman. "Kanıtı yok."

"Yaşlı başlı adam hastane yatağından serumlu kol fotoğrafı mı atsın, ne bekliyorsun?"

"Anlaşılan bayağı karışmış o gün," diyerek aramıza girdi Sinan.

"Yani derdi Nihan değilmiş?" diye sordu Eray. Çok şükür ki gülmeyi kesmişti ama en ufak şeyde yeniden başlayacak gibi bir ifadesi vardı.

"Sözde."

"Nasıl yani?"

"İstemem, yan cebime koy diyor yani," diye açıkladı Teoman ama pek açıklayıcı olmamıştı yine.

"O ne lan?"

"Ben ona bir koyacağım, isteği falan kalmayacak," diye devam etti Teoman. "Adamda nasıl bir rahatlık var bir de... görmeniz lazımdı. Gevşek gevşek gülüyor, ağzının ortasına vurası geliyor insanın."

"Vursaydın?" diye önerdi Sinan.

"Denedi," dedim araya girerek.

"Sonuç?"

"Bunu konuşmak istemiyoruz," dedi Teoman.

"Evet, istemiyoruz," diye tasdik ettim kafamı sallayarak.

"Acar nerede?" diye sordu Teoman, konuyu değiştirmek istediği her halinden belliydi.

"Görmedik," dedi Sinan ve Eray aynı anda. "En son ev arıyordu ama..." diye ekledi Sinan.

"Siz iyi misiniz peki?" diye sordu Eray, bir bana bir Teoman'a bakarak.

"İyiyiz tabii," dedi Teoman ve gülümseyerek beni belimden tutup yanına çekti. "Hatta çok iyiyiz."

"Hı-hmm," diye onayladım. "Kendimizden iğrenecek kadar sevgi böcüğüyüz."

Teoman, başımın tepesini öpüp bunu kanıtlarken Sinan, kusma ifadesi yaptı.

"Valla ne yalan söyleyeyim; sevgilimle en son kavga edip tekrar sevgi böceği olduğumuzda yanında bir de nişan yüzüğü gelmişti." Eray, en sonunda telefonunu cebine koyup viral videomla dalga geçmeyi kesmişti.

"Bizim aramızdaki bağ, bir tören ve bir yüzüğün sınırlandıramayacağı kadar büyük," dedi Teoman. Çardak Kafe'ye vardığımızda bir masaya geçip çektiği sandalyeye oturduktan sonra beni de kucağına çekti.

"Öyle ki bizim aramızdaki bağ, Venüs tutulması kadar nadir," dedim ve başımı çevirip elimi Teoman'ın çenesine koyarak dudaklarını öptüm.

"Siz kafayı yemişsiniz," dedi Eray, bize uzaylı görmüş gibi bakarken.

"İğrençsiniz," dedi Sinan da yüzünde hâlâ iğrenme ifadesi varken.

İki dakikalık performansımızı sona erdirip bir sandalyeye geçerken güldüm. "Tiyatroya başlamalıyız, Teo."

"Tiyatro sevseydik olabilirdi, güzelim," diye yanıtladı. O sırada telefonum çaldı, ekranda tanımadığım bir numara yanıp sönerken Doctor Who'nun jenerik müziği yükseliyordu. "Kim?" diye sordu Teoman.

"Bilmiyorum," dedikten sonra telefonu açıp kulağıma götürdüm. Normalde tanımadığım numaraları cevaplamazdım, tabii tanıdıklarımı da cevapladığım pek söylenemezdi ama o sıralar başvurumla ilgili bir arama gelebilir diye her an tetikteydim. "Alo?"

"Nihan," dedi tanıdık bir ses. "Benim, Efe. Numaramı sildiğini tahmin etmeliydim." Sesi üzgün ama metanetli geliyordu. "Bir şey oldu."

"Efe? Ne oldu?" Efe'nin sesi birden kesildiğinde gerildim, benim ağzımdan da Efe'nin adı çıkınca masadakiler aniden gerildi. "Alo? Efe, orada mısın? Ne oldu? Sesim geliyor mu?"

"Nihan, İ Hoca öldü."

Donakaldım. Öylece. Telefon kulağımda kalakaldı, istesem bile bırakamazdım, parmaklarım öyle kenetlenmişti ki bir daha açılmayacağını sandım. Çok sevdiğim birini kaybetmemiştim hiç; ölüm bu kadar gerçek ve yakın olmamıştı hiç. "Be-ben onu son kez göremedim," dedim.

Bir an eğlenirken sonraki an nasıl da insanların öldüğünü anlamıyordum. Az önce gülüp eğlendiğim için kendimi kötü hissederken İ Hoca'yı hasta yatağında ziyaret edemediğim için vicdan azabı duyuyordum. Bu sadece

onun kültüründe değil, her kültürde kaba bir davranıştı, ne olursa olsun onu ziyaret etmeliydim. Ben... daha vakti var sanmıştım.

"Bir anda oldu," dedi Efe üzgünce. "İyi gidiyordu. Doktorlar böyle giderse düzeleceğini ve taburcu olacağını söylemişti. Sonra bir anda, sabaha yakın fenalaştı, uzun süre uğraşıldı ama geri dönmedi."

"Bana çok kızmış olmalı."

"Hayır!" diye kesti Efe. "*Sınavları önemli, hepsini geçip gelir benim kızım* dedi. Seni nasıl severdi bilirsin."

"Keşke onun düşüncelerindeki kadar iyi biri olsaydım," dedim.

"Nihan, ne olmuş?" diye sordu Teoman. Kafamı iki yana sallayarak ona iyi bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Efe'ye. "Her şeyle... kim ilgilenecek?" *Her şey*den kastın ne olduğunu açıklayacak gücü kendimde bulamıyordum; cenaze işlemlerini, cenaze törenini, yakınlarına haber vermeyi, kursu çekip çevirmeyi...

"Kore'deki ve buradaki arkadaşlarına haber vereceğim, sonrasında cenaze işlemlerine başlayacağım. Ama bunu ikimizin yapması lazım. İ Hoca, bizden geleneksel Kore cenazesi istediğini söyledi. Tüm o şeyleri... tek başıma yapamam, Nihan. Yardıma gelecek misin?"

"Elbette geleceğim," dedim bunu reddedeceğimi düşünmesine kızmış gibi. Bunu düşünmekte haksız değildi ama ben de o kadar duygusuz değildim. "Onu son yolculuğunda yalnız bırakmam."

İ Hoca, Kore Savaşı'nda yetim kalan onlarca çocuktan biriydi. Türk askerlerince korunmuştu, bir Türk askeri tarafından gayriresmî olarak evlat edinilmişti. Fakat yine de her şey yolunda gitmemişti, savaş henüz bitmeden manevi babası da savaşta hayatını kaybetmişti. Savaşın ardından yetimhaneye dönen İ Hoca, hiçbir zaman manevi babasını unutamamış ve bir gün kalkıp Türkiye'ye gelmişti. Burada kendine bir hayat kurup hayatını düzene soktuğunda da Efe'yle karşılaşmıştı, Efe'yi resmî olmasa da evlat edinip korumasına alarak bir nevi manevi babasına ve bu vatana vefa borcunu ödemişti. Sonra ben gelmiştim, aile konusunda bir eksikliğim olmasa da ruhen bir açlık çekiyordum ve bu yüzden de İ Hoca, *'Bir oğlum vardı, bir de kızım oldu,'* demişti. Biz üçümüz, öyle ya da böyle bir şekilde, bir şeyden yetimdik, eksiktik. Birbirimizi bulmuş ve bu devirde kimse kimseyi koşulsuzca sevmezken bir çıkar beklemeden ufak bir aile kurmuştuk. Ama bu daha ailenin kemik kısmıydı, zira kursa katılmış olan veya katılan her öğrenci bu ailenin bir ferdiydi.

Telefonumu kapatıp henüz fazla yayılmadığım masadan apar topar kalktım. "Nihan, nereye gidiyorsun?" diyerek kalkıp beni kolumdan tutarak durdurdu Teoman.

"İ Hoca..." dedim ve durdum. 'İ Hoca' ismiyle 'ölmek' fiilini aynı cümlede kullanmak zor geliyordu. "İ Hoca vefat etmiş. Cenazeye katılmam gerekiyor."

"Dur, böyle apar topar gidemezsin. Önce bir sakinleş." Oysaki sakindim; değil miydim? Henüz gözümden bir damla yaş dahi gelmediğini de o an fark ettim. "İlk şoku atlat, sonra beraber gideriz."

"Şokta değilim," dedim. "Şimdi gitmem lazım. Ayrıca... gelmek zorunda değilsin." Şimdiki zamanı düşünmeye

ara vermiş beynim hayra alamet değildi. Anılarım yavaş yavaş geriye doğru akarken şu ana odaklanmakta zorlanıyordum.

Teoman'ın yüzüme sadece bir kez bakması, o an ruhen orada olmadığımı anlamasına yetmişti. "Zorundayım," deyip masadaki eşyalarını aldı. "Bizim gitmemiz lazım, yerimize imza atın," dedi hâlâ masada oturmakta olan Sinan ve Eray'a. Onlar bize şaşkın şaşkın bakarken Teoman, kolumdaki elini elime indirip elimi tuttu ve beni otoparka doğru yönlendirdi.

Gözümü her kıptığımda kendimi başka bir anıda bulurken ne ara arabaya geldiğimden ne ara havaalanına girdiğimizden bihaberdim. Saçma bir şekilde ağırlık yapan ders kitaplarımızı arabada, arabayı ise havaalanının otoparkında bırakıp giden yolcu kapısından içeri girdik. Güvenlikten geçtikten sonra ben, bekleme salonundaki boş bir banka kendimi atıp ruh gibi boş bakışlarla otururken biletlerimizi Teoman aldı.

Akşamüzeri İstanbul, Ataşehir'de, ne yazık ki annemin boşanmak üzere olduğu ikinci kocasının evine yakın bir yerde bir otele yerleştik. Otelin yedinci katındaki odamızdan bir zamanlar annemin oturduğu evin bulunduğu siteye bakarken gözlerimi kapattım. Ümraniye'ye adım atmak keskin acıları peşinden getirmemişti ama Ataşehir öyle değildi. Gözlerimi kapattığım an geçmiş peşimden geldi, anılar hücum etti.

Sitenin yürüyüş yolundan geçip E Blok'a vardığımda tüm yürüyüş yolu boyunca izlendiğimin farkındaydım. Evin

penceresinden bir gözetleyen her zaman olurdu. On birinci kattaki evin -oraya hiçbir zaman evim diyemiyordum- kapısını anahtarla açıp içeriye girdiğimde saat sekizi geçiyordu. Annemin eşi henüz eve gelmemişti. Annem, mutfaktan yemek odasına tabakları taşıyordu. Esma, oturma odasında bir yandan kanaviçe yaparken bir yandan da sürekli ekranı yanan telefonunda birileriyle mesajlaşıyordu.

Koridora girip odaları geçerken kardeşimin odasının önünde durdum. İçeriden Akın'ın ve Nazlı'nın sesleri geliyordu. Yine bir konuda anlaşamıyorlardı. Akın, üveyler arasında her zaman tek sevdiğim olmuştu ama bazen ona katlanmak bile zordu.

"Bakın, kimler teşrif etmiş," dedi Emre, odasının kapısını açıp koridora çıkarken. "Sevgililerinden ayrılmak zor mu oldu?"

"Kafanda bir şeyler uydurmayı kes artık Emre," dedim sakin kalmaya çalışarak. Ama yükselen sinir damarlarımda yanıyordu ve ellerim titremeye başlamıştı. Haklılığımı ve suçsuzluğumu insanlara kanıtlayamadığımda kendime hâkim olamıyordum. Gerçi bazen kanıtlamak bile yetmiyordu çünkü bunları görmezden gelip yine kendi kafalarında kurduklarına inanıyorlardı.

"Nihan, sen mi geldin?" diye sordu annem koridora girerek.

"Evet, anne," dedim kollarımı iki yana açıp kendimi gösterircesine.

Annem, bir suça ait bir kanıt ararcasına beni süzerken midem ağzıma geldi. Her seferinde böyle yapmasına rağmen ben her seferinde yeniden hayal kırıklığına uğruyordum. "Yine nerede sürtüyordun?" dedi dişlerinin arasından. "Beni rezil etmeyi ne zaman bırakacaksın? Otur şu kızın yanında, bir iş yap."

Onlarca kez aynı konuşmayı yapmış ama hiçbir zaman bir sonuca varamamıştık. "Bir yerde sürttüğüm falan yok!

Kütüphanedeydim." Çantamı çıkarıp kütüphaneden daha bugün ödünç aldığım kitabı gösterdim. Annem, kitaba göz ucuyla şöyle bir bakıp elimden kaptı ve yüzüme iğrenerek bakarken kitabı ortasından açıp yırttı, yırttı, parçalara ayırdı. "Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım. "Devlet malı o! Geri götürmem lazım onu!"

"Başlarım kitabına da kütüphanene de! Yeter beni utandırdığın! Ben sanki bilmiyor muyum kütüphane diye gidip oğlanlarla sürttüğünü. Bir de dalga geçer gibi kitap gösteriyor! Kimi kandırıyorsun sen?" Emre, arkada bıyık altından gülerken ben parçalanan kitaba bakıyor ve kütüphaneye bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Yapıştırıp götürsem kabul ederler miydi? Yerine yenisini alsam olur muydu acaba? Ya kütüphane kartımı iptal ederlerse ne yapacaktım? Yakındaki en büyük kütüphane orasıydı, başka kapsamlı kütüphane yoktu.

"Ben seni utandıracak hiçbir şey yapmadım!" Yere eğilip kitabın parçalarını topladım, kalkacağım sırada saçlarımdan tutulup ayağa kaldırılmamla ani bir çığlık attım. "Bırak beni, bırak!" Kendimi savunmak adına hiçbir şey bilmiyordum. Sivri dilim ve sivri zekâmdan başka hiçbir şeyim yoktu; onlar da genellikle işleri daha da zora sokardı.

"Bırakayım da git, değil mi? Kesin köşe başında bekliyorlardır," diye devam etti annem. Beni odama doğru sürüklerken elimdeki kitaba sıkı sıkıya tutunmuştum. Kolumdan sarkan çantam bir oraya buraya bir bana çarpıp duruyordu.

Kardeşim ve Akın, odadan çıkmış, şok olmuş bir şekilde bize bakıyorlardı. "Anne, dur, ne yapıyorsun?" diye ileriye atıldı Nazlı. Sanki onun karışması bir işe yarayacakmış gibi...

"Sen karışma!" diye bağırdı ona annem. "Sen ablana benzemeyeceksin, anladın mı? Daha iyi örneklerin var bu evde, düzgün yetişeceksin."

"Ablam ne yapıyor ki?" diye sordu Nazlı. Bu gerçek bir soru değildi, bir cevap beklemiyordu; sadece beni savunmaya çalışıyordu.

Annem, beni odamın kapısına çarparcasına bıraktı. "Gir odana, üstünü başını topla. Birazdan baban gelir, böyle görünme."

"O benim babam değil," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Keşke sen de annem olmasaydın, demek geldi içimden ama söyleyemedim. Tekrar bana doğru bir hamle yapamadan odaya dalıp ardımdan kapıyı kilitledim.

Annem, kapının ardından hakaretler ve iftiralarla söylenmeye devam ederken kapıyı bir iki zorladıktan sonra uzaklaştı. Aklına yeni hakaretler geldiğinde kapımın dibine gelip söyleyeceğinden eminim. Kapının önüne çökerek kitabın parçalarını yere koydum ve bir araya getirmeye çalıştım.

Sadece çevredeki ışıklar ve ay ışığıyla aydınlanan loş odanın içerisinden bir ses, "Neredeydin?" diye sorunca olduğum yerde sıçradım.

Ayağa kalkıp yatağımın üzerinde oturan Yalçın'a baktım. "Ne işin var burada?"

Birden karşıma dikilip elini ağzıma kapatırken beni gömme dolabın kapağıyla bedeni arasına hapsetti. "Sessiz ol, olay çıkarma."

Elini ağzımdan çekmesi için başımı salladım, yoksa çekmezdi. "Olayları ben çıkarmıyorum!" diye şiddetle fısıldadım.

"Bir daha o kütüphaneye gitmeyeceksin, senin iki masa ötende oturan üniversitelinin sürekli seni kestiğinin farkında değil misin?"

"Beni mi izliyorsun sen?" dedim tüylerim diken diken olurken. "Kimsenin bana baktığını görmedim ben. Oraya sadece kitaplar için gidiyorum. Eğer beni izliyorsan kimseyle sürtmediğimi de biliyorsundur, bunu onlara da söylemeye ne dersin?"

"Tüm bu asiliğin..." dedi Yalçın beni süzerken. "Beni deli ediyorsun. Bir konuda anlaşalım, Nihan. Uslu bir kız olup evinde oturacaksın."

"Oldu, dizinin dibinde bekleyeyim istersen?" diyerek alaycı bir şekilde güldüm.

Yalçın, küçümsercesine güldü. "Neden olmasın?" Yeniden bana yaklaşırken inatla gözlerimi ona diktim. Ondan korkmadığımı göstermek istiyordum. "Bak, babam hareketlerini onaylamıyor. Geçen gün annene ve bana, seni evlendirmek istediğinden bahsetti. Ancak bu şekilde dizginlenirmişsin. Annen sana arka çıkmayacak ama ben... ben sana yardım edebilirim."

"Neden yardım edesin ki? Sanki sen babanın oğlu değilmişsin gibi..."

"Ben, biriyle evlenmeni istemiyorum, Nihan," dedi tane tane konuşurken. Ensemden aşağı bir ürperti inerken buz kesildim. Yalçın'ın gözlerindeki ifadeyi, sesindeki tonu, benimle sürekli tartışırken bana gereğinden fazla yaklaşmasını tekin bulmuyor, beğenmiyordum. Bu ilk değildi ve korkarım son da olmayacaktı. Yalçın, evin içindeki zorbam gibiydi; Akın'ın çocuksu laf sokmalarından ya da Emre'nin iftiralarından daha kötüsüydü. "Babama engel olan sadece benim, bunu bil. Ama bunun karşılığında sen de sadece okuldan eve, evden okula gidip geleceksin. Onun dışında her zaman evde oturacaksın."

Bunun tercümesi şuydu; her zaman onun dibinde olacaktım. Çünkü o da evde olacaktı ve orta halli kalabalık bir aile için ev ne kadar büyük olursa olsun benim için küçük bir kafesten farksız olacaktı. Onun niyeti beni en çok korkutandı.

"Dediklerimi iyi düşün," diyerek beni bıraktıktan sonra elime para tutuşturdu. "Bunu kütüphaneye verirsin, kitabın karşılığı olarak." Ardından odadan çıkıp gitti.

Tekrar yere çöktüğümde ağlamaya başlamıştım. Annemin dahi üvey olduğunu, beni evlatlık edindiklerini ve gerçek ailemin bir gün gelip beni kurtaracaklarını hayal ettim. Oysaki kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Benim kendimi kurtarmam gerekecekti.

"Nihan?" Birden omzuma değen elle kendime geldim. "İyi misin?" diye sordu Teoman.

Perdeyi kapatıp ona dönerken hiçbir şey demedim. Keşke geçmişime de öylece perde çekebilseydim. Sevdiğim adamın göğsüne başımı yaslayıp ona sarılırken kendimi bıraktım. Anımla eş zamanlı olarak ağlamaya başladım. "Değilim," dedim. "İyi değilim, Teoman."

"Hepsi geçecek," dedi saçlarımı okşarken. Bilmiyordu ki zaten hepsi *geçmişti*, ama silinmeyecekti. O, şu anki halimin nedeninin bir cenazeden kaynaklandığını sanıyordu fakat şu anki halim, geçmişimin canlı hayaletleri, şimdinin çelişkileri ve iki ölümün eseriydi. Zira İ Hoca'nın fiziksel ölümünün yanında benim içimde de bir şeylerin ruhen ölümü gerçekleşmişti.

Ertesi gün sabah erkenden docangın kapısından içeri adımımızı attık. İ Hoca, vaktinin çoğunu evinde değil de

docangta geçirdiğinden Efe, naaşını buraya getirtmişti. Dün biz gelene kadar bazı işlemleri halletmiş ve geleneksel Kore cenazesi için çalışmalara başlamıştı. Hiçbirimiz Koreli değildik, haliyle geleneklere birebir uyduğumuzdan şüpheliydik ama elimizden geldiğince dikkat ediyorduk.

Öğrenciler etrafta harıl harıl çalışarak docangı hazırlarken Efe ve ben, ruhu geri çağırma ritüeli için İ Hoca'nın en son giydiği gömleğini alıp docangın arkasında bulunan bahçeye çıkıp kuzey yönündeki gökyüzüne bakarak ilk önce İ Hoca'nın soyadını, adını ve adresini söyleyip ardından da üç kez "Şans, şans, şans!" diye bağırdık. Ruhu bedene geri çağırma işleminin ölüyü diriltmeye çalışmakla bir alakası yoktu, bu sadece birden serbest kalarak nereye gideceğini bileyemeyen ruhu adresine geri çağırıp onu Öte Dünya'ya taşıyacak olan üç ahiret habercisiyle buluşturmak içindi. Çatıya çıkıp gömleği çatıya astıktan sonra yeniden içeri dönüp ahiret habercileri için üç tabak pirinç lapası, üç çift saman ayakkabı ve para koyduğumuz sofrayı bahçeye bıraktık. Kore'nin halk inanışlarına inanıyor değildik ama İ Hoca böyle olmasını istemişti ve bir ölünün son isteklerini yerini getirmeyecek kadar yüreksiz veya saygısız değildik.

Cenazeye katılmanın çok ağır ve yıkıcı olduğunu düşünüyorsanız bir de cenaze evinin sahibi olmayı deneyin. Efe, İ Hoca'nın Kore'deki yakınlarını arayıp haber verdi, çat pat Korecesinin yetmediği yerlerde İngilizceyle devam etti. O sırada ben de telefonla konuşmaya olan nefretimin üzerine basıp Türkiye'dekilere haber verdim.

Yas tutma sürecindeydik; bu yüzden hepimiz ya beyaz giyinmiştik ya da toprak renkleri. Ben ve Efe dahil olmak üzere öğrencilerin hepsi dobog denilen beyaz,

hapkido kıyafetlerini giymişlerdi. Sağ üst kollarımıza toprak rengi birer kumaş bağlanmıştı; bu dobogun bir parçası değil, cenazede giyilen kıyafetin bir parçasıydı. Teoman, yeni aldığı kahverengi kumaş pantolonun üzerine beyaz bir gömlek giymiş ve gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kore geleneksel cenazesinin yanında hapkidoyla ilgili de hiçbir şey bilmediğinden ancak öylece geziyor ve ne konuda yardım istersek onu yapıyordu. Buraya gelmek için hiçbir nedeni yoktu ama yine de benim için gelmişti.

Kendi dobogumu giymeyeli çok uzun zaman olmuştu. Görünüşe göre ben gittikten sonra docangtaki dolabım kimseye verilmemiş, şifresi değiştirilmemiş ve içindeki dobogla birlikte benim tekrar açacağım güne kadar kilitlenmişti. Bir gün döneceğim beklenmişti. Belimdeki ilk kademe siyah kuşağı düzeltirken anılar geldi.

"İçindeki öfkenin farkındayım, Seyovang, ama sonuçları düşünmeden hareket edemezsin. Öfken bir ok gibi, bir kez yaydan fırladı mı hedefine dümdüz gidecektir. Okun hedefe giderken pişmanlık duyduğunda ya da hedefin vurulmasından sonra yaşanacakları fark ettiğinde artık çok geçtir; oku yolundan saptıramazsın, oktan hızlı koşamazsın. Bu yüzden öfkeni kontrol etmen lazım." İ Hoca elimden aldığı sopayı bana geri uzattı. "Şimdi çalışmana geri dön ama unutma, üç şeye saygı duyman gerek; hapkidoya, docanga ve hocana."

Hapkidonun felsefesine bir türlü ayak uyduramadığımı bilsem de docanga ve İ Hoca'ya her zaman saygı duyduğumdan emindim. "Ben size her zaman saygılıyımdır hocam, yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

İ Hoca bilgece gülümserken Efe'yle aramızdan çekildi. "Senin hocan ben değilim; Saca."

İ Hoca, çalışma odasından ayrılıp ana salona geçerken Saca, gülümsedi. "Savunma, Seyovang, saldırı değil."

"Hep bunu söylüyorsun," dedim sinirle.

"Sen de hep aksini yapıyorsun," dedi gülümsemeye devam ederken.

Sopamın ucuyla pencerenin önündeki peteğin kenarına bırakılmış şemsiyeyi kendime çekip ani bir hızla Efe'ye fırlattım. Hapkido, etrafınızdaki her şeyi silah olarak kullanabilmeyi öğretirdi. "Ama böylesi daha zevkli, Saca."

Efe, sopasını yatay konuma getirerek ona doğru uçan şemsiyeyi engelledi ve şemsiye daha yere düşmeden ona ayağıyla vurup topmuş gibi havaya sektirerek boştaki eliyle şemsiyeyi tuttu. "Şşş, docanga girdiğimizde öğrencimsin, saygılı ol ve bana bir şeyler fırlatmayı kes." Söylediğine tezat olarak yüzünde arsız bir gülümseme vardı.

"Öyle mi hocam?" dedim ve sopamla hücum ettim.

"Öyle, İ Hoca'yı duydun," dedi. Ardından beni engelleyip bir bacağıyla yerde yay çizerek yere eğilip tek kolundan güç alırken diğer elinde tuttuğu sopayla ön bacaklarıma vurup beni matın üzerine düşürdü. Hâlâ öğrenecek çok şeyim vardı. Bir şeyler fırlatmak, kendimi savunmak için bile henüz yetersizdi.

Efe, tepemde dikilip elini uzattı. "Sahip olduğum en hırçın öğrencisin." Elini tuttuğumda kalkmak yerine onu kendime doğru çektim. Üzerime düştüğünde kollarını iki yanımdan mata dayayıp yüzüme doğru eğildi. "Ama sahip olduğum en güzel ve en zeki sevgilisin."

Gözlerimi devirip güldüm. "Sanki başka sevgilin var da."

"Gelmiş geçmiş demek istedim."

"İlk sevgilin olduğumu biliyorum, Saca. İ Hoca söyle
"Siktir," deyip yana doğru yuvarlanarak yanıma uza
"Şşş, hocana saygılı ol," diye uyardım gülerek. Bu
ben onun üzerine uzanıp dudaklarını öptüm. O da belin
tutup beni destekleyerek bana karşılık verdi.

Kapının önünden bir cık cıklama geldi. "İkiniz de sa
sız hergelelersiniz. Kraliçe'nin Aslanı ve Aslan'ın Krali
sizi buradan kovmam lazım." Dönüp baktığımızda İ Hoca
lerini beline dayamış, yüzünde kızgın bir ifadeyle bize b
yordu. Hemen ardından ifadesi yumuşadı. "Ama neyse ki
seviyorum."

Biz de sizi seviyoruz hocam, biz de sizi.

Kendimi toparlayıp soyunma odasından çıktım. Uz
olanlar henüz gelememiş ve Kore'de olanların da gel
sine imkân yoktu ama yakınlardakiler, öğrenciler ve
rencilerin aileleriyle oldukça kalabalıktık. Öğrenciler
her zaman ziyaret edebilmesi için docangın bahçesine
mülmek istemişti İ Hoca. Tüm docangta matem ha
vardı ama kimse feryat figan etmiyordu çünkü o ka
gürültü, ölüye saygısızlıktan başka bir şey değildi. Tü
kalabalıkla sabahladık. İ Hoca'yla ilgili güzel anıları
paylaşıp sohbet ettik, yedik içtik. Hiç kimse İ Hoca h
kında tek bir kötü söz söylemedi, kötü bir anıdan b
setmedi; bu geleneksel cenaze törenine tersti ama z
kimsenin söyleyecek kötü bir anısı da yoktu.

Sabah naaş hazırlanıp tabuta konduktan sonra
sancağı hazırladı. Kırmızı ipek bir kumaşın üzerine
yaz boyayla Hanca karakterleri kullanarak İ Hoca
soyadını, adını ve mesleğini yazdı. Sancağı bambu
asıp bir bayrak haline getirdi. Mezarlığa gidilirken na

önceden sıkça gittiği yerlerden geçirilmesi gerekiyordu ama İ Hoca, zaten docangın bahçesine gömüleceği için mezarlığa gidemezdik. Yine de ben sancağı aldım, erkekler de tabutu omuzladı ve İ Hoca'yı son kez Kadıköy sokaklarında dolaştırdık. Ardından tekrar üç katlı docanga döndük.

Bazı şeyleri eksik ya da yanlış yapıyor olmalıydık ama yine de görevimizi yerine getirmekten memnunduk. Cenaze marşını çalacak kimseleri bulamadığımızdan bunu ses sisteminden açmak zorunda kaldık. İ Hoca'yı bahçede açılan mezara gömdükten sonra Efe, toprağın üzerine soju döktü, bu inanışa göre toprak tanrısına şükran sunmak içindi. Yine buna ithafen mezarın yanına meyvelerden oluşan bir sofra kurduk.

Tamamen yabancısı olduğumuz tarzda bir cenaze töreninin bitiminin ardından misafirleri uğurladık. Öğrenciler kalıp ortalığı toplarken ben öylece mezara bakakaldım. Teoman kolunu omuzlarıma sararak beni kendine çekti, başımı ona doğru yaslarken iç çektim.

"Nihan Hanım?" diye seslendi biri, bahçeye açılan kapının önünden. Dönüp baktığımda elinde siyah bir çanta olan, takım elbiseli bir adam gördüm. "Cenazeye yetişemediğim için üzgünüm. Ben, İ Hoca'nın avukatıyım, konuşmamız lazım. Sizinle ve..." Yanımda duran Teoman'a bakıp tekrar bana döndü. "Efe Bey'le. Yalnız."

Aklımın karışıklığı gözlerime de yansımışken Teoman'a baktım. "Hadi git," dedi. Tek kelime etmeden avukatın peşinden gittim.

İ Hoca'nın docangtaki küçük ofisine girdiğimde Efe, çoktan yerini almıştı. Avukat, ardımdan kapıyı kapatarak karşımıza geçip oturdu. "Biraz ani olduğunun farkındayım

ama İ Bey, böyle olmasını istemişti. Vasiyetini size açıl-
lamam lazım."

"Anlamadım," dedim, bir Efe'ye bir avukata bakara
"Neden bize?" Efe, bilmediğini belirtircesine başını sallad

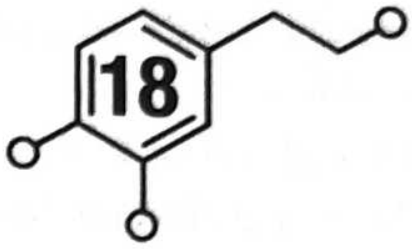
"İ Hoca, her şeyini eşit bir şekilde sadece size bıraktı,
dedi avukat. "İkinize."

Efe'yle şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. Mane
oğlu Efe'ye her şeyini bırakmasını anlardım ama ban
Beni, koptuğumuz o zamana rağmen kızı gibi görmey
devam ettiğini bilmiyordum. Vefasız bir evlat olarak g
rüp beni unutacağını düşünmüştüm, çünkü gerçek aile
-en azından annem- öyle yapardı.

"Tüm bu docang, Moda'daki müstakil ev, banka hesa
ları ve Kore'deki daire size bırakıldı. Ayrıca İ Bey, doca
gın işletilmeye devam edilmesini, Efe Bey'in başa geçm
sini rica etti. Docangın gelirinden ve Kore'deki kiracın
kirasından gelen paranın da her ay eşit olarak aranız
bölünmesini istedi. Görmek isterseniz, işte, noter onay
vasiyeti de burada." Avukat, önümüze noter onaylı i
sayfalık bir belge sürdü.

Kâğıtlara dokunmaya korkarken satırları sadece gö
lerimle takip ettim ve bir kez daha inanamadım. Koşu
suzca sevdiğimiz bir adam, bir baba, bize miras bıra
mıştı. Ölümünden sonra dahi bize sahip çıkmıştı. İ Hoc
hangi dine mensup olursa olsun, ben onun cennete git
ğini düşünmek istiyordum çünkü onun kadar temiz kal
ve düşünceli bir insanın yeri cennet olmalıydı.

Korece bilmiyordum ama bugün sıklıkla duyduğu
o cümleyi çok sessizce tekrarlayarak *myongbogıl bimni*
dedim. *Huzur içinde yatsın.*

Teoman

Bazı şeylerin bu kadar çabuk olmasını ve birçok şeyi hızlıca değiştirmesini beklemiyor insan. Değişime tanıklık etmek her zaman afallatıcıdır. Dışarıdan bir göz olarak izlemek bile insanı şaşkına çevirirken bizzat yaşamak daha tuhaftır. Her şey çok hızlı gelişti, kontrolü elinde tutmaya kararlı olan biz dahi bir şey yapamadık.

Tüm yardım ısrarlarıma rağmen ay sonunu getirebilmek için her günü özenle hesaplayan Nihan'a bundan sonraki hayatını çok iyi olmasa da rahatça geçirebileceği kadar bir miras kalmıştı. Fakat Nihan, bu düşünceye henüz alışamamıştı. Gerçi girdiği buhrandan dolayı henüz o konuya gelmemiş bile olabilirdi.

Ayin gibi tuhaf bir cenazenin ve eski sevgili krizinin ardından yine Kayseri'deydik. Ama birçok şey çoktan değişmişti. Nihan, o hafta sadece iki kez okula gitmişti, diğer günleri sürekli evde geçirmişti. Kalorifere doğru çevirdiği üçlü koltukta oturup pencereden eski Talas Çarşısı'na bakıp duruyordu. Sessizleşmiş ve durgunlaşmıştı.

Popülerliğini kaybetmeye başlayan viral videosu bile artık umurunda değildi.

Son günlerde kaybetme korkusuyla birlikte bana sarılıp uyuyordu. Ama ya onun yatağında ya da salondaki peteğe doğru çevirdiği koltukta uyuyorduk. Haliyle akşamüzeri eve dönüp onu kendi yatağımda gördüğümde şaşırdım. Uyumuyordu; gözlerini tamamen açık bir şekilde tavana öylece bakıyordu. O kadar hareketsiz ve sessiz yatıyordu ki beni bir an için korkutmuştu.

"Nihan?" dedim kapının eşiğinden seslenerek. "İyi misin?" Cevap vermedi. *İyiyim* dese yalan söylemiş; *kötüyüm* dese zaten görüneni dile getirmiş olurdu. "Ne yapıyorsun orada?"

"Hayatıma farklı bir açıdan bakıyorum," dedi, tavana bakmayı sürdürürken.

"İşe yarıyor mu?" diye sordum, baktığı yere bakarak.

"Bilmem, göreceğiz. Sen de denemek ister misin?"

"Tabii," dedim. "Ama kendi yatağıma yatarsam benim için farklı bir açı olmayacak."

Konuşmamızın mantıksızlığına bir an bile takılmadan "Benim yatağıma yat o zaman," dedi.

Onun yatağında birçok kez uyuduğum için alışık olmadığım bir yer değildi ama yine de gidip oraya yattım. Onsuz orada ilk bulunuşumdu gerçi.

"Teoman?" diye seslendi yan odadan. "Sence ben kötü bir insan mıyım?"

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?" diye sordum.

"Her şeyi batırdım. Senin anlayışına sığınarak saçma sapan şeyler yaptım. Hâlâ yanımda olmana inanamıyorum

bile. O kadar bencilim ki... Her şeyi kendi başıma halletmeye o kadar alışmışım ki hayatımda birinin varlığını bir türlü benimseyememişim. Hani vücut kendine ait olmayan yabancı maddeleri iteleyip durur ya? İtelerken de etrafına bir tabaka örerken atamadığı madde nedeniyle istemeden yara açar, o yara en sonunda enfeksiyon kapar... Her şey öyle oldu işte."

Bir süre tüm evde sessizlik hükmetti. Ardından güneş alçalırken mutfaktaki musluk damlamaya başladı. *Tıp... tıp... tıp...* Yavaş ama istikrarlı bir damlayış sürdüren musluğa, Nihan'ın odasındaki saat de eşlik etmeye başladı. *Tik tak... tik tak... tik tak...* Sessizlik o kadar derinleşti ki Nihan'ın uykuya daldığını sandım. Kelimeler kadar sessizlik de ürkütüyor ve acıtıyordu.

"Özür dilerim," dedi birden tüm sessizliği bozarak. "Her şey için. Efe için de, ailem için de, senin aileni üzdüğüm için de, başvurum için de... ama en çok da seni kırdığım için özür dilerim. Sen benim için bu kadar uğraşırken ben bir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum. O yüzden özür dilerim. Başvurumu geri çekeceğim ve-"

"Ne?" diyerek sözünü aniden kestim. "Başvurunu geri çekmeyeceksin. Evet; pervasızca ve sorumsuzca davrandığın oldu. Bencillik yaptığın da oldu. Ama her zaman telafi etmesini bildin; tıpkı benim de hatalarımı telafi ettiğim gibi. Efe konusunda yüzde yüz seni suçlayamam, herifin inanılmaz bir manipüle gücü var. Ama onu evimize getirmemeliydin. Ailelerimizi hiç karıştırma, bunu daha önce de konuştuk, onları böyle kabul ettik. Birbirimizden özür diledik ve özürlerimizi kabul ettik. Normal bir ilişkimiz olmayacak belli ki. Bizi de böyle kabul edelim mi?"

Yeniden bir sessizliğin vuku bulacağını sanırken bir kaç saniye sonra Nihan, yanıma gelip uzandı. Bana so kulup başını göğsüme yaslarken usulca "Seni seviyorum Teoman," dedi. İnanılmaz bir iç huzura kavuştuğum hissederken ona sıkıca sarıldım ve saçlarını öptüm. "H yatımda birini daha seni sevdiğim kadar seveceğime ina mıyorum," diye ekledi. "Ne olursa olsun seni sevme bırakabileceğimi sanmıyorum. Seni sevmeyi bırakm gibi bir niyetim de yok zaten."

"Beni buzdan duvarlarının ardına alman uzun sür güzelim," dedim sesime yansıyan rahatlamayı saklan dan. İtirafının anlamı benim için çok büyüktü. Eğit için yurt dışına gitse bile bana sadık olacağının sözü vermişti ve ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Benim buzdan duvarlarım yoktu, Teoman. Ben zat buzdum. Ve sen bir buza âşık olan sabit bir ateş

"Yani seni eritebildim mi?" diye sordum yara bir gülüşle.

"Bence olan bu değildi. Isı paylaşımı yaptık. Be raz ısındım, sen biraz soğudun ve ortada bir yerde düzeyde buluştuk."

"Tıpkı her konuda orta yolu bulduğumuz gibi," ekleme yaptım. İlişkimizi en iyi ifade eden belki de b her zaman orta yolu bulmamızdı.

Nihan'ın son zamanlardaki dengesiz tavırları g kaçacak gibi değildi. Pek çok hareketi aslında N davranışlar değildi. Artık kırılma noktasına geldi liyordum, duygusal anlamda bir enkaza dönmüşti Belki de sırf bu yüzden bile onun gitmesine izin liydim. Belki böylece kendini bulabilirdi. Burada

sürece yaralanıyordu, buraya sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Ayrıca sadece altı aylık bir dönemdi, bizim için de bir sınav olurdu.

"Başvurunu çekmeyeceksin, değil mi?" diye sordum. "Bence buna ihtiyacın var."

Bir süre sessiz kalıp düşündü, kendini nasıl ifade edeceğini arıyor gibiydi. "Şu an olduğun yere ait olmadığını düşündün mü hiç? Başka bir yerde bulunman gerektiğini, orada olmadığın sürece çok şey kaçırdığını düşündün mü?"

"Ait olmadığımı düşündüğüm yerlerden kaçtım hep."

"Ama benden kaçmadın," dedi elini elime kenetlerken.

"Senden kaçmadım. Sana aidim, senin yanına aidim."

"Ben de senden kaçmıyorum. Sakın böyle düşünme. Çünkü sana ait olduğum konusunda bir şüphem yok. Birbirimize aidiz. Sadece... buraya ait değilim, anlıyor musun? Hani bir yapboz parçası vardır ya; hiçbir yere uymaz, uysa bile resmi tamamlamaz. İşte ben, o yapboz parçasıyım."

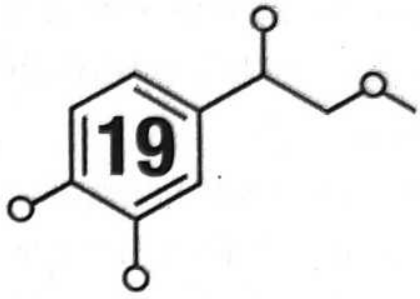
"Eğer bir yapboz parçasıysan ait olduğun bir yer var demektir. Sadece o yeri bulman gerekiyor," dedim onu anladığımı belirtircesine. Biz birbirimizi tamamlasak bile bulunduğumuz yere uyamıyorduk.

"Doğru," dedi kabul ederek. "Fakat ait olduğun yeri bulmak her zaman o kadar kolay olmuyor."

"Bu yüzden gitmen lazım, Nihan. Gidip ait olduğun yeri bul, resmi tamamla."

"Ama sen bende eksik kalacaksın."

"Hayır," dedim fısıldar gibi. İki parmağımla alnına dokunarak "Hep burada olacağım," dedim. Bilerek kalbini işaret etmedim çünkü bu bizim olayımızdı. Kalp hissetmez, beynimizle severiz diye kabul ettiğimizden beri aramızda romantik bir espriydi.

Nihan

Finaller son hızla yaklaşırken yine eski halimize dönmüştük. Erasmus konusunda bile karşılıklı olarak konuşmuş, anlaşmış ve ayrılmayacağımıza, sadece bir süre aramıza mesafe gireceğine karar vermiştik. Ne ben Erasmus'tan kolumda mavi gözlü, sarı saçlı bir Avrupalı ile dönecektim; ne de Teoman'ın yanında ben döndüğümde bir başkası olacaktı. Aramıza kilometreler de girse, ışık yılları da girse biz birlikte olacaktık.

Finallerin yaklaşmasıyla birlikte Erasmus'un sonuçlanması da yaklaşmıştı. Teoman'ın ısrarıyla başvurumu geri çekmemiş olmamdan hem memnundum hem de biraz suçlu hissediyordum. Teoman, kendini bu fikre adapte etmişti ama bu sefer de kendi geleceği konusunda çelişkilere düşmüştü. Evet, ailesini karşısına alıp onların istediği bölümlerden birini okumamıştı ama şimdi mezun olunca ne yapacaktı? Belli ki bunu hiç düşünmemişti ve şimdi düşündüğünde o da formasyon alıp öğretmen olmak istiyor gibi değildi. Seneye de o, Erasmus'la şansını

bir denemeye karar vermişti. Sonuç olarak bu ilişkide birbirimizin kariyerlerini baltalamayı değil, birbirimizi desteklemeyi seçmiştik.

Bugün ilk dersi ekip ilk iş olarak PTT'ye uğramıştım. Mevsim neredeyse bahardı. Artık nisan ayının sonunda olmamıza rağmen bahar tam olarak kendini hissettiremiyordu. Kayseri'ye kış erken gelirken bahar geç gelirdi. Hafif bir soğuğun yanında yerlerde de güneşin görmediği kısımlarda kalmış karlar vardı. Elimdeki zarfı kargo paketine koyup kargo kâğıdını doldurduktan sonra kâğıtla birlikte görevli adama uzattım.

"İçinde ne var?" diye sordu. "Kapsam kısmını doldurmamışsınız."

"Yüzük," diye cevap verdim. Kâğıdın kapsam kısmına bunu hızlıca yazıp kargoyu sisteme girdi. Kargo ücretini ödememin ardından takip numarasının yazdığı kâğıdı bana uzattı.

PTT'den çıktığımda kafam rahatlamış, yüreğim hafiflemiş gibiydi. Ufak bir yüzüğün bu kadar ağırlık yapabileceğini bilmezdim. Üzerinde docangın adresinin ve Efe'nin adının yazdığı kâğıda tekrar bakıp kâğıdı çantama koydum. O yüzüğü tutmam, Efe'ye ümit vermekten başka bir işe yaramayacaktı, bense bunu istemiyordum. Evet, yüzüğü sevmiştim, benim için bir anlamı ve önemi vardı ama o yüzüğe bir aşk yüklememiştim. Bu yüzden de kendi aşkım için onu geri göndermeye razıydım. Fark ettim ki hoşlanma ile aşkın arasındaki farklardan biri de buydu. Birinden hoşlandığımızda kendi arzularımızı ve isteklerimizi ön planda tutuyorduk ama birine âşık olduğumuzda artık âşık olduğumuz kişinin mutluluğunu düşünüyorduk.

Oksitosin. Aşkın hormonu buydu. Moleküler yapısını inceleyebilir, etkilerini gözlemleyebilirdiniz. Ama bu, size aşkın ne olduğunu göstermez ya da hissettirmezdi. İlk kez bilimin aşkı doğru anlayıp anlamadığını, aşkın bilimi aşıp aşmadığını bilemiyordum; bundan emin olamıyordum. Mantığını her zaman duygularından önde tutan, Boğa burcunun inatçılığını ve kararlılığını, yükselen Oğlak'ın ciddiyetini ve güçlü iradesini taşıyan, duyguları hissedemeyen, hissetse de gösteremeyen, analitik düşünen ben, sonunda aşka inanıyordum. Benim için zor ve uzun bir süreç olmuştu. Beynim, ona ters olanı kabul etmekte güçlük çekmiş, direnmişti. Ama aşkın karşısında ne direnebilirdi ki?

PTT'nin önündeki duraktan tramvaya binip ikinci derse girmek için fakülteye gittim. Nisanın sonuyla birlikte doğum günüm de gelip çatmıştı. Doğum günlerim yaklaşırken her zaman heyecanlı olur ama o gün geldiğinde de kutlayacak havada olmazdım. Bu yıl öyle olmayacağını umsam da son günlerdeki halime bakarsak yine kutlayasım olmayacaktı.

Kışın belki de son karı, 23 Nisan'da yağmıştı. Şimdi 25 Nisan'da, doğum günümde, bahar güneşinin altında kampüs çok güzel görünüyordu. Şaşırtıcı bir biçimde düzelen maddi durumum yalnızca ailemden tamamen bağımsız olabileceğimi garantilememiş, ayrıca Erasmus'un çıkması durumunda buna imkânımın yetmesini de sağlamıştı. Önceden önümdeki tek engel parayken şimdi sadece sonuçların açıklanmasıydı. Eğer bugün sonuç olumlu olursa benim için en büyük doğum günü hediyesi bu olacaktı. Kendime sunduğum bir hediye...

Teoman, bugün ortalarda görünmüyordu, doğum günüm için bir şeyler yapıyor olabileceğinden şüpheliydim. Doğum günü sürprizlerinden habersiz gibi davranıp sürpriz esnasında inanılmaz şaşırmış gibi yapmak devasa bir abartıydı. Eğer zaman kavramından kopacak ve günü unutacak kadar yoğun veya baskı altında değilseniz bunu unutmazdınız. Ayrıca insanların durup dururken sizi oyalamaya çalışmasına, hiçbir şey yokmuş gibi davranmalarına ve bir kafeye ya da herhangi bir yere götürmeye çalışmalarına bakıp da başka bir neden görmek imkânsızdı. İşin özü, hem kendimizi hem de bizim için güzel bir şeyler yapmaya çalışanları mutlu etmek için kendimizi gönüllü olarak kandırırdık.

Ders arasında bölüm başkanına uğrayıp sonuçların açıklanıp açıklanmadığını öğrenmek istedim. Bölüm başkanımız alışık olduğum tavrıyla elini sallayıp içeriye girmemi işaret etti. "Sonuçlar için mi geldin?"

"Evet, hocam. Çok mu belli oluyor?" diye sordum heyecanla.

"Yüzünde bir parça umutsuzluk görüyorum, Nihan, ama bahar sana yaramış gibi, biraz canlanmışsın."

Gülümseyip gösterilen yere oturdum. Öğrencilerine değer veren hocalar, akademik hayatta zor bulunurdu. Bu samimiyeti, gittiğim her yerde bulabilmeyi umarak hocanın sonuçları bulmasını bekledim.

"Ne yazık ki Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümlerinin hiçbirine kabul edilmemişsin, üzgünüm," diye sonuçları açıkladığında yüzümdeki gülümseme anında soldu. Nasıl yani? Onca uğraş, onca ümit... değersiz miydi? Her şey boşuna mıydı?

"Anlamıyorum. Para konusunu bile çözmüşken... Nasıl?" diye sordum inanılmaz bir yavaşlıkla. Olumsuz sonuçlanma ihtimalinin farkındaydım ama belli ki kendimi buna yeterince hazırlayamamışım.

"Bekle biraz, hemen üzülme. Söyleyeceklerimi bitirmemiştim." Kendimi toparlamaya çalıştım ve olumsuzluğun ardından nasıl bir seçeneğin beni avutabileceğini düşünerek hocanın sözlerini bitirmesini bekledim. "Fizik bölümünden aldığın derslerin bilincinde olarak senin adına Astrofizik bölümlerine de başvuru yapmıştım. Böylece... Queen Mary'ye kabul edildin."

Bu sefer ifadem, şokla donakaldı. "Queen Mary? Queen Mary Londra Üniversitesi mi? Aman. Allah'ım."

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu bölüm başkanı.

"Orası Greenwich'e yarım saat uzaklıkta!" dedim heyecanla.

Bölüm başkanımız, dünyada görüp görebileceği en büyük weirdoymuşum gibi bana baktı. Muhtemelen Greenwich ile Queen Mary arasındaki uzaklığı neden bildiğimi sorguluyordu. Oysaki ben, Greenwich'in adını ilkokulda duyduğum andan beri buraya hayran olan biriydim. "Eh, hayırlı olsun o zaman."

Queen Mary Londra Üniversitesi, Astrofizik konusunda iyi olmasının yanı sıra Greenwich'e çok yakındı. Başlangıç meridyenine...

Doğum günüm konusunda yanılmamıştım. Dersten sonra, bayram değil seyran değilken beni binbir bahaneyle Kemeraltı Kafe'ye götüren Eray'ın tavırlarından

bunu anlamak çok da zor değildi. Şansımı deneyerek "Burada ne işimiz var, Eray?" diye sordum.

Eski adı Panaya Rum Kilisesi olan şimdiki Yaman Dede Camii'nin önündeki merdivenlerden çıkarken "Hande ile kutlama yapacağız, siz de katılın istedik," dedi.

"Kutlama için biraz geç kalmadınız mı?" diye zorladım.

"Yoo, sınavların bitmesini bekledik işte," dedi bozuntuya vermemeye çalışarak.

"İyi de vizeler çoktan geçti, artık finaller geliyor."

Merdivenler bittiğinde sokağın kenarında durup bana döndü. "Öff, ne olsun istiyorsun, ne?" Omuz silkip yola devam ettim. Ben cevabımı aldığıma emindim.

Evimizin manzaralarından biri olan Panaya Rum Kilisesi'nin kemerinde bulunduğundan ismi Kemeraltı olan kafe tam bana göreydi aslında. Yan yana dört beş tane mağara şeklindeki kubbeli odacıklar, olduğu gibi taş haliyle korunmuştu. Her odanın içine soba ya da şömine yerleştirilmiş, karşılıklı iki duvarının önüne sedir konulmuştu. Duvarlara asılmış antika süs eşyaları ile sedirlerin arasındaki ahşap masalardan başka eşya yoktu odalarda. Sade ama tarih kokan harika bir yerdi.

Tavanına uçan balonların serbest bırakıldığı odanın çift kanatlı ahşap kapısından içeri girdiğimde hep bir ağızdan söylenen doğum günü şarkısını duyunca şaşırmadım ama gördüğüm karşısında mutluluk ve hayranlıkla kocaman gülümsedim. İlişkimizde klişeler her zaman olmuştu, aşkın kendisi klişeydi. O an anladım ki bazen klişeler o kadar da kötü değildi. Bazen klişelere ihtiyaç duyardık ve bazen daha önce hiç yaşamadığımız bir klişeyi yaşadığımızda mutlu olurduk. Sürprizlerin gereksiz bir

risk olduğunu söylerdim ama görüyordum ki bazı riskler almaya değerdi.

Elinde doğum günü pastası tutan sevgilimin ve onun iki yanına dizilmiş arkadaşlarımın yanına doğru ilerledim. Hepsi buradaydı; Sinan, Acar, Numan, Melike, Hande, Demir, Eray... Teoman, elindeki pastayı bana doğru uzatarak "Doğum günün kutlu olsun, güzelim," dedi. "Bir dilek tut."

"Bu oksitosin," dedim, pastanın üzerindeki moleküler yapıya bakarak.

"Evet, pastaneye şekli gösterdiğimde alnımın ortasında üçüncü bir gözüm çıkmış gibi baktılar," diye yakındı Teoman. "Hadi, şimdi bir dilek tut."

Galaksiyi andıran ayna pastanın üzerinde oksitosin şeklinde beyaz çikolata vardı. Pastanın ortasına, görüntüyü bozmamak için olsa gerek, sadece bir tane mum dikilmişti. Gözlerimi kapattım ve aradan yıllar geçse bile bugünkü dostluğu, sevgiyi ve aşkı kaybetmemeyi diledim. Ardından gözlerimi açıp mumu söndürdüm.

Pastalarımızı yedik, gülüp eğlendik, aramıza yeni katılan Hande'yi tanımaya çalıştık, üzerimizdeki kemerin artık bir camiye ait olmasından dolayı kendimizi zaman zaman dizginlemek zorunda kaldık, en sonunda toparlanıp Eski Talas Çarşısı harabelerine doğru yol aldık. Harabelerin taş duvarlarından bacaklarımızı aşağıya sarkıtıp Talas'a yüksekten bakarak oturduk.

"Bu, bugüne kadarki en güzel doğum günüm," dedim. "İyi ki varsınız."

Eray, çantasından bir defter çıkarıp bir şeyler karaladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, onun yanında oturan Sinan.

"Nihan, ilk kez bu kadar güzel şeyler söylüyor ve bir şeylerden nefret etmiyor. Tarih atıyorum," dedi yanıtladı Eray.

Ben, Eray'a gözlerimi devirirken "Seni kıskandığım için üzgünüm," diye araya girdi Hande. "Aranızda güzel bir arkadaşlık var, bunu bozmaya çalışmam saçmalıktı."

Sorun olmadığını söylemek için ağzımı açtığım sırada Teoman, "Seni en iyi ben anlarım," diyerek sözümü ağzıma tıktı. "Ama bu ikisini kardeş gibi düşün, kardeşler gibi birbirlerini sevip sövüyorlar."

"Bugün kutlayacak bir şey daha var," dedim kısa bir sessizliğin ardından. "Erasmus'la Londra'ya gidiyorum."

İlk önce ortama sessizlik hâkim oldu. Teoman'dan büyük bir tepki bekliyorlardı, belki de sinirlenip bağırmasına hazırlanmışlardı. Ama yoğun sessizliğin ardından Teoman, sakince "Kazandın," dedi. Yüzünde buruk bir gülümseyiş olsa da çoğunlukla gurur ve mutluluk vardı.

"Kazandım," dedim. "Ve eğer seni dinlemeyip başvurumu geri çekseydim bu olmayacaktı." İnsanın, kendini kısıtlayacak kıskanç, sözde dostlara değil; başarılarıyla gurur duyacak gerçek dostlara ihtiyacı vardı. Teoman, sevgilim olmanın yanı sıra, en iyi arkadaşım olmayı da başarmıştı. Eray'ın son zamanlarda Hande'yle daha fazla vakit geçirmesi gibi, ben de vaktimi çoğunlukla Teoman'la geçirir olmuştum.

Teoman, bana doğru uzanıp beni kutlar gibi dudaklarımı öptükten sonra "Bunu söylemek istemezdim ama... o Amerikan aksanınla Londra'da biraz zorlanacak gibisin," dedi.

"Erasmus'la gidenleri nasıl uğurluyoruz?" diye sordu Sinan. "Asker konvoyu gibi bir şeyi yok mu?"

"Ders notlarımızı aynalara asarsak olabilir," diye katıldı Numan.

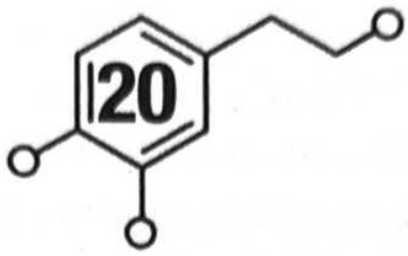
"Erasmus tanrılarına sofra hazırlayabiliriz," diye önerdi Melike.

"O ne be?" diye araya karıştı Acar.

"Gördüğüm kadarıyla Koreliler tanrılara adak sofrası hazırlayıp duruyor, Erasmus tanrısı da vardır elbet," diye devam etti Melike. Dalga geçerken biraz ciddi görünüyordu.

"O zaman beş çayına hazırlayalım, ama çaylar İngiliz usulü olsun." Hepimiz dönüp Hande'ye baktık. Aramıza yeni katılmasına rağmen inanılmaz bir hızla bize uyum sağlamıştı. "Ne?" diye sordu ona döndüğümüzde. "İngiliz usulü kahvaltı da mı istiyorsunuz?"

Ortamdaki absürt ciddiyetten dolayı gülmeye başladığımda herkes birinin bunu başlatmasını bekliyormuş gibi gülmeye başladı. Dileğime bir yenisini daha ekledim: *En kötü günümüz böyle olsun.*

Teoman

Sayılı günlerin çabuk geçtiği bir yalan değildi. Finallerin ardından günler hızla geçmiş ve Erasmus'la gidecek öğrencilerin oryantasyon programına katılması gereken gün gelip çatınca Nihan'la ayrılmak zorunda kalmıştık. İstanbul'dan kalkacak olan uçağına kadar ona eşlik etmiş, önündeki yeni ufuklara doğru onu uğurlamıştım. Elbette onu özlüyordum, elbette gitmesini istememiştim. Ama bencilce davranmaya hakkım yoktu, onu sevmediği bir işe mahkûm etmek üzere burada tutamazdım. Yarım dönemlik bir yurtdışı eğitimi bile onun kariyerinde büyük bir değişim ve fırsat yaratacaktı.

Ayrıca şu da vardı ki kendi geleceğimi düşünmemin vakti de gelmişti. Ne zamana kadar böyle gidecekti? Ne zaman kendime bir hedef koyacak, bir kariyer planı hazırlayacaktım? Ailemin istediği bölümleri okumamıştım, evet, ama sonrasında ne olacaktı? Mezun olunca ne yapacaktım? Şirkete mi dönecektim ya da öğretmen mi olacaktım? Öğretmenlik güzel bir meslekti fakat bana göre değildi. Sosyal bir insan olabilirdim, dışadönük de

olabilirdim ama bu, illa çocuklarla uğraşmayı isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Elbette hâlâ akademisyen olmak gibi seçeneğim de vardı ama onu da yapamazmışım gibi geliyordu. İnsanları yönetmeyi seviyordum, neyi nasıl yapacaklarını anlatmayı da seviyordum ama bunu kendi alanım olan bir meslekte icra etmeyi tercih ederdim. Belki de Seher'e dinleyerek gidip bir laboratuvar falan yönetmeliydim.

Yaz için kendime kısa süreli bir plan yapmıştım; aynı anda hem şirkette çalışacak hem de kursa giderek İngilizcemi geliştirecektim. Hatta sonraki yaz da aynı şeyi yapacak ve ek olarak başka bir dil öğrenmeye başlayacaktım. İkinci sınıfı bitirmiş olsam dahi *geç olsun güç olmasın* diyerek alan dışı seçmeli dersler de alacaktım. Tam şu andan itibaren daha iyi bir geleceği adım adım dokuyacaktım.

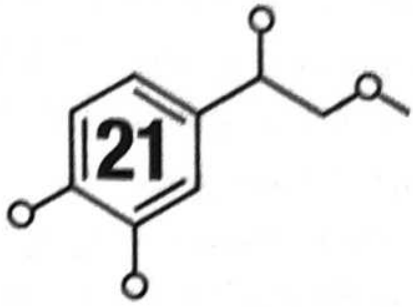
Böylelikle bir dahaki seneye de ben, Erasmus'a başvurma kararı almıştım. Keşke buna daha erken karar verip daha erken başvursaydım diyordum çünkü o zaman Nihan'la aynı dönemde gidip aynı zamanda geri dönebilirdim. Şimdiyse birbirimizden ayrı geçireceğimiz bir yıl olacaktı. Önümüzdeki güz dönemi Nihan burada olmayacaktı ve ardından bahar döneminde kavuşacakken belki birkaç gün içinde ben gidecektim, belki de birbirimizi hiç göremeden yeniden ayrılacaktık. Mesajlar, aramalar, görüntülü konuşmalar, mailler her zaman olacaktı, hatta belki birbirimize mektup atarak eski âşıkları bile taklit edebilirdik ama hiçbir şey yan yana olmak gibi olamazdı. Fiziken bir insanın yanında olmak, ihtiyacı olduğunda ona ulaşabilecek kadar yakın olmak ayrıydı ve ben öyle olmasını istiyordum. Uzak olmaya dayanamazdım.

Aramızdaki mesafe, bizi farklı bir açıdan birleştirecekti belki. Çünkü ayrı kaldığımız sürede birbirimize duyduğumuz özlem artacaktı ve hissettiğimiz sevginin boyutunu anlayacaktık. Mesafeler öyle acıtacaktı ki o acının karşılığı derin bir aşk demek olacaktı. Bir yanımız eksik kalacaktı, yüreğimize oturmuş bir ağrı olacaktı. Nefes alamayacaktık bazen. Üzüldüğümüzde, teselliye ihtiyaç duyduğumuzda, birine sarılmak istediğimizde alışkanlıklarımızdan dolayı telefona sarılacak veya eve giderek birbirimize koşmak isteyecektik; lakin o an bunu artık yapamayacağımızı fark edip boşluğa düşerek donacaktık. İkimiz de fazla duygusal insanlar değildik ama birbirimiz için bir şeyler hissediyorduk ve bu duyguları yoğun yaşıyorduk. Şimdi varlık kadar, yokluk da yoğun olacaktı.

Yaz tatili için İstanbul'a dönmeden önce son kez fakültenin arkasındaki kütüphanenin bahçesine geçtim. Kütüphanenin önündeki bahçede yer alan saat kulesine doğru kafamı kaldırıp baktım. Kampüse geldiğimden beri bir kez bile çalıştığını görmediğim saat, bir mucize olmuş gibi çalışıyordu şimdi. Sanki zaman şimdiye kadar donmuştu da Nihan gittiğinde, sırf onun yokluğunda geçen süreyi hatırlatmak için geçmeye başlamıştı. Korkutucuydu. Onsuz geçireceğim zaman süresince paniklememe neden oluyordu. Onsuz geçen vaktimi üzücü bir şekilde yüzüme çarpıyordu.

Londra ile Kayseri arasında üç saat zaman farkı vardı. Şu an baktığım saat 15.29'u gösterirken orada saat 12.29 olmalıydı. Queen Mary Londra Üniversitesi'nde de bir saat kulesi mevcuttu, sadece bundan daha büyük ve daha eski olmasından dolayı daha güzeldi. Telefonuma gelen

mesaj ile gülümsedim. Çünkü biliyordum ki o an, aramızdaki kilometrelere, meridyenlere ve saat farkına rağmen, aynı anda kendi saat kulelerimize bakıyorduk. Aynı göğün altındaydık. Altımızdaki toprak ayrılmadıkça, tepemizdeki gök yarılmadıkça, ne olursa olsun birbirimizi bulacak ve sevecektik.

Nihan

İşler planlandığı gibi gitmiyordu bazen. Evdeki hesap çarşıya uymuyordu. Listelerime bağlı yaşamaya alışmıştım ve listede aksama olduğunda paniklerdim. Şurada bir dönemlik planım vardı. Queen Mary Londra Üniversitesi'nde üçüncü sınıfın güz dönemini okuyacak, belki o sırada bir de staj yapacaktım. Greenwich'e gidecek, başlangıç meridyeninin üzerinde duracak, Greenwich Gözlemevi'ni gezecektim. Londra başta olmak üzere Birleşik Krallık'ı gezecek, vaktimi elimden geldiğince verimli kullanacaktım.

Buraya kadar sorun yoktu. Hepsini yapmıştım. Ama bundan sonrasındaki planımda dönemin bitmesiyle Kayseri'ye, Erciyes Üniversitesi'ne geri dönüp üçüncü sınıfın bahar dönemine devam etmek vardı. Planımı saptıracak ve kararlılığımı yıkacak teklif de o zaman geldi.

"Ne demek geçiş yap?" diye sordum, Bayan McKay'e.

Jessica McKay, Astrofizik bölümüne geldiğimde ilk önce beni küçümsemişti. Haklılığı vardı, buradaki eğitim,

Erciyes'e oranla daha zordu. İlk zamanlar sınıfın seviyesine yetişmek için çok uğraşmış, gece gündüz demeden çalışmıştım. Ardından gelen başarıyla birlikte Jessica McKay de bana olan tavrını değiştirmiş, biraz olsun saygı duymaya başlamıştı. Azmime ve öğrenme isteğime duyduğu saygının ardından bir şeyleri öğrenmedeki kabiliyetimi ve araştırma sevgimi takdir ederek beni göz hapsine almıştı. En sonunda sınıfın seviyesine eriştiğimde şaşkınlıkla da olsa beni tebrik etmişti. Bayan McKay ile en başta yıldızlarımız barışmamış olabilirdi ama Queen Mary Londra Üniversitesi'ndeki güz dönemimin sonuna doğru gelirken neredeyse abla-kardeşmişiz gibi bir bağ oluşmuştu aramızda. Bir haftalığına da olsa bana staj ayarlayan da Jessica McKay'di, Greenwich Üniversitesi'ndeki fizikçiler ile beni tanıştıran da.

"İnanılmaz bir azmin var, Nihan. Bunun heba olmasını istemiyorum. Sende bir ışık var, hedefine ulaşmak için gösterdiğin kararlılık ve irade muazzam. Burada harika öğrencilerimiz için harika imkânlar sunuyoruz. Evet, bizden daha iyi yerler var ama elimizden geleni yapıyoruz ve eminim ki buradaki imkânlar, döneceğin yerdekinden daha iyidir. Ülkene veya üniversitene karşı bir önyargım yok, yanlış anlama, aşağılamıyorum da. Sadece sana, kendini geliştirebilmen adına daha iyi imkânlar sunuyorum. Bence bunu bir değerlendir."

"Queen Mary'ye temelli olarak geçmemi mi öneriyorsunuz? Erasmus haricinde... Ama bu nasıl olur? Böyle bir şey mümkün mü ki? Türkiye'de bile yatay geçiş bu kadar zorken..."

McKay anlayışla ve gülümseyerek başını sallarken endişelerimi dillendirmemi sabırla dinledi. "Eğer istersen

mümkün ve eğer istersek mümkün kılarız. Ve sadece Queen Mary'den bahsetmiyorum. Buradan mezun olduktan sonra Greenwich'e geçebilirsin, hatta orada çalışabilirsin. Yüksek lisansın ardından doktoran için daha iyi yerlere de gidebilirsin."

Jessica McKay'in düşündüğü kadar sağlam bir kararlılığım yoktu. Çünkü burada kalmak şu an için listemde olmadığı halde McKay, aklımı çelmek üzereydi. Geri dönüp üniversiteyi bitirdikten sonra yüksek lisans için buraya gelmeyi ya da başka bir ülkeye gitmeyi düşünüyordum. Amerika, Kanada, hatta Rusya bile olabilirdi. Ama şimdi önüme harika bir fırsat çıkmıştı. Kayseri bir köprüydü, o köprüden buraya geçmiştim ve şimdi de Londra bir geçitti. Daha büyük, daha uzun bir köprüydü.

"Bunu düşünmem lazım," diyerek ve teklifi için teşekkür ederek Jessica McKay'in yanından ayrıldım.

Queen Mary Londra Üniversitesi'nin kampüsü Erciyes Üniversitesi'nin kampüsünden daha küçüktü ama buranın tarihi binalarını ve hemen kanalın yanına inşa edilmiş olmasını seviyordum. Kaldığım yurt dahi kampüsün içinde ve kanalın kenarındaydı. Odamın penceresinden kanalı ve kanalın karşısındaki Mile End Parkı'nı görebiliyordum. Mile End yoluna çıkarak karşıya geçtim ve Towpath'ten devam ederek kanal boyunca ilerledim. En sonunda Mile End Parkı'nda bir banka oturup kanalın karşısında Queen Mary Londra Üniversitesi'ne baktım. Oxford değildi, Harvard değildi, Stanford değildi ama Avrupa'daydı, Londra'daydı. Listelenmiş kısa vadeli planım aklımın bir köşesinde bas bas bağırıyordu, lakin mantığım da onu susturmak için mücadele ediyordu.

Buradaydım; beni ideallerime daha hızlı ulaştıracak bir konumda.

Telefonumu çıkarıp Teoman'ın adının üzerinde kararsızca durdum. Onu aramadan, ona haber vermeden böyle bir karara varmak istemiyordum. Ama arama tuşuna basıp telefonun açılmasını beklerken kararımı çoktan verdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Gözlerimi kanalın yosunlu ve bulanık suyuna indirdim. Mevsim yeniden kışa dönerken Londra'da boğuk ve kasvetli bir hava vardı.

Telefon açıldığında "Nihan?" dedi Teoman şüpheyle. "Daha birkaç saat önce konuştuk. Kötü bir şey mi oldu?" Bir yandan da yürüdüğünü belli eder şekilde telefonun ardından sokak sesleri geliyordu.

"Aslında güzel bir şey oldu ama oraya dönmemi engelliyor," dedim sıkıntıyla.

"Nasıl yani? Ne oldu ki?" Birden sokak sesleri kesilip yerini merdiven boşluğu sesi aldı.

"Buradaki hocam, Jessica McKay, üniversitede kalmamı, daha doğrusu buraya geçiş yapmamı teklif etti."

"Böyle bir şey mümkün mü ki?" diye sordu o da. Onun da en başta bunu sorgulaması, benim için ne kadar doğru bir insan olduğunun kanıtıydı.

"Normalde böyle bir seçenek olmazmış ama imkânsız da olmadığını söylüyor. Yani istersek olabilirmiş."

"O zaman iste," diye önerdi sakince.

"Nasıl?!" diye soran bu sefer ben oldum. "Hey, ben gidince başkasını bulmadın, değil mi?"

Teoman, neredeyse kıkırdar gibi güldü. "Sorma, sensiz âlem yapıyorum." Sonra yeniden ciddileşti. "Seni de

gibi özlediğimi biliyorsun ama bu senin için harika bir fırsat, Nihan."

"Ben de seni çok özlüyorum," dedim sesime kadar yansıyan özlemle. "Biliyor musun, üniversiteye çok yakın bir gece kulübü var."

"Oraya gitmiyorsun, Nihan," diye uyardığında güldüm. Âlem yapmak konusunda espri yapan sadece o olamazdı ya.

"Yokluğumda âlem yaptığında bunu hatırla, Teoman Üstüner."

"Eyvah, soyadımı da kullandın. Tamam, bu uyarını yüzde yüz dikkate alacağım, Nihan Kızılkaya." Aramızda geçen bir sessizlikten sonra "Sana bir şey söylemem lazım," dediğinde gerildim. *Konuşmamız lazım* ve *sana bir şey söylemem lazım* cümleleri beni hep gererdi.

"Sonunda Erciyes kampüsünde inşaat bitti mi?" Kampüsün adı 'asla inşaatı bitmeyen kampüs'e çıkmıştı, her yıl illa bir yeri yenileniyor ya da ek bir bina yapılıyordu.

"Ne? Hayır, o asla bitmez."

İç çektim. "Einstein görseydi sonsuzluk anlayışına bir yenisini daha eklerdi: Hayatta üç şey sonsuzdur; evren, insanoğlunun aptallığı ve Erciyes kampüsündeki inşaat. Evren konusunda emin değilim."

"Aptallık ve inşaat konusunda emin olabiliriz. Zira şu an inşaatı izleyen bir kalabalık var. Neyse, sana bir şey demem lazım. Erasmus olmadı ama... başka planlar yaptım. Yani tatillerde yanına gelmeye çalışacağım ama bir süre daha birbirimizi göremeyeceğiz."

*Bir süre*nin o kadar uzun olacağını düşünmemiştim. Teoman'ın yanıma geldiği birkaç tatil olmuştu ama mezuniyetin ardından Teoman, ortadan kaybolmuştu. İlk önce telefon görüşmelerimiz, sonra da mesajlaşmalarımız azalmıştı. Söylediğine göre yoğundu, hep yoğundu. Ne olduğundan habersiz bir şekilde öylece kendi hayatıma devam ettim. Teoman'ın o çatlak annesinin onu evlendirdiği konusunda senaryolar bile kurdum. Daha kötüsünü bile düşündüm ama daha kötüsü olsaydı Eray, mutlaka haber verirdi.

İletişimi koparmadığım insanlar arasında kardeşim ve babam haricinde Eray ve Demir de vardı. Ara sıra Acar, Sinan, Numan ve Melike'den bile haberdar oluyordum. Kardeşim arzu ettiği gibi hukuk fakültesini kazanmış, mezun olmuş ve staja başlamıştı. Eray ve Hande mezuniyetten sonra evlenmişlerdi. Acar, sürpriz bir şekilde benim de tanışmış olduğum bir kızla beraberdi. Herkesin kendi hikâyesi, kendi başarıları, kendi hayatları vardı.

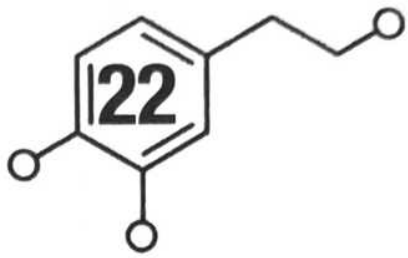
Beş yıl önce, burada kalma kararını verdiğimde bunun doğru karar olup olmadığından emin değildim. Şimdi bu kadar zamanın ardından hâlâ bir şeyler doğru gelmiyordu, hâlâ bir şeyler eksikti. Üniversiteye başladığım zamandan daha yalnız hissediyorum. Harika bir oda arkadaşım, iyi hocalarım ve güzel dostluklarım vardı ama yine de ruhen yalnızlık çekiyordum.

Queen Mary Londra Üniversitesi'nde lisansımı bitirdikten sonra Jessica McKay'in tavsiyesi ve referansı üzerine yüksek lisansımı Cambridge Üniversitesi'nde Astronomi üzerine tamamlamıştım. Sonrasında yuvaya dönüyormuş gibi, Londra'da yaşadığım ilk yere dönmüştüm. Bir süre iş bulamamış, ardından Greenwich Üniversitesi'nin

yeni açtığı Astrofizik Laboratuvarı'na araştırma görevlisi olarak alınmıştım. O kadar eğitimden sonra anlıyordum ki bir de doktora yapmaya ihtiyacım vardı. Öğrendikçe, geliştikçe kendimi daha da yetersiz görmeye başlıyordum. Beş yıldır oda arkadaşım olan Samuel sayesinde artık ikinci yabancı dil olarak İspanyolca biliyordum ama başka neyim vardı ki?

Üstelik Teoman da yoktu. Kendime yeni bir düzen kurmuş, ideallerim doğrultusunda çalışmış ve bu toplumda sonunda bir yer edinmiştim. Resmi tamamlayabileceğim bir yapboz bulmuştum ama resim hâlâ tamamlanmamıştı. Bu sefer eksik olan parça ben değildim; Teoman'dı.

İnsan, bazı şeylerin değerini ona sahipken anlayamıyordu. Kaybedince de çok geç oluyordu. Samuel, beni onlarca kişiyle tanıştırmaya çalışmış olmalıydı, hepsini reddetmiştim. Bazılarını reddetmeye fırsatım dahi olmadan karşıma çıkarırdı, ama onları da bir şekilde reddederdim. Teoman'ın son bir yıldır nerede, ne yaptığından hiçbir fikrim yoktu. Ara sıra Queen Mary Londra Üniversitesi'nin kampüsüne dönüp Kraliçenin Binası'nın önündeki saat kulesine bakıyordum. O kampüse ilk gittiğimde bu, bizim yeni olayımız haline gelmişti. Aynı anda kendi saat kulelerimize bakardık. Onun hâlâ bir yerlerde bir saat kulesine ya da gece göğüne bakarak beni düşünüyor olduğunu umuyordum.

Teoman

Beş yılın ardından aile evine dönmek hiç de kolay olmamıştı. Hepsinden öte, şehir inanılmaz gürültülüydü. Uzun bir süre sessiz bir ortamda çalıştıktan sonra dünyanın en kalabalık dördüncü şehri olan İstanbul'a katlanmak çok zordu. Nihan'ı şimdi daha iyi anlıyordum. Ona anlatmadığım çok şey vardı, sürpriz olmasını isteyerek sakladığım çok şey... Ama tüm bunların aramızı açacağını tahmin etmemiştim. Gerçi yaklaşık son bir yıldır kimseyle doğru düzgün konuşamıyordum. Hiçliğin ortasında bir gözlemevinde çalışmakla fazla meşguldüm.

Annem, önüme bir kâse çorba daha bıraktığında "Al oğlum, bunu da iç, oralarda üşümüşsündür," dedi. Bir çorbaya, bir anneme baktım. Evet, oralarda üşümüştüm ama artık oralarda değildim.

"Döneli bir hafta oluyor, anne," dedim ama onu kırmamak için yine de çorbaya uzandım.

"Ee, şimdi ne yapacaksın? Seyahatlerin bitti, değil mi? Artık şirkete geçecek misin?"

Babam da göz ucuyla bize baktı, sorunun cevabını o da merak ediyordu. Bu sorunun cevabını beni tanıyan herkes merak ediyordu. *Teoman, şimdi ne yapacaktı?* Çünkü epey yol almıştım ve nasıl olduysa kendimi Antarktika'da bile bulmuştum. Nihan'ın geride bıraktığı İngilizceyi anlayan ama konuşamayan, sadece ailesine karşı gelip Fizik okuyan, şirkete geri dönen zengin züppe değildim artık.

"O kadar şeyi şirkete dönmek için yapmadım. Sevgilimin yanına gideceğim," diye cevapladım.

"Saçmalama!" diye ani bir tepki aldım babamdan. "Beş yıl oldu, ne sevgilisi? O kız çoktan başka birini bulmuştur zaten. Bir heves uğruna kendini harcamana izin vermem. Otur oturduğun yerde, şirkete dön."

"Sizin düşündüğünüz gibi basit bir ilişkimiz yoktu bizim!" diye sesimi yükselttim aynı şekilde. "Son zamanlarda konuşamamış olabiliriz ama Nihan, beni aldatmaz."

Annem, meşhur histeri krizlerinden birine girerek gülmeye başladı. "Aldatmazmış! Aldatacak bir ilişkiniz vardı sanki! Oğlum, saçmalama, Allah aşkına. Ben sana layık bir gelin buldum zaten. Bak, güzelce evlen ve işinin başına geç. Bırak artık şu hevesleri."

"Eğer bir şeyler ters gitmiş ve Nihan, beni unutmuşsa bile şirkete dönüp başka biriyle evlenmem, anlıyor musunuz?" diye direttim. "Tüm bu çalışmalarımı şirkette çalışmak için heba edemem. Kişiliğimin yanı sıra eğitimime de ihanet etmiş olurum. Kaç kişi Antarktika'da staj yapma hakkı kazanıyor biliyor musunuz? Bir! Yılda sadece bir kişi!"

"Güneş görmeyen unutulmuş bir yerde yaptığın stajın sana ve bize ne faydası oldu şimdi, ha?" diye bağırdı

babam ayağa kalkarak. "Hak kazanmışmış! Seni ben okuttum, ben!"

"Bir dakika! Orada durun!" diyerek ayağa kalktım. İsteklerinin dışında hareket ettiğim her anda beni tehdit ettiklerini unutmuş gibi mi yapacaktık? "Tatillerde şirkette çalışmak şartıyla lisans eğitimimin dördüncü döneminde bana destek olmaya karar verdiniz. Ben bu tartışmaları yapmaktan yoruldum artık. Siz yorulmadınız mı?"

İkisi de mahcup bir şekilde bir an birbirlerine baksalar da geri adım atmayacakları belliydi. Beni burada tutmak için ellerindeki tek güç buydu; para.

"Ben gidiyorum," dedim. "İster beğenin, ister beğenmeyin."

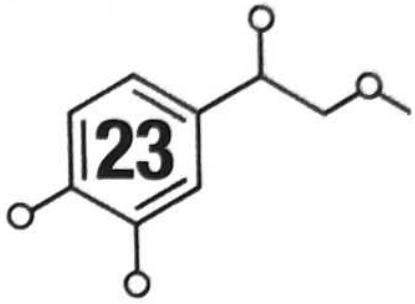
Beni hiç yanıltmayarak ellerindeki kozu son kez kullandı babam. "Eğer gidersen sadece desteğimi kesmem, seni mirastan da men ederim."

Ama bu kez buna hazırlıklıydım. Uzun süredir çalışarak ve staj yaparak kazandığım her kuruşu biriktiriyordum. Üstelik *yirmi beş yaşına geldiğinde başka bir şey yapmak istersen kullanırsın* diye dedemin bıraktığı bir banka hesabı da vardı. Yirmi beşimi doldurmuş olmama rağmen o paraya da dokunmamıştım. Oradan oraya giderek eğitim aldığımdan dolayı kullanmaya fırsatımın olmadığı arabamı da satmıştım. Kendime bir iş de ayarladığıma göre para konusunda bir sıkıntım olmayacaktı. Çok zengin bir hayatın hayalini kurmamıştım ve bir kez yetinmesini bilerek yaşadıysam yeniden öyle yaşayabilirdim. Lüks bir hayattan daha önemli şeylerin de olduğunun farkındaydım.

"Sorun değil," dedim. "Keşke sevgiyi de satın almaya kalkmasaydınız. Keşke gençken olduğunuz gibi kalsaydınız. Sen tarihten bunu mu çıkardın, baba? Çiçek çocuk akımından bunu mu öğrendin, anne? Çok çabaladım, gerçekten. Ailemizi bir arada tutmak için uğraştım, hep alttan aldım. Faydanızı da gördüm, yalan yok ama keşke aile ilişkimiz para üzerine kurulu olmasaydı. Mirastan men edebilirsiniz, önemli değil. Bundan sonra çalışıp kendi paramı kazanacağım." Eve geldiğimden sadece bir hafta sonra yeniden gitmek üzere kapıya doğru adımladım.

"Teoman!" diye bağırdı annem ardımdan. "Gitme, oğlum. O kız seni mutlu edemez, o daha kendini bile mutlu edemiyor!"

Gel gör ki beni burası da mutlu edemiyordu ve ben, iki mutsuzluk arasında bir tercih yapacak olsam yine de Nihan'ı seçerdim. "Biz de birlikte mutsuz oluruz o zaman."

Nihan

"Bu iş her gün daha da zorlaşıyor," diye söylendi Miranda. Mesai saatimiz bittiğinden dolayı çıkmak üzereydik ama laboratuvardan en son bizler çıktığımız için ışıkları kapatıp etrafı kontrol etmekle yükümlüydük. Miranda benim aksime stajyerdi, yüksek lisansını henüz bitirmemişti ama aramızda çok fazla bir statü farkı hissetmiyorduk ve öyle olsa bile arkadaşlığımıza engel olmazdı gibi geliyordu.

"Biraz sabret, enstitü henüz çok yeni. Birkaç elemana daha ihtiyacımız var, o kadar." Elektriği hepten kapatma lüksümüz yoktu çünkü makineler ve bilgisayarlar biz yokken bile ölçüm ve çekim yapmaya devam ediyordu.

"Yeni eleman demişken..." diye araya girdi Sierra. "Yeni başlayacak olan laboratuvar amirini duydunuz mu? Tüm araştırma görevlileri ona devredilecekmiş, böylelikle müdür yardımcısı rahat bir nefes alacak, bize de kök söktürmeyi bırakır artık."

"Aman Allah'ım, Sierra... Tüm bunlardan hangi ara haberin oluyor?" dedi Benicio. Porto Riko'dan gelip burada yüksek lisans yaptıktan sonra benim gibi burada kalan bir diğer yabancıydı.

"Ben haklı," dedim. "Ne ara buna vakit buluyorsun?"

"Bebeğim, dedikodu ve kulak misafirliği için her zaman vakit vardır," diye cevapladı Sierra.

"Ee, başka ne öğrendin?" diye sordu Miranda. Yeni elemanlarla birlikte iş dağılımı yeniden yapılacak ve herkesin iş yükü azalacaktı. Miranda, kafasında bunu hızlıca hesaplayınca yeni lab amiri de ilgisini çekmişti.

Sierra, memnunca sırıttı. Bilgi ondaydı ve bilgiyi tamamen sunmadan önce insanların meraklarını arttırarak onlardan ısrar duymayı seviyordu. "Çok şey öğrendim."

"Çatlatma da anlat hadi," dedi Ben. "Belli ki araştırmanı iyi yapmışsın."

"Ve belli ki anlatmak için ölüyorsun," diye ekledim gülerek.

Son kontrolleri yapıp kapıya doğru yavaş yavaş ilerlerken Sierra, anlatmaya devam etti. "Fizik okumuş, astrofizik üzerine yüksek lisans yapmış, hem de MIT'te.[16]"

"Hadi be!" diye durdurdu onu Miranda. "Bildiğimiz MIT mi?"

"Başka MIT mi var?" diye sordu Ben.

"Sadece bir Türk isen..." diye cevapladım.

"Ne?"

"Milli İstihbarat Teşkilatı'nın Türkçede kısaltması MIT," dedim omuz silkerken. "Neyse, sen devam et, Sierra."

16 Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. *(y.n.)*

Sonunda benim de merak etmiş olmamdan dolayı dört köşe olan Sierra, keyifle anlatmayı sürdürdü. "İngilizce, İspanyolca, Fransızca, İtalyanca ve biraz da Japonca biliyormuş. Dünyanın en iyi gözlemevlerinden ikisinde kısa süreli staj yapmış; Hawaii'deki Mauna Kea Gözlemevi'nde ve Şili'deki Tokyo Üniversitesi Atakama Gözlemevi'nde. Ardından yaklaşık bir yıl kadar Antarktika'daki Güney Kutbu Teleskopu'nda stajyer olarak çalışmış."

"O kadar iyiyse niye buraya gelmiş?" diyerek burun kıvırdı Ben.

"Kim bilir?" dedi Sierra. "Burası Greenwich, bebeğim. Başlangıç meridyeninin üzerindeyiz. Herkes bunun büyüsüne çekilir."

Bense staj yerleri konusuna takılmıştım. "Mauna Kea stajyer mi alıyormuş? Benim niye haberim yok?"

"Gitmeyi düşündün sanki Nihan?" diye takıldı Miranda.

"Cambridge'e gidip gelmekten başka bir şey yapmadım," diye hayıflandım. "Resmen buraya geldikten sonra çakılıp kaldım, daha uzak bir yerde staj yapmayı denemedim bile."

"Cambridge'i ezdiğinin farkında mısın sen?" diye sordu Sierra, bana deliymişim gibi bakarak. "Cambridge, astrofizik konusunda en iyi dördüncü üniversite falan."

"Evet," dedim. "Birinci hangisi biliyor musun? MIT."

"Evet, Stanford da üçüncü ama sayan kim ki?" diye elini salladı Miranda.

"Sen Stanford mezunu musun?" diye sordu Ben, Miranda'ya. Beşlik çakmak için elini kaldırırken "Saygı duyarım," dedi.

Gözlemevinin merdivenlerinden inerken Sierra, "Bırakın şunları da... gidip biraz eğlenelim. Yarın hafta sonu nasılsa, kafayı biraz bulmamızda sorun yok bence," diye önerdi.

"Ben inanılmaz yorgunum ama içmeye her zaman varım." Miranda, neşesini ve enerjisini yeniden bulmuş gibiydi.

Benicio, "Ben partilerin fıçı kralıyımdır zaten," diyerek dünden razı olduğunu işaret etti.

Miranda, *vu-huu*layarak yeniden bir beşlik çakmak için Ben'e doğru elini kaldırdı. "Saygı duyarım."

"Pekâlâ, bu epey saygılı bir ilişki olma yolunda ilerliyor," dedim ve gözlerimi devirdim. Bilim insanları flört ederken biraz tuhaflaşıyordu doğrusu.

Sierra, onlara gülmeyi bırakıp bana döndü. "Ya sen, Nihan? Bu akşam keyfin yerinde mi?"

Benden iki basamak yukarıda duran Sierra'ya ve diğerlerine doğru dönerek "Bilirsiniz, ben pek-" diye başladığımda merdivenlerin aşağısından gelen bir ses sözümü kesti.

"O içmez."

Yeniden arkamı döndüm ve basamakların bittiği noktaya, sesin geldiği yere baktım. İçki içmediğimi bilen ve buna saygı duyan nadir insanlardan biriydi. Belki de en önemlisiydi. Teoman Üstüner, son telefon görüşmemizden yaklaşık bir yıl sonra karşımdaydı. Sözünü tutmuş, beni unutmamış ve ne olursa olsun beni bulmuştu.

"Doğru," dedim gülümseyerek. Sonra fark ettim; Teoman, İngilizceyi anlar ama pek iyi konuşamazdı. "İngilizce cevapladın."

Neyden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Şüphesiz ki mantığımın çalışma hızını kavrayıp neyden bahsettiğimi anlayan ender bir insandı. "İstersen İspanyolca, İtalyanca, Fransızca ve Japonca olarak da cevaplayabilirim. Ella no bebe. Lei non beve. Elle ne boit pas. Kanojo wa nomanai."

"Siktir," dedim İngilizce olarak. "Yeni lab amiri sensin."

Karşılık olarak sırıtarak "Küfretmeni özlemişim, güzelim," dedi.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Ben.

"Çocuklar... bu Teoman," diye tanıştırdım, elimle onu göstererek.

"Teoman mı? Teoman da kim- Haa!"

Miranda'nın başlattığı şaşkınlığı Sierra sürdürdü. "Aman Tanrı'm! Bu Teoman, o Teoman!"

Teoman, kaşlarını çatarak arkadaş grubumdaki şaşkınlığı izledi. "Herkese benden mi bahsettin?"

"Eh, yıllardır kimseyle çıkmamasını ve ilgilenmemesini açıklaması gerekiyordu. Açıkladığında ona birazcık hak vermiştik ama seni şimdi görünce ben yüzde yüz hak verdim," diye onayladı Sierra.

"Ben bile hak verdim," diye katıldı Benicio. "Yeni lab amirimizle mi çıkıyorsun?!"

"Bilmem, çıkıyor muyuz?" diye sordum Teoman'a dönerek.

"Hiç ayrıldık mı ki?" diye yanıtladı, kafasını yana doğru eğerek.

"Son bir yıldır yalnız gibiydim, Teoman Üstüner."

"Son bir yıldır Antarktika'daydım, Nihan Kızılkaya."

"Ve ne? Telefonun soğuktan mı donmuştu?"

"Yoğun bir dönemdi ve sadece iş için uydu telefonuna izin vardı."

"Bırakalım da eski sevgililer birbirlerini yesinler," diye araya girdi Miranda. "Hadi, biz gidip eğlenmemize bakalım."

Teoman, anında savunmaya geçerek "Hey, biz eski sevgili değiliz, hâlâ çıkıyoruz," diye uyardı.

"Her hâlükârda birbirinizi *yiyeceksiniz*, bebeğim, çok takılma," derken göz kırptı Sierra.

"Gidin artık," dedim elimle onları kış kışlayarak. Dünyanın neresinde olursanız olun en iyi arkadaşların görevi sizi rezil etmekti anlaşılan. Yanımdan aceleyle geçerek merdivenleri paldır küldür indiler. Otobüs durağına doğru giderken hâlâ jest ve mimikleriyle imada bulunuyorlardı. Teoman, arkası onlara dönük olduğu için yaptıkları hareketleri görmüyordu ama ben, hem gördüklerime gülmek üzereydim hem de yaptıklarından dolayı neredeyse utanacaktım.

"Geldin," dedim ve son basamakları da inerek ona doğru ilerledim.

"Bir daha gitmemek üzere."

En sonunda ona karşı olan gardımı indirdim. Özlemim, kırgınlığımdan daha ağır basıyordu ve eminim ki onun da haklı sebepleri vardı. Bahane uydurmak için bir nedeni yoktu zira. "Seni öyle özledim ki..."

Teoman, bana uzanıp sımsıkı sarıldığında uzun süre sonra ilk kez rahat bir nefes alıyormuş gibi soludu. "Geri döndüğümde seni bulamayacağımdan ya da başkasıyla göreceğimden o kadar korktum ki... Ben de seni çok özledim, Nihan."

"Ben inanamıyorum... yani... Beni şaşırtmakta üstüne yok, Teo!" Yüzünü görecek kadar ondan ayrıldım ama tamamen ayrılmaya henüz hazır değildim. Ona sarılmayalı, onun sıcaklığını hissetmeyeli, kokusunu almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... "Sierra'nın anlatıp durduğu lab amiri sen misin gerçekten?"

"Benim," dedi sırıtarak. "Yönetmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama alanımı da seviyorum. En çok da seni seviyorum. Bu yüzden ben de hepsini bir ortak noktada birleştirmek için gece gündüz çalıştım. Harika referanslar elde etmek için dünyanın o ucundan o ucuna gidip durdum, ikinci yabancı dil yetmediğinde üçüncüsünü dördüncüsünü öğrendim. En sonunda ortak noktayı oluşturmayı başardım. Şunu bil ki Nihan, senin için yapamayacağım şey yok. Eğer Ay'a gitseydin, oraya da gelirdim, eğer Jüpiter'e gitseydin seni orada da bulurdum."

Bunca zaman o, sevdiği her şeyi bir araya getirmeye çalışırken ben, ortadan kaybolduğu için ona kızmıştım. Kendimi yeni bir neden için suçlu hissederken kafamı göğsüne gömerek ona yeniden sarıldım. "Sen bugüne kadarki en büyük *'iyi ki'*msin. Seni sevmekten hiçbir zaman pişmanlık duymadım ve bir başkasını daha seni sevdiğim kadar sevemeyeceğimi söylediğimde abartmıyordum. Beni bıraktığını düşündüğümde bile ben seni bırakamadım."

"Nihan," dedi, sarılmayı bıraktığımızda. "Benimle yaşar mısın? Eski günlerdeki gibi? Ben sensiz bir evde yaşamak istemiyorum, yeniden birlikte yaşamak istiyorum. Ancak sen varken ev, bir yuva hissi veriyor. Lütfen... benimle yaşa ve benimle yaşlan."

Elimi yanağına uzatıp koyduğumda başını elime doğru yasladı. Gözlerime istekle, yalvarır gibi umutla bakıyordu. "Elbette seninle yaşarım, Teo. Ben de sensiz bir evin nasıl boş ve eksik hissettirdiğini çok iyi biliyorum ve bunu tecrübe etmeyi sürdürmeye niyetim yok. Seninle birlikte yaşamak istiyorum."

"Burada mı yaşıyordun?" diye sordu Teoman, Greenwich Üniversitesi'nin yurduna vardığımızda. Ona taşınmam konusunda karar aldığımızda eşyalarımı toplamak için yaşadığım yere gelmiştik. Hem de apar topar, çok acelemiz varmış ve yarın yokmuş gibi...

"Evet, hem işe yakın hem de fiyatı uygun," diye cevapladım. O sırada odamın kapısını açıp içeri girdim.

Samuel, yatağından sarkarak kimin geldiğine baktı. "Selam, Nihan." Ardından tarihte ilk kez odaya bir erkek aldığımı görünce düşecek kadar şoka girdi. "Aman Tanrı'm! Elf gözlerim neler görüyor?"

"Harika," diye söylendi Teoman. "Seni biraz yalnız bırakıyorum ve yine gidip bir erkek oda arkadaşı buluyorsun."

"Ah," diyerek elini boşlukta savurdu Samuel. "Beni dert etme, birine asılacak olursam o sen olursun, Nihan değil."

"Ne?" diye sordu Teoman, anlık bir şokla.

"Söylenip durma," dedim. Sam'in de anlaması için İngilizce konuşuyorduk. "Odama hiçbir zaman erkek atmadım."

"Ben attım ama," diye ekledi Sam. "Buna emin olabilirsin."

"Evet, attı," diye onayladım. "Ve görmelisin, muhteşem bir zevki var." Teoman'ın yüzü şekilden şekilde girerken güldüm. "Öyle bakma, onlar sevişirken yanlarında olmuyorum. Özel hayata saygı anlaşmamız var. Sam, mesai saatlerimde odaya erkek atıyor."

"Bir şey soracağım," dedi Teoman, Sam'e dönerek. "Sana da kurallar listesi hazırlatıp altına imza attırdı mı?"

Samuel, şaşkınlıkla ağzını ve gözlerini kocaman açtı. "Aman Tanrı'm, evet! Yoksa sana da mı aynısını yapmıştı?"

Teoman, omuz silkerek ve mimik yaparak onu onaylayınca Sam'in "Ah, adamım," tesellisiyle kafa tokuşturur gibi sarılıp ayrıldılar. Gözlerimi devirirken kendi yatağıma doğru geçtim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sam, bavuluma uzandığımı görünce.

"Taşınıyorum," dedim havadan sudan bahsediyormuşum gibi bir rahatlıkla.

"Nereye?"

"Teoman'a." Teoman'ı elimle işaret ederek gösterdim.

Samuel, odaya getirdiğim adamın kim olduğunu anladığında parmağını şıklatarak "Tabii ya!" dedi. "Kurallar listesinden bahsettiğinde anlamalıydım. Zaten Nihan'ın odaya birini getirmesi ancak kıyamet alameti olabilirdi. Odaya getirdiği ilk adamın, sen olmasına şaşırmam."

"Beni gerçekten de herkese anlatmışsın," dedi gülümseyerek bana dönerek.

Ona göz ucuyla bakarak ve sahte bir ciddiyetle "Fazla şımarma," diye uyardım.

"Bu harika," diye mırıldanan Samuel, telefonuna uzandığında ne yaptığını sordum. "Nihan, canım, seni çok severim bilirsin ama sevdiğin biriyle yaşamanın ne kadar güzel olduğunu biliyorsun belli ki..."

"Senin sevdiğin, daha doğrusu âşık olduğun biri yok ki."

"Doğru..." dedi bir süre düşündükten sonra. "O zaman şöyle diyeyim; yatabildiğin biriyle yaşamanın ne kadar güzel olduğunu bilirsin." Gözlerimi yeniden devirdiğimde hiç utanmadan devam etti. "Hemen flörtümü arayıp sonunda Greenwich yurdunda bir yer açıldığını söylemeliyim."

"Ne kadar vefalı dostlarım olduğunu hep unutuyorum." Hayıflansam bile dostlarımın gerçekten vefalı olduğunu biliyordum, bunu göstermeleri için illa odadan ayrılıyorum diye üzülmeleri gerekmezdi, sonuçta birbirimizi görmeye devam edecektik ve onun da deyimiyle ikimiz de yatabileceğimiz insanlarla yaşamaktan memnun olacaktık.

Teoman, iki oda bir salonlu ufak bir çatı katı almıştı. Daire, Thames Nehri'ne bakıyor ve köşesinden de Greenwich Üniversitesi'nin sembolik binalarını görüyordu. Dairenin içinde dolanırken kendimi kaybetmemin nedeni, o daireyi yuvamız haline getiren hatıralarımızdı.

"Kitaplarım!" dedim, küçük odadaki kitaplığa doğru atılarak. İki odadan küçük olanı, çalışma odası ile kütüphane arası bir yer yapmıştı. Kitaplıklarla kaplı duvarların

aksine pencereli duvarda çalışma masası vardı. Kitaplığın önüne, pencereyi görecek şekilde bir okuma koltuğu ile üzerine mavi şapkalı abajur konulmuş bir sehpa yerleştirmişti. Babamın evinde bıraktığım ve Kayseri'deki evimizde bıraktığım tüm kitapları buraya getirmişti.

"Onları da özlemiş olabileceğini düşündüm." Pervazına yaslandığı kapının eşiğinden kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde beni izlerken gözlerinin içine kadar gülüyordu.

"Aman Allah'ım! Kartal Bulutsusu!" Kayseri'deki evin salonunda bırakmak zorunda kaldığım nebula posteri de yatak odasında yerini almıştı. Çift kişilik geniş yatağının başındaki duvara özenle asılmıştı. Ve belirtmem lazım ki evde bu çift kişilik yataktan başka yatak yoktu. Birlikte yaşamaya karar vermişken bunu öğrenci evi kafasıyla değil, çift mantığıyla sürdürmek istediği açıktı. Benim de buna bir itirazım yoktu.

"Onu almak için çok uğraştık, öylece bırakamazdım."

Sadece bunlarla da bitmiyordu. Mutfak dolabında tilkili ve baykuşlu da dahil olmak üzere kupalarım diziliydi. Açık küme çalıştayı posterim çalışma odasındaydı. Her odada bir saat vardı, odamdaki saatleri de buraya getirmişti. Teoman, bizim için, benim için anlamı ve önemi olan her objeyi hiçbir masraftan kaçınmadan ta buraya getirtmişti. Odanın içinde döndüm ve ona doğru koşarak yeniden sarıldım. "Bunu ne kadar söylersem söyleyeyim az gelecek ama... Seni seviyorum, Teoman Üstüner."

Dudağıma bir öpücük kondurduktan sonra bana sarılmayı bırakıp elini elime indirdi. "Gel benimle." Nereye

diye sormadım çünkü biliyordum ki onunla nereye olursa olsun giderdim.

Apartmandan çıkıp nehir boyunca ilerleyerek yeniden Greenwich Üniversitesi'nin kampüsüne geldik. Greenwich Üniversitesi'nin sembolü olmaya aday tarihi, kuleli ikiz binalarının arasından geçip Thames Nehri'nin tersi yönünde iç kesimlere doğru ilerledik. Yeşil alandan geçip yukarıya doğru ilerleyerek sonunda diğer adıyla Kraliyet Rasathanesi olan Greenwich Gözlemevi'nin yoluna girdik. Saat geç olduğundan artık müze olan gözlemevi kapalıydı ama gözlemevinin içine girmek gibi bir niyetimizin olduğunu da sanmıyordum.

Tarihi gözlemevinin bahçesine vardığımızda durduk. Yere döşenmiş metal ile başlangıç meridyenin geçtiği yer işaretlenmiş, metal boyunca hangi şehrin bu meridyene göre hangi saat dilimini kullandığı yazılmıştı. Metal şeridin sonunda yine metalden başlangıç meridyeni heykeli vardı. Saat geç olduğundan şükür ki etrafta turist yoktu. Rasathanenin, başlangıç meridyeninin geçtiği binasının üzerinden meridyeni ifade eden yeşil fener meridyene doğru açılmıştı. Bu saatte burada olmaya izin yoktu ama ikimiz de Greenwich Üniversitesi'nin çalışanı olarak inisiyatif alabiliyorduk.

Teoman, beni başlangıç meridyenini gösteren metal şeride doğru yönlendirdi. Tam olarak meridyenin üzerinde beraber durduğumuzda hissettiğim duygular, buraya ilk geldiğimde meridyenin üzerinde tek başıma durduğumdakinden tonlarca kat farklıydı. Samanyolu'nun bir kolunun altında beraber durduğumuz an gibiydi. Yeni bir başlangıcın eşiğindeymişiz gibiydi. Teoman haklıydı, kendi başlangıcımız bir kaosla başlamıştı. Mutlak ve mükemmel

düzenin oturması için ortalığın ilk önce biraz dağılması gerekliydi ve şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Eksik olan yapboz parçası yerini bulmuş, resim tamamlanmıştı. Bir bahar akşamında, basık Londra havasını ferah ve güneşli gösteren şey, aramızdaki sevgi bağıydı.

Teoman, bana doğru eğildi, elini çeneme koyarak başımı kaldırdı ve beni tam da başlangıç meridyeninin üzerinde öptü.